Mục lục

Ame Và Yuki - Những Đứa Con Của Sói

Hosoda Mamoru

Giới Thiệu

Tác giả: Hosoda Mamoru

Sinh năm 1967 tại tỉnh Toyama.

Nhà sản xuất, đạo diễn phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản.

"Nếu có nhà riêng thì thật là tốt. Sẽ được nói tôi về rồi đây, tháo giày, rửa mặt rửa tay rồi ngả người trên ghế. Cảm giác chắc hẳn rất dễ chịu. Tôi sẽ đóng một cái giá sách. Khi nó đầy tôi lại đóng giá mới. Làm gì cũng được vì đó là nhà của mình mà."

Mở đầu theo phong cách cổ tích thơ mộng...

Kế thừa mô típ tình yêu kỳ ảo giữa người và thú...

Câu chuyện khởi nguồn bằng nhân duyên đẹp đẽ giữa sói và một cô gái tên hoa (Hana), từ đó sinh ra mưa và tuyết.

Nhưng không gian cổ tích ấy mau chóng chấm dứt khi sói phải oằn mình xuống dưới gánh nặng mưu sinh, rồi chết, không trăng trối, không kịp gặp mặt lần cuối, và hơn hết thảy là để lại cho người vợ mong manh nhiều rắc rối khó lường trong việc nuôi dạy hai đứa con lai khác biệt.

Lọc lấy những gian khó và băn khoăn điển hình nhất trong cuộc sống của một người mẹ đơn thân, rồi tái hiện chúng trong một không gian truyện mênh mang kỳ ảo, Ame và Yuki còn là khúc

ca đẹp đẽ về công lao và tấm lòng của những người làm cha làm mẹ.

Ame Và Yuki - Những Đứa Con Của Sói

Hosoda Mamoru

Chương 1

Ngay từ lần đầu gặp gỡ, Hana đã đem lòng yêu anh.

Bấy giờ Hana 19 tuổi. Không kể đến những tình cảm thinh thích kiểu ngưỡng mộ trước đó thì đây chính là mối tình đầu của cô. Khi yêu, Hana đã biết đến sự kỳ lạ của tình yêu. Sự kỳ lạ đó là, cho dù có bất cứ điều gì xảy ra thì vẫn cứ tuân theo lời mách bảo của con tim.

Trước khi gặp anh, Hana đã mơ một giấc mơ thế này.

Đồng cỏ chan hòa ánh sáng dịu êm. Nằm ngập mình trong đám hoa dại nở rộ, Hana tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon, hít một hơi thật sâu và mở mắt ra. cỏ thơm ngát và nắng ấm áp thật dễ chịu biết bao. Gió hiu hiu lùa qua làm tóc mái của cô bay bay. Đúng lúc ấy...

"Ố!" Cô có cảm giác một cái gì đó đang tiến đến gần. Từ ngọn đồi đằng xa có một cái bóng đang di chuyển dần về phía này. Tai nhọn, bước đi trên cỏ bằng bốn chân.

Chó sói!

Hana lập tức nhận ra, đó là chó sói. Không rõ vì sao nhưng cô chắc chắn đó là chó sói.

Gió hây hây thổi, con sói vẫn đều đặn tiến đến, không hề ngó quanh ngó quất. Nó bước đi hoàn toàn trên một đường thẳng, theo một tiết tấu nhịp nhàng đẹp mắt.

Hana không mảy may sợ hãi. Cô có cảm giác con sói này từ xa tới. Có lẽ vì công chuyện gì đó của bản thân mà đã băng mình vào một hành trình dài dằng dặc. Chính vì thế, cô kiên nhẫn chờ.

Liền đó, con sói vừa di chuyển vừa thay đổi hình dạng. Trạng thái này hẳn được gọi là biến hình. Không gian xung quanh sáng bừng lên, chỉ phút chốc sói đã biến thành một chàng trai cao lớn. Hana quá đỗi ngỡ ngàng.

Người sói!

Ý nghĩ ấy bất chợt lóe lên trong tâm trí Hana. Chàng trai cao lớn đang tiến thẳng về phía cô. Cô nín thở chờ đợi. Trống ngực đập mạnh.

Giấc mơ kết thúc ở đây.

Hana cố nhắm mí mắt tiếp tục giấc mơ. Nhưng gắng gỏi thế nào chăng nữa cũng không nhìn thấy được khung cảnh tiếp theo. Cô linh cảm con sói muốn gửi thông điệp gì đó cho cô. Hình ảnh người đàn ông cao lớn vẫn còn thấp thoáng trong lòng.

Hana là sinh viên năm thứ hai của một trường đại học quốc lập ở ngoại ô Tokyo.

Ra khỏi nhà ga cũ với mái ngói đỏ hình tam giác như trong truyện cổ tích là tới một đại lộ với hàng trăm cây anh đào và ngân hạnh nối tiếp nhau bên đường. Đi bộ khoảng năm phút trên con đường bọc giữa hai hàng cây ấy sẽ tới khuôn viên trường. Đó là một trường đại học cổ kính, ở vị trí trung tâm là tòa nhà thư viện gắn tháp đồng hồ, còn khu giảng đường và các phòng học nhỏ thì im lìm thu mình dưới những tán cây xanh san sát.

Vào một ngày đầu hạ, tiếng giảng viên môn lịch sử tư tưởng cổ đại vang lên đều đều trong phòng học lớn. Hana vừa lắng nghe giảng viên dặn dò chi tiết về phần đọc thêm trong sách giáo khoa,

vừa nắn nót chép bài vào kín đặc cả mấy trang giấy.

Để được nhập học, sinh viên trường này đều phải trải qua kỳ thi tuyển hết sức gian nan. Tác phong nói chung là nghiêm túc và chăm chỉ, ngoại hình cũng ưa nhìn. Họ lớn lên trong những gia đình khá giả, được giáo dục đến nơi đến chốn, tốt nghiệp ra trường sẽ được cơ cấu thành công chức nhà nước hoặc gia nhập giới luật gia, bằng không thì cũng làm cho công ty thương mại, dù theo con đường nào thì tương lai của những người trẻ tuổi này đều đã có phương hướng rõ ràng. Cũng có người vào học chỉ để đủ tư cách tham dự các kỳ thi tư pháp.

Ở một điểm nào đó, Hana cũng giống họ. Nhưng tương lai của cô thì vẫn còn mờ mịt. Dù muốn trở thành người có ích, nhưng sẽ thật chủ quan nếu tưởng rằng chỉ cần học tốt là đủ để làm được điều gì đó cho xã hội. Chính bản thân cô cũng không đoán biết được mình sẽ là ai và từ bây giờ nên sống cuộc sống như thế nào.

Nắng chiều lọt vào qua cửa sổ, lung linh rọi lên mặt bàn dài. Hana dừng tay viết, bất chợt ngẩng mặt nhìn về phía cửa sổ và chạm mắt phải bóng lưng của một người.

Người đó không có vẻ gì giống với những sinh viên giàu có theo học trường này. Mái tóc rối bù, làn da rám nắng. Áo phông rộng cổ, lấm tấm những lỗ thủng. Cánh tay săn chắc cầm chặt chiếc bút bi, chăm chú chép không sót lời giảng nào của giáo viên. Hình như người đó không có giáo trình theo quy định.

Hana dán mắt vào lưng người ta. Nắng từ cửa sổ chiếu vào, lấp lánh sáng trên làn da người ấy. Một thứ ánh sáng rất dễ chịu. Và bất chợt cô ngờ ngợ rằng mình đã từng trông thấy ánh sáng đó rồi.

Bài giảng kết thúc, sinh viên nộp phiếu điểm danh và lần lượt ra khỏi phòng học. Đặt phiếu điểm danh đã điền tên đầy đủ lên bàn giáo viên xong, Hana ngoái lại để tìm người nọ. Dáng dấp cao

lớn ấy đi một mình ra khỏi lớp, quyển vở cầm trên tay. Hình như không nộp phiếu điểm danh. Hana vội bám theo. Bóng chiếc áo phông và chiếc quần jean bạc màu di chuyển rất nhanh, sắp khuất ở góc hành lang. Không rảo chân lên thì sẽ mất dấu mất. Vừa bắt kịp cái bóng bấy giờ đã xuống cầu thang, cô liền vô thức cất tiếng gọi, "Xin chờ một lát!"

Người đó... anh ta dừng chân ở chiếu nghỉ. Đôi má xương xương, cả gương mặt chỉ thấy nổi bật đôi mắt.

Trống ngực Hana đập thình thịch.

Đôi mắt đẹp đến mức ngạc nhiên. Nhưng đồng thời cũng khiến người khác cảm thấy xa cách khó gần. Như một con vật hoang dã đang mất kiểm soát, tưởng chừng không lên tiếng ngay thì nó sẽ chạy biến mất.

Vì thế, "Này..." Hana đưa ra tờ phiếu điểm danh dự phòng. "Nếu không điền vào phiếu thì coi như không đến lớp. Cho nên..."

Cô mới nói đến đây, anh ta đã ngắt lời, giọng khẽ khàng, "Tôi hiểu. Nhưng..." Giọng nói đột ngột pha chút hăm dọa. "Tôi không phải sinh viên của trường này."

"Gì cơ?"

"Nếu cô thấy chướng mắt, tôi sẽ không đến nữa"

Đôi mắt sáng nhìn đi hướng khác, thân hình tiếp tục di chuyển, tiếng giày rơi rớt trên những bậc cầu thang.

Còn lại một mình, Hana đứng lặng hồi lâu. Mình đã quan tâm không đúng chỗ. Cũng giống như khi bất cẩn chạm vào một con vật quý hiếm và bị nó giơ nanh vuốt ra dọa. Cô định quay gót bước đi. Nhưng tâm trạng bối rối vẫn đeo đuổi. Cô nghĩ có lẽ cảm xúc mơ hồ này sẽ còn tiếp tục khiến mình bận tâm.

Hana bước xuống tầng trệt. Từ trong bóng đổ của cây cột, cô liếc trộm ra ngoài, dõi mắt qua cửa vòm và thấy anh ta vừa rời khỏi khu giảng đường. Buổi chiều trong khuôn viên trường đại học rộn rã tiếng cười đùa nhộn nhịp của bọn trẻ con. Có rất nhiều người già, phụ huynh và trẻ nhỏ sử dụng khuôn viên này thay vì vườn hoa công cộng. Các bà mẹ tập trung lại một chỗ, còn bọn trẻ chạy nhảy xung quanh khu vực gần đấy.

Bất ngờ một đứa trong số đó bị ngã. Tiếng khóc vang lên yếu ớt như bị bóp nghẹn. Nhưng các bà mẹ đang mải nói chuyện nên không để ý thấy. Người kia bèn dừng lại, quay về phía có tiếng khóc và nâng đứa bé bị ngã dậy. Anh không hỏi nó có ổn không. Cũng không nói nguy hiểm quá mà chỉ đưa tay xoa đầu đứa bé một cách dịu dàng. Ngạc nhiên thay, đứa bé bất ngờ nín khóc. Như thể cơn đau và nỗi buồn đã cùng tan biến trong phút chốc. Người nọ đứng lên và rời đi như không có việc gì xảy ra. Đứa trẻ cất tiếng tiễn chào anh ta.

Từ chỗ bóng đổ của cây cột, Hana đã chứng kiến mọi việc từ đầu chí cuối và tự nhiên cô thấy vui vui, như thể chính cô là đứa bé bị ngã được anh đỡ dậy vậy.

Vì thế, đúng lúc anh tách khỏi cổng chính, cô lấy hết can đảm gọi với theo.

"Này, một lần nữa, xin chờ một lát!" Cô vừa nói vừa vội vàng lục tìm trong cặp, rút lấy một quyển sách. "Tôi không quan tâm anh có phải là sinh viên của trường hay không. Nhưng... tôi nghĩ bài giảng lúc trước sẽ khó thẩm thấu, nếu thiếu cuốn giáo trình này."

Cô chìa nó ra bằng cả hai tay, "Nếu không ngại, anh xem cùng với tôi nhé?"

Đây là phương án tốt nhất có thể.

Sau giờ học, Hana làm thêm ở một tiệm giặt là cho đến tối muộn. Sau đó cô ghé qua một siêu thị bán hàng ban đêm để mua đồ và trở về căn hộ cũ kỹ gần cầu vượt của mình. Cô thay nước trong chiếc tách thờ trước ảnh bố, nấu bữa ăn đơn giản tại gian bếp nhỏ hẹp, rồi vẫn mặc nguyên tạp dề ngồi ăn một mình bên chiếc bàn nhỏ. Tắm rửa xong, cô mặc pijama, đọc quyển sách mượn ở thư viện cho đến khi buồn ngủ. Một ngày bình thường của Hana cứ đều đều như vậy.

(Nhà và căn hộ ở gần cầu vượt thường rẻ hơn các khu vực khác vì xe cộ chạy qua cầu sầm sập, làm nhà vừa ồn vừa rung lắc)

Nhưng hôm nay, thì khác. Lúc ở cổng chính, cô đã hẹn anh rằng hai người sẽ đợi nhau vào buổi học tiếp theo.

Tại nơi làm thêm, trong khi tìm bộ quần áo được ghi trên phiếu đặt, Hana bất chợt nghĩ đến anh. Sau đó, khi đang chọn mua mớ rau giảm giá tại siêu thị, hình ảnh của anh lại hiện lên. Cô nghĩ đến anh mọi nơi mọi lúc, khi mở cửa căn hộ, khi gấp tạp dề vắt lên thành ghế và ngay cả khi lật giở trang sách. Cô đã phải lòng anh mất rồi.

Hôm ấy, Hana dành nhiều thời gian hơn thường lệ cho việc chọn trang phục. Cô lựa lấy một chiếc váy dài màu xanh chưa mặc bao giờ.

Anh hẹn là sẽ đến vào buổi chiều, sau khi làm xong việc. Dù thế Hana vẫn ngoái nhìn nơi cổng chính và tìm bóng dáng anh trong số các sinh viên lên giảng đường. Cô mất tập trung suốt các tiết buổi sáng. Giữa nhà ăn sinh viên náo nhiệt, cô ngồi một mình một góc và nghĩ tới anh.

Đã đến giờ học buổi chiều nhưng bóng dáng anh vẫn bặt tăm. Giáo viên bước vào lớp, chào hỏi ngắn gọn, mở giáo trình ra và bắt đầu giảng tiếp về nội dung lần trước. Hana giữ thái độ chăm chú lắng nghe, nhưng thật ra cô không tập trung nổi, cứ chốc chốc lại

liếc ra cửa sổ. Buổi học chiều trôi qua non nửa mới thấy anh chạy tới nhòm qua cửa sổ. Trên người vẫn là cái áo phông rộng cổ giống hôm gặp lần đầu.

Trống ngực Hana đập nhanh.

Anh khẽ khàng bước vào lớp học, cố gắng không tạo tiếng động nào và ngồi xuống cạnh Hana. Sợ rằng anh có thể nghe thấy tiếng tim mình đập nên cô để quyển sách ra giữa bàn và nhích người đến tận cuối chiếc ghế dài. Anh cầm quyển sách và bối rối nhìn Hana. Bạn không cần xem sách ư? Từ cuối ghế, Hana trả lời bằng mắt: Không sao. Anh cứ dùng đi.

Hết giờ học, cô rủ anh đến thư viện của trường. Về nguyên tắc thì chỉ có giáo viên và sinh viên mới được vào thư viện, nhưng Hana vẫn muốn giới thiệu nơi đây cho anh. Sau khi nhập ID cảm biến, cánh cửa phát âm báo xác nhận và mở ra. Hana kéo tay anh đi thật nhanh qua cửa.

Cô thủ thư nhìn hai người một cách nghi hoặc, nhưng họ đã rảo chân đi qua trước khi cô ta kịp nói gì đó.

Đứng trước dãy giá di động hiện đại xếp cơ man nào là sách, người nọ cảm thấy phấn khích, mắt sáng lên. Thấy thế, Hana cũng vui lây.

Lượng sách lưu trữ trong thư viện của trường đại học này có thể nói là lớn vào bậc nhất Tokyo. Điểm nổi bật của nó là trên 60% đầu sách cho phép truy cập mở, cho phép mượn cả những quyển sách quý hiếm. Người nọ dồn hết tâm trí vào việc tìm kiếm, lấy ra một quyển sách, lật nhanh các trang và say sưa đọc như thể thời gian đang ngừng lại. Hana không hề phiền lòng, cô đi loanh quanh các kệ sách, một lúc lâu quay lại xem, thấy anh vẫn đọc chăm chú trong tư thế đó, cũng hơi kỳ lạ! Cô bèn chọn lấy một quyển vừa mắt và đọc ngay bên cạnh anh.

Ra khỏi trường, họ thả bộ trên bờ đê phủ dài bóng hoàng hôn.

"Anh thích làm gì?"

"Anh thích ăn món ăn gì?"

"Anh thích mẫu người như thế nào?"

Hana đặt câu hỏi tới tấp. Nhưng anh không trả lời, chỉ cười và hỏi lại Hana.

"Tại sao lại tên là Hana?"

(Nghĩa là "hoa")

"Tên tôi à?"

"Ừ."

"Vì lúc tôi được sinh ra, ngoài vườn hoa thu anh nở rực rỡ. Tự nhiên mà nở, không phải do chăm bón. Thấy thế, bố chợt nghĩ ra cái tên này. Bố mong tôi sẽ là đứa trẻ luôn tươi cười vui vẻ như hoa."

Hana nhìn xa xăm như đang hồi tưởng. Bố nói: Dù có đau đớn cực khổ cũng cố cười lên, như thế dần dà có thể vượt qua được mọi điều.

"Chính vì thế trong đám tang bố, tôi đã cười suốt. Họ hàng bất bình tức giận, mắng tôi là đồ bất hiếu. Nhưng đó có phải là bất hiếu không?"

Người nọ chăm chú nhìn Hana, mỉm cười và ngước nhìn lên bầu trời, nói rằng, "Đó không phải là bất hiếu." Hana cười vang như thể đã an tâm. Cô cũng nhìn lên bầu trời và thì thầm, "Thật tốt quá!"

Đây là lần đầu tiên cô kể chuyện về bố cho người khác nghe.

Năm cô thi đại học, người ta chẩn đoán bố mắc bệnh nặng.

Một mình cô con gái vừa đi theo chăm sóc bố, vừa ôn thi ngay bên cạnh. Cô nghĩ rằng mình cố gắng thi đỗ chắc bố sẽ khỏe lại. Trên giường bệnh, bố cũng khuyến khích con gái như vậy.

Nhưng bố đã trút hơi thở cuối cùng mà không kịp đợi nhận giấy thông báo đỗ đại học của cô. Gia đình có hai bố con nên chỉ còn lại cô một mình bơ vơ.

Họ hàng mủi lòng thương xót đã đề nghị giúp đỡ Hana. Vợ chồng cô chú còn trống một phòng trong nhà nên đã gọi cô về ở cùng, vợ chồng dì dượng cũng hứa sẽ chi trả học phí giúp. Nhưng cô lễ phép từ chối hết.

Sau khi thanh toán viện phí, số tiền tiết kiệm còn lại đem nộp lệ phí nhập học và học phí học kỳ một là hết. Cũng may Hana đủ điều kiện nhận học bổng nên cô nghĩ rằng nếu làm thêm thì vẫn có thể sống được.

Cô thu xếp đồ đạc, trả lại căn nhà mà hai bố con thuê ở và chuyển đến một căn hộ nhỏ ở gần cầu vượt. Cô mang theo cái tủ quần áo cũ bằng gỗ cây vông và tấm gương lớn. Cô đặt bức ảnh hai bố con chụp chung ngoài sân hồi cô còn nhỏ lên cái giá sách mà bố vẫn hay dùng. Cô dự lễ khai giảng trong bộ trang phục cô từng mặc ở đám tang của bố.

Một năm thấm thoắt trôi qua. Và cô gặp anh.

Anh coi trọng cô, nâng niu cô như bông hoa nhỏ, lúc nào cũng đưa đón cô về nhà. Nơi họ đợi nhau là thềm một quán giải khát trước nhà ga. Hết giờ làm thêm cô đi về phía đó, thường thì anh đã đến trước, vừa đọc sách vừa đợi cô.

Họ sóng vai bước trên phố khuya và tâm sự rất nhiều chuyện.

Anh đang làm việc cho một công ty vận chuyển chuyên về dịch

vụ chuyển nhà. Anh lái một chiếc xe tải lớn. Một cách đáng yêu, anh kể về từng ngôi nhà anh đã ghé qua trong lúc làm việc, về những con người sống ở đó, "Trong cùng một khu căn hộ thì mỗi nhà cũng một khác, có nhà giàu, có nhà nghèo, nhà đông đúc, nhà neo đơn, nhà có trẻ nhỏ, nhà có người già..."

Từ công viên trên đồi trông xuống phố, sẽ thấy đèn điện các nhà trải mãi đến chân trời. Tàu điện chạy xuống chở chật cứng người bên trong. Các hành khách trên chiếc tàu đó đang lần lượt trở về những ngôi nhà trong vùng ánh sáng kia.

Anh đăm đăm dõi mắt theo và nói, "Nếu có nhà thì thật là tốt. Sẽ được nói tôi về rồi đây, tháo giày, rửa mặt rửa tay rồi ngả người trên ghế. Cảm giác chắc hẳn rất dễ chịu. Tôi sẽ đóng một cái giá sách. Khi nó đầy tôi lại đóng giá mới. Làm gl cũng được vì đó là nhà của mình mà." Anh nói thêm một cách khao khát, "Tôi sẽ tiết kiệm tiền, từng chút từng chút một, ít cũng được, vì tôi muốn một ngày nào đó sẽ có được một ngôi nhà."

Hana cảm thấy hơi ấm dần dần dâng ngập lòng mình. Cô nhìn phố sá lung linh trong ánh đèn và thì thầm "Vậy tôi sẽ chào đón anh trở về nhà."

Anh nhìn Hana như thể ngạc nhiên với câu nói đơn giản đó. Rồi từ từ quay mặt đi.

Trên đường trở về, anh không nói một câu nào. Chỉ có tiếng dép lẹp kẹp và tiếng lá rơi. Đi đến cây cầu bắc ngang sông nhỏ gần nhà Hana, anh bất chợt lên tiếng.

"Hana!"

"Gì vậy?"

"Thật ra..."

"..."

"Tôi có điều vẫn chưa nói với em."

"Có gì anh cứ nói đi."

"Thật ra..."

Nói đến đây, anh im bặt.

Hana đoán chắc hẳn anh muốn thổ lộ một việc rất quan trọng. Tuy không hình dung được đó là việc gì, nhưng cô đã chuẩn bị tinh thần đón nhận tất cả.

Dưới đáy sông cạn, đám bèo nước đung đưa nhẹ nhàng.

Ngoài mấy chiếc xe hơi, không có ai qua cầu nữa hết. Cuối cùng anh cũng lên tiếng

"Hẹn gặp lại."

"Ừm."

"Chúc em ngủ ngon."

"Chúc anh ngủ ngon."

Hana đã nhìn theo anh rất lâu.

Nhiều lần sau đó hai người vẫn đợi nhau, vẫn đi bộ cùng nhau trên đường về, nhưng anh không giải thích thêm lời nào, Hana cũng không hề căn vặn.

Và rồi, mùa đông đến.

Hana quàng khăn vào cổ, bên ngoài chiếc áo khoác hai lớp, và ra khỏi tiệm giặt là.

Hàng cây ven đường đến trường sáng rực rỡ nhờ những ánh đèn. Cô đến trước quán giải khát cũ mọi khi vào đúng giờ đã hẹn.

Thật lạ lùng, không thấy bóng dáng anh đâu.

Cô hà hơi làm ấm bàn tay và tìm kiếm bóng dáng anh trong dòng người qua lại. Đông như trảy hội vậy. Cô đem quyển sách đang đọc dở ra đọc tiếp, thi thoảng lại nhìn đồng hồ bên kia đường. Đã qua giờ hẹn. Anh vẫn chưa đến. Đọc xong quyển sách và không còn việc gì khác để làm, cô đành nhìn chằm chằm vào đám đông đang ùn ùn tuôn đến nhà ga. Người hướng dẫn đường phố thi thoảng lại nhìn về phía cô vẻ thắc mắc.

(Người chuyên đứng ở các điểm chốt giao thông để hướng dẫn đường đi)

Anh vẫn chưa đến.

Dòng người thưa dần, trời dường như giá rét hơn. Cô giậm chân để xua cái lạnh lan đến từ dưới đế giày. Cô bất thần quay lại vì ánh đèn trong quán giải khát tối hẳn đi. Hình như sắp hết giờ mở cửa, nhân viên của quán đã bắt đầu dọn dẹp. Họ nhìn cô có vẻ nghi ngờ. Hana bối rối di chuyển sang chỗ khác.

Anh vẫn chưa đến.

Đồng hồ điểm 12 giờ, ánh đèn chiếu sáng con đường đến trường đã tắt, khung cảnh trước nhà ga trở nên buồn hiu hắt. Cô bó gối ngồi trước mái hiên của quán, co ro vì lạnh. Một người đàn ông say rượu lên tiếng gọi nhưng cô không đáp. Tiếng còi phía xa chẳng mấy chốc cũng im bặt. Hana úp mặt xuống đầu gối và cứ thế nhắm mắt. Thật lâu sau đó có tiếng gọi.

"Hana!"

"..."

"Tôi xin lỗi, Hana."

Anh nhìn xuống.

"... thật tệ quá!"

Hana từ từ nhìn lên. Hai má cô bỏng rát bởi cái lạnh. Thế nhưng cô đáp lại bằng khuôn mặt ngập tràn niềm vui.

Từ trên đồi có thể nhìn xuống khắp cả phố. Bầu trời đêm lấp lánh vô số vì sao.

"Tôi chưa từng kể thật với ai. Tôi sợ rằng em sẽ bỏ chạy mất. Nhưng..."

Lông cổ áo khoác của anh bay phất phơ trong gió.

"Tôi nên nói sớm hơn. Đúng hơn là, tôi nên cho em thấy..."

"Cho em thấy?" Hana hỏi lại, hơi thở thoát ra trắng xóa.

"Hãy nhắm mắt lại một lúc."

"..."

Cô nhắm mắt lại như lời đề nghị, nhưng không hiểu ý định của anh. Được một lát, toan hé mắt thì anh bảo, "Hãy nhắm thêm chút nữa."

Hana cố gắng nhắm mắt. Mất một lúc lâu. Yên lặng đến mức đáng sợ.

Hana lại hỏi, "Được chưa?"

Nhưng không thấy trả lời.

Mái tóc tung bay trong gió.

Hana từ từ mở mắt ra. Và ngừng thở vì hình ảnh trước mặt.

"..."

Anh vẫn đứng đấy, mắt cụp xuống, nhìn chằm chằm vào bàn

tay trái.

Nhưng... Bàn tay trái đó, chẳng biết tự lúc nào, từ tay người đã biến thành bàn tay lông lá. Gió thổi xoáy rất mạnh. Mái tóc rối tung của anh, tự lúc nào, đã biến thành tai nhọn lởm chởm. Cái cổ và cả khuôn mặt bao phủ đầy lông. Miệng rộng ra như bị xé. Cái mũi bị kéo dài, đang từ từ hướng về phía Hana.

Đôi mắt nhắm nghiền bất ngờ mở choàng. Tròng mắt dã thú chằm chằm nhìn cô.

Hana cứng đờ người, không thốt được lời nào.

Đột nhiên gió ngừng thổi.

Anh ấy... Con dã thú ấy, thở dài nhìn xuống, nói rất khẽ, "Hana thấy tôi ra sao?"

Hơi thở tan chảy trong bóng tối. Ánh mắt tha thiết chìm đắm trong ưu tư. Đôi mắt thật đẹp. Không có gì khác cả, vẫn là anh ấy.

Bầu trời mùa đông có vô vàn ngôi sao lấp lánh.

Hôm đó là trăng non.

Chuyện biến hóa trong đêm trăng tròn và săn bắt người chỉ là truyền thuyết. Hana nghĩ, trên đời này còn nhiều điều mình chưa biết lắm.

Cái lò sưởi bằng điện trong căn hộ của cô phát sáng đỏ rực, nhuộm thắm cả màn đêm xanh thẳm.

Anh hỏi cô, "Em ngạc nhiên lắm hả?"

Hana không trả lời mà chỉ nhìn xuống, hơi gật đầu.

"Em sẽ không gặp nữa?"

Hana không trả lời, chỉ khẽ lắc đầu.

"Nhưng em đang run sợ."

Hana vẫn không trả lời.

Bàn tay dã thú duỗi ra, xoa nhẹ bờ vai trắng mịn của Hana. Mơn trớn rất thận trọng, như thể đang hết sức chú ý, không để vuốt nhọn làm tổn thương làn da mềm mại ấy.

Hana thì thầm "Không sợ" và ngước mắt nhìn, "Vì đó là anh."

Anh từ từ kéo Hana lại gần và hôn nhẹ lên môi.

Đó là đêm đầu tiên Hana mời anh vào nhà.

Anh là hậu duệ của chó sói Nhật Bản đã tuyệt chủng từ thời Minh Trị, là thế hệ tồn tại cuối cùng thừa hưởng dòng máu của cả Người và Sói.

Anh kể rằng, hồi anh còn nhỏ, bố mẹ từng cho anh biết về lịch sử của gia tộc đã diệt vong và dặn anh không được hé lộ sự thật, về sau bố mẹ qua đời, anh được gửi nuôi ở chỗ một người họ hàng không hề hay biết điều đó, và lớn lên trong điều kiện cuộc sống cực khổ. Sau khi có bằng lái xe, anh lên thành phố tìm việc. Anh không quen biết ai, cũng không nhớ nhung ai, cứ sống lẩn lút một cách thầm lặng cho đến bây giờ.

Trời đã sáng.

Hana ngồi dậy trên giường, thân thể trần trụi, vẫn chưa ra khỏi trạng thái mơ màng, cô nhìn sang bên cạnh, ngắm anh đang ngủ trong hình dáng con người. Làn da phủ trên cơ bắp dẻo dai trông như điêu khắc từ cẩm thạch, cô nghĩ.

Từ "tuyệt chủng" nghe kể đêm qua khiến Hana liên tưởng đến hóa thạch sò thời thái cổ bị chôn dưới chân cột đá ở ga tàu điện

ngầm.

Cô nhìn đăm đăm vào khuôn mặt say ngủ của anh. Chuyện đêm qua không phải là mơ. Đúng là anh đã biến thành dã thú. Và mình đã chấp nhận anh ấy.

Hana thầm hình dung những việc có thể xảy ra sau này và quyết tâm giữ bí mật. Sự thật thì bây giờ chỉ có mình Hana biết bí mật của anh. Mà bí mật của anh cũng chính là bí mật của Hana.

Bạn cùng lớp đại học của cô toàn hẹn hò với những người trưởng thành chuyên thắng những bộ cánh ngoại nhập, hoặc với các sinh viên trường ngoài trông như thể chuyên được mời tham dự sự kiện này buổi biểu diễn nọ.

Một bạn gái trong số đó đã hỏi: Hana đang hẹn hò với ai? Hơn mấy tuổi? Cao hay thấp? Gầy hay béo? Học giỏi không? Bố mẹ làm gì? Vào các ngày kỷ niệm Hana có được tặng quà không? Câu hỏi tới tấp làm Hana không biết phải trả lời thế nào. Các bạn rất muốn được cô giới thiệu với anh. Nhưng cô chỉ kể mình đang yêu một người rất chân tình.

Siêu thị bán hàng ban đêm gần đó trở thành nơi hò hẹn mới của hai người. Hana đi mua đồ cùng anh rồi mới trở về căn hộ. Cô thường xuyên chế biến các món thịt gà.

Phần thịt ức hoặc thịt đùi được thái thành những miếng vừa miệng ăn, xiên vào xiên cùng với ớt xanh (đáng ra phải là hành và hành tây, nhưng anh nói mình ghét hành). Cô tẩm ít muối và nướng bằng vỉ. Cô vừa nướng vừa trộn hỗn hợp xì dầu, rượu, giấm và hành tây (anh nói là dùng hành tây với một lượng nhỏ thôi thì lại giúp anh bình tĩnh), rồi rót chúng vào cái cốc thon dài cao khoảng 15cm. Cô bày những xiên thịt đã nướng xong lên đĩa, chấm nước xốt để ăn. Đây là cách ăn gà nướng truyền thống của gia đình Hana.

Đầu tiên Hana nhúng vào nước xốt trong cốc. Khi nhấc lên thì nước xốt nhỏ từng giọt như kem. Anh chưa ăn món gà nướng như vậy bao giờ nên tỏ ra bối rối, vừa quan sát vừa bắt chước. Rồi nhìn Hana và hỏi, thế này đúng chưa!

Hai người cùng đưa lên miệng ăn.

Nhoàm nhoàm...

Ngon quá!

Chừng như cảm động, anh ngắm nghía cái xiên, rồi tiếp tục đưa lên miệng.

Món thịt gà xiên nướng (yakitori) đã trở thành món ăn ưa thích của anh nên Hana thường xuyên làm. Vào những ngày khuyến mãi đặc biệt, cô mua từng tảng thịt gà lớn đem về bảo quản trong tủ lạnh.

Trong lúc Hana chuẩn bị nấu ăn thì anh cắm những bông bồ công anh bắt gặp trên đường về vào chai đựng sữa và đặt lên cửa sổ. Hana mỉm cười khi thấy anh ngắm nhìn nó một cách mãn nguyện.

Hết giờ làm, anh trở về căn hộ của cô, ngủ qua đêm và sáng ra đi làm luôn. Không biết tự khi nào, lịch trình này đã trở nên quen thuộc.

Cứ thế khoảng mấy tháng, theo lời đề nghị của Hana, anh trả lại căn hộ đang ở, cho sách vở vào hai cái túi giấy mang đến đặt ờ góc phòng của cô. Việc chuyển nhà như thế là xong.

Anh lấy một bức ảnh cũ kẹp trong quyển sách cho Hana xem. Đó là bức ảnh chụp ngọn núi tuyết với những sườn dốc. Anh nói đó là quê hương của anh. Hana đặt bức ảnh lên giá sách, cạnh ảnh của bố cô.

Vào một buổi sáng đầu hè bầu trời trong xanh, thài lài và phong lữ thảo cắm trong chai sữa nhẹ nhàng đung đưa theo gió. Đang thong thả gấp chiếc sơ mi rộng vừa là xong cho anh thì Hana đột nhiên buồn nôn, khó chịu quá liền nhoài ngay sang chiếc giường cạnh đó, làm chồng quần áo đã giặt phơi sạch sẽ rơi hết xuống sàn nhà. Trong người khang khác. Cô đã có một dự cảm. Thật ra gần đây cư thể cô mệt mỏi lạ lùng, ăn không thấy ngon. Nhưng đến hôm nay cô mới nhận thấy rõ ràng những biến đổi đang diễn ra trong cơ thể mình.

Hana liếc vào phòng khám phụ sản gần nhà, tại sảnh chờ rất đông các bà bầu. Cô ngó qua cửa sổ xem tình hình bên trong không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không dám vào. Cô nghĩ hoàn cảnh của cô và những bà bầu kia không giống nhau. Vậy mình nên đi thăm khám ở đâu thì tốt đây? Cô đứng mãi trước cửa phòng khám nhưng không muốn vào.

Hana quay gót, tiến về phía thư viện của trường đại học. Tại phòng đọc thưa người, cô lấy các sách về vấn đề mang thai sinh nở ra, chất đống ờ đó, xem nội dung và chép vào sổ tay.

Cô hình dung, không hiểu anh sẽ nghĩ sao khi cô cho biết việc này. Liệu anh có vui không? Hay anh cảm thấy rắc rối? Cân nhắc một hồi, cô ra trạm điện thoại công cộng gọi đến công ty của anh. Vừa nghe kể cô đến phòng khám sản nhưng không vào, anh đã nói sẽ về ngay rồi cúp máy.

Hana đứng đợi trước quán giải khát cũ mọi khi, tay cầm mấy quyển sách về sinh đẻ tự nhiên và sinh đẻ tại nhà, lòng quyết tâm nói cho anh hiểu ý định của mình. Rồi dáng anh xuất hiện trong tầm mắt cô. Anh bươn bả chạy tới như thế có việc rất quan trọng.

Tim đập thình thình. Hana đã chuẩn bị lời mở đầu. Nhưng chưa kịp nói lời nào thì đã bị anh bế thốc lên. Hộp đào khô anh cầm theo rơi xuống đường, lăn lông lốc. Người qua lại không hiểu chuyện gì, cứ ngoái nhìn mãi. Anh phớt lờ những ánh mắt đó, ôm

ghì lấy Hana hồi lâu. Khuôn mặt ngời ngời niềm vui. Vì thế Hana cũng phấn khởi.

Trời mùa hè đã chuyển sang thu. Hana khổ sở với những cơn ốm nghén. Suốt cả ngày cô buồn nôn. Tình trạng sức khỏe không cho phép đến trường, cô đành miễn cưỡng nộp đơn xin nghỉ học. Rồi nghỉ cả công việc làm thêm. Cô chủ tiệm giặt là rất ngạc nhiên, cố gắng níu giữ Hana, thậm chí bảo rằng có gì không hài lòng hoặc mong muốn thế nào thì cứ nói ra, cô ấy sẽ đáp ứng trong khả năng có thể. Hana khó lòng kể thật, mà cũng không tiện xin nghỉ nữa. Cô thấy thật khổ tâm vì cửa tiệm này đã trợ giúp cô suốt từ lúc vào đại học.

Cuộc sống thay đổi.

Đó là những ngày Hana vật vã vì ốm nghén, không thể rời khỏi giường. Không ăn uống được gì. Cơ thể gầy còm của cô sụt cân một cách không thương tiếc. Và vẫn nôn ọe không thôi.

Đi làm về, anh lặng lẽ xoa bóp lưng cho cô suốt đêm. Sáng ra lại rời nhà đi làm trong khi chưa hề chợp mắt. Việc có anh ở bên chính là sự nâng đỡ lớn nhất đối với Hana.

Vào một ngày nọ, thấy anh trở về, cô nâng nửa người dậy khỏi giường để chào, và không khỏi thắc mắc khi thấy áo khoác của anh dính đầy những chiếc lông chim màu nâu. Mỉm cười một cách tinh quái trước vẻ lo lắng của cô anh chìa cho cô xem thứ đang giấu sau lưng. Một con chim xinh xắn kêu "ken ken", đuôi màu lục thẫm. Chim trĩ rừng. Hana hết sức ngạc nhiên, bỗng thoáng nghĩ đến hình ảnh anh biến thành chó sói săn mồi, nhưng không thể hình dung cho rõ ràng được.

Anh vào bếp, thoăn thoắt làm thịt con chim trĩ rồi thả nó vào nước sôi. Trong lúc chờ đun chín, anh gò lưng thái rau. Hana ngồi dậy đề nghị giúp một tay nhưng anh bảo ngay rằng, "Cứ ngồi đó đi."

Cuối cùng, anh nhấc chiếc nồi đất ra khỏi bếp, đặt lên miếng lót nồi trên bàn. Anh mở vung nồi, hơi nóng và mùi thơm tỏa lên, nước dùng sóng sánh. Đây là món mì udon thịt chim trĩ. Trên cùng là củ cải và cà rốt thái miếng tỉ mỉ.

Hana nhìn bát mì với vẻ mặt phức tạp. Cô thấy lo lắng, không biết mình có thể ăn được không dù anh đã cất công nấu nướng. Vì lúc này chỉ cần nhìn thấy đồ ăn ngửi mùi dầu mỡ là cô đã nôn nao. Hana lấy đũa gắp một sợi mì lên, ngập ngừng nếm thử. Vị thơm ngon ngọt từ từ lan tỏa trong miệng. "A a!" Hana vô thức thốt lên. Thoạt tiên cô phấn khởi vì ăn được, tiếp đó lại phấn khởi vì đã cảm nhận được vị ngon của đồ ăn. Lâu lắm rồi cô không có cảm giác này. Cơm thèm ăn nhanh chóng xuất hiện. Cô ngấu nghiến như thể bù lại những lúc không ăn được vừa qua. Anh ngắm cô ăn mà thấy nhẹ cả người.

Sang đông, cô đã bớt ốm nghén. Anh làm việc nhiều hơn trước. Buổi sáng anh ra khỏi nhà lúc mặt trời chưa mọc và rất khuya mới trở về. Anh muốn tiết kiệm thêm tiền để chuẩn bị cho tương lai.

Bụng Hana ngày một to. Cô đã sẵn sàng cho việc sinh nở một mình tại căn hộ. Cô may tã vải, làm một món đồ chơi thú nhồi bông nho nhỏ, hình chó sói. Cô cầu nguyện được thấy đứa con sắp chào đời.

Hana không thể gạt bỏ được ý nghĩ rằng bố đã là chó sói thì rất có thể đứa bé sẽ là sói con. Nhưng dù có như thế thì cũng không sao cả. Cô vẫn mong mỏi sớm được gặp con.

Đang nhìn ngắm vòm trời hoàng hôn, tự nhiên Hana chảy nước mắt.

Cô đã sinh con trong căn hộ nhỏ ấy. Đó là một ngày tuyết rơi. Không có sự giúp đỡ của bác sĩ sản khoa hay bà đỡ, chỉ có hai người. Anh đã siết chặt tay cô suốt thời gian vượt cạn. Hana vẫn tưởng tượng đó là con sói con. Nhưng đứa trẻ mới sinh mang hình

hài con người.

Ấm nước đun trên bếp reo ùng ục. Hai người chăm chú ngắm nhìn đứa bé sơ sinh. Một bé gái. Đang nắm hờ những ngón tay nhỏ xíu xiu.

Cô: Vậy là mẹ tròn con vuông.

Anh: Giờ thì chúng ta có nhiều việc phải làm đây.

Cô: Con sẽ là một em bé ngoan ngoãn.

Anh: Con sẽ là một em bé giỏi giang.

Cô: Con sẽ trở thành người như thế nào nhỉ?

Anh: Con hãy làm nghề gì mà con thích, y tá, giáo sư, hay thợ làm bánh, đều được.

Cô: Mong con lớn lên khỏe mạnh vui tươi.

Cả hai cùng hứa sẽ nuôi nấng chăm sóc cho đến khi con nên người.

Tuyết đang lất phất bay.

Họ đặt tên cho đứa bé là Yuki (tuyết). Vì em chào đời giữa lúc tuyết rơi. Dẻo dai khỏe khoắn, em thường khóc váng lên, nhưng khi ba ẵm vào lòng thì em nín ngay.

Anh đưa Yuki đi dạo trên đê mỗi buổi chiều tối, ngang qua những ông bố bà mẹ đang đẩy con trên chiếc xe nôi. Chúng mình không khác cha mẹ và con cái bình thường ở bất kỳ điểm nào cả, Hana nghĩ. Cô thấy lòng ngập tràn cảm kích vì sự bình thường ấy.

Đầu xuân năm sau, cô sinh hạ đứa con thứ hai. Đó là một bé trai. Hai người đặt tên con là Ame (mưa). Vì em chào đời vào một ngày mưa tầm tã.

Hôm sau, anh đột nhiên biến mất.

Hana ôm đứa con sơ sinh, nhìn chong chong ra ngoài. Những hạt mưa quất lộp độp vào kính cửa sổ, sát chỗ cái lọ đang cắm hoa cải. Mãi mà anh vẫn chưa trở về. Hana thấy lòng thấp thỏm, bé Yuki mười ba tháng tuổi thì đứng bám vào lưng mẹ.

Hana lấy khăn quấn vài vòng quanh Ame sơ sinh rồi địu em trước ngực bằng đai vải, tiếp đó mặc áo khoác nỉ và địu Yuki trên lưng bằng dây địu. Mới sinh xong, bước còn không vững nhưng cô vẫn ra ngoài. Vừa mở cửa căn hộ thì vấp phải một cái gì đó. Có hai cái túi siêu thị đặt ngay ngoài cửa.

"?"

Cô ngồi xổm xuống, nhặt lon đồ hộp bị lăn ra ngoài bỏ vào túi trở lại, thấy còn sữa bột, gạo, rau và cả chiếc ví lép kẹp của anh.

Đã có vấn đề gì chăng?

Cô thấy bồn chồn trong dạ.

Hana giương ô che những giọt mưa phùn đầu xuân và đi ra phố. Đến ngã tư đường xe cộ giao nhau vun vút, cô nhìn quanh quất, nhìn kỹ từng người dưới tán ô đang tiến lên con dốc của khu dân cư.

Nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

Dù thế cô vẫn dạo quanh khu phố tìm kiếm.

Chân bước đưa chân, cô tiến về phía cây cầu nhỏ bắc ngang con sông chảy qua khu dân cư. Trên lối đi dạo ven sông, chiếc xe chở rác nhấp nhánh ánh đèn. Một vài người cầm ô dừng chân đứng lại, nhìn xuống dòng nước cạn. Nhân viên vệ sinh dịch tễ mặc áo mưa đang thận trọng bước xuống theo bờ kè bê tông cao đến 10 mét. Hana bất giác nhìn theo họ, về hướng gầm cầu. Dưới

chân các cán bộ hiện trường đang tập trung ở đấy, có xác một con vật nổi bập bềnh. Một con sói, gầy giơ xương, mưa rơi thia lia xuống thi thể nó.

Con sói ấy, là anh.

Trên bộ lông ướt bẩn như miếng giẻ rách vẫn còn bám chiếc lông chim trĩ màu nâu quen thuộc. Máu ở đầu chảy loang trên mặt sông.

Cô không hiểu hôm ấy anh đã nghĩ gì? Anh hành động vì bản năng săn bắt mồi cho con, hay là muốn bồi bổ cho Hana sau khi sinh nở?

Con sói lúc này, mắt vẫn mở nhưng không còn nói được bất cứ chuyện gì. Hai cán bộ hiện trường đeo găng tay cao su nhấc chân con sói lên, một người nữa khéo léo tròng nó vào cái túi đựng thi thể đã chuẩn bị sẵn bên dưới. Chiếc lông chim trĩ chao xuống, trôi theo dòng nước. Người ta dùng dây thừng kéo túi đựng thi thể lên con đường đi dạo. Hana ném ô đi, chạy theo níu lấy chiếc túi đó. Một nhân viên kéo Hana ra, cấm cô đụng vào túi. Dù cô nài nỉ xin được mang chiếc túi về, người ta vẫn từ chối thẳng thừng. Trong lúc họ giằng co thì một nhân viên khác đã thô bạo quăng nó lên chiếc xe chở rác. Túi đựng thi thể bị nghiền nát dưới máng ép và biến vào thùng xe.

!!!

Hana vùng ra, tức tốc chạy lại chỗ đó. Nhưng chiếc xe chở rác đã chuyển bánh, chỉ thấy nhấp nhánh ánh đèn vàng. Hana cứ thế, vô thức đuổi theo. Nhưng rồi cô kiệt sức và ngã khuỵu xuống. Ôm mặt khóc òa lên. Bấy giờ có một nhóm nam nữ đi tham quan tiến tới, che ô giùm và hỏi thăm tại sao cô khóc.

Mồ yên mả đẹp cho anh, cô đã không lo được.

Gió hiu hiu thổi qua đồng cỏ. Như có linh tính, Hana quay lại, tà váy dài tung bay. Cô trông thấy anh. Là anh đang cầm quyển vở như mọi lần và mỉm cười. Là anh đang mặc chiếc áo phông rộng cổ quen thuộc. Hana nhoẻn cười, đang định tiến lại gần thì anh quay lưng đi. Chân Hana bỗng chốc cứng đờ, không sao dịch chuyển được. Cô thấy lo lắng và gọi tên anh. Gió thổi mạnh át đi cả tiếng gọi của cô. Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh biến thành nửa người nửa thú. Anh khoác chiếc áo gắn lông mọi khi và đi xa dần. Hana không thể cử động được, miệng vẫn réo gọi. Anh đã biến thành chó sói và chạy mất tăm về phía đồng cỏ. Hana hét vang tên anh. Tiếng hét của cô hòa tan trong gió, không tới được đâu. Trên đồng cỏ rộng lớn chỉ còn mình Hana.

Cô choàng tỉnh, vẫn mặc nguyên áo nỉ và vừa ngủ gục trên chiếc bàn thấp. Căn phòng tối om. Màn đêm đã buông. Mưa phùn vẫn rơi lắc rắc. Lò sưởi điện hắt sáng đỏ lên bọn trẻ đang ngủ trong chăn. Cô với tay tìm chiếc ví của anh đặt trên bàn. Cô kiểm tra bên trong ví thấy có tờ hóa đơn nhỏ và phiếu giảm giá. Cô chú ý đến cái bằng lái xe và lôi nó ra xem. Có hình của anh trên đó. Đây là bức ảnh duy nhất của anh. Cô đặt tấm bằng cạnh lọ hoa cải gần cửa sổ. Trong ảnh, anh đang mỉm cười.

Tất nhiên là anh không hề nghĩ đến việc mình sẽ chết, chắc chắn là anh đã muốn chăm sóc bọn trẻ mãi mãi, muốn chứng kiến sự trưởng thành của chúng. Nhưng anh đã không thỏa nguyện. Tuyệt đối không thể được nữa rồi. Nghĩ đến đây, cô thấy đau thắt ngực. Anh trong bức hình vẫn mỉm cười nhẹ nhàng. Cô như nghe thấy anh nhắn nhủ rằng hãy chăm sóc bọn trẻ thật tốt. Nước mắt cô tuôn rơi. Nhưng cô cắn chặt môi, gượng cười. Thầm hứa với anh sẽ nuôi dạy chúng thật tốt.

Hana bắt đầu một cuộc sống mới, thiếu vắng anh.

Yuki đã được một tuổi rưỡi. Em đang ngước nhìn mẹ, đòi ăn cơm.

"Mama..."

"Mẹ đang nấu đây. Con chờ một chút nhé!"

Dù đã nghe câu trả lời, nhưng em bé có lẽ chưa hiểu được nên lại la ỏm tỏi "Mama", và vẫy tay lặp đi lặp lại yêu cầu.

"Sắp được rồi."

"Mama!!"

Không thể chịu đựng được cơn đói, em kêu gào ầm ĩ.

Nôn nóng cao độ nên cái tai sói lại mọc ra từ mái tóc trên đầu.

"Mama!!!"

"Yuki!"

Hana lớn tiếng răn đe. Yuki liền chảy nước mắt giàn giụa, làm mình làm mẩy hờn dỗi, tung bốn chân đá văng những miếng xốp, quay về góc phòng và tự lúc nào đã biến thành hình dạng sói con. Em cố tình đá hậu vào cái thùng rác, phá phách bên trong cho hả dạ và đem giấu vào nơi Hana không thể nhìn thấy. Sau đấy dù mẹ có gọi thế nào em cũng không đáp lại.

"Thôi đành. Con hãy ăn tạm bánh bích quy đi vậy." Hana thở dài, kéo lấy cái bánh từ tủ bếp, Yuki liên phóng đến như tia chớp, chộp lấy chiếc bánh, biến hình trở lại thành đứa trẻ và nhai nhẹ nhàng.

Cứ khi nào tức giận hoặc cáu kỉnh thì lông tóc em dựng đứng lên, cái tai nhô ra và biến thành chó sói. Thi thoảng em cũng biến ra hình dạng nửa sói nửa người. Những lúc như thế Hana bối rối không biết phải nuôi dạy theo cách nào cho phù hợp.

Ở trong bếp, Hana cho đậu tằm và khoai tây luộc vào bát riêng của Yuki rồi dầm nát ra, trộn với thức ăn dặm đóng hộp. Cô quệt

ngón tay vào rồi nếm thử, thấy nó có vị ngọt của đậu tằm.

Yuki dùng thìa chưa thành thạo. Nhưng em vẫn quắp lấy nó, cố xúc khoai tây nghiền, vừa đưa tới miệng thì tất cả lại rơi vung ra hết. Em bèn bốc bằng tay, tiếp đó nhoài người lên bàn để nhặt thức ăn vãi và làm cái bát lật úp luôn. Nhưng em không để tâm mà vẫn ăn ngon lành. Loáng một cái, khu vực quanh bàn ăn trở thành bãi chiến trường, lênh láng toàn sữa chua và nước trà bị đánh đổ. Yuki bé nhỏ song rất khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Em cực kỳ háu ăn, kêu khóc đòi ăn từ sáng đến tối, khác hẳn với em trai Ame yếu ớt lười ăn. Ame mới được ba tháng tuổi, vẫn đang bú mẹ. Nhưng em bú rất yếu, ngậm được một chút đã nhả ti ra, mút rồi nghỉ rồi mút, lặp đi lặp lại rất mất thời gian. Nhưng khi Hana lau cái miệng dính sữa, khuôn mặt em lộ vẻ ngạc nhiên, trông vô cùng đáng yêu. Chẳng hay Yuki có hiểu gì không mà mỗi khi Hana cho Ame bú, em lại bấu lấy áo và tóc mẹ để trèo lên vai và trêu chọc Ame bằng cái miệng đầy nước dãi.

Hana dành toàn bộ thời gian để chăm sóc hai đứa trẻ, tất bật cả ngày trong căn phòng đầy những tã lót. Dĩ nhiên là cô không thể đi làm. Cuộc sống của ba mẹ con trông cậy cả vào số tiền tiết kiệm ít ỏi anh để lại.

Việc đầu tiên Hana nhận thức được khi nuôi bọn trẻ là dù ở trong nhà nhưng lúc nào cũng phải để mắt đến chúng. Yuki đã nghịch những trò cô không lường hết được. Một hôm cô đang lúi húi nấu nướng thì ở đằng sau, không biết tự lúc nào Yuki đã bắt đầu kéo chiếc khăn trải bàn để lấy lọ mứt đặt bên trên. Thay vì với được lọ mứt, bấy giờ em lại làm bình giấm gạo xô về phía trước và có vẻ như sắp đổ vào đầu em. Hana phát hiện ra, hét lớn và kịp giữ lại đúng lúc lọ giấm mấp mé rơi. Cho dù mọi việc ổn thỏa nhưng Hana đã bị một vố thót tim. Sau đó cô bỏ cái khăn trải bàn đi.

Lại một hôm khác, trong lúc Hana đang là quần áo thì ở đằng

sau, không biết tự lúc nào Yuki đã mở ngăn kéo tủ và trèo vào. Từ ngăn thấp nhất, em mở ngăn kéo cao hơn và trèo vào, xong mở ngăn kéo cao hơn nữa và trèo vào, lặp đi lặp lại như thế cho đến lúc ngăn kéo trên cùng thò ra, cả khung tủ chúi tới trước vì sức nặng. Đến lúc Hana phát hiện ra quay lại thì cái tủ đang đổ xuống trước mắt cô. Hana thét lên "Ối trời!" Ame thì đang ở ngay bên cạnh. Hana quáng quàng lao mình tới đỡ lấy cái tủ trong lúc vẫn nhớ phải giữ cả cái bàn là.

Cái tủ đã về chỗ cũ, mọi việc đã ổn. Nhưng nếu cái tủ cứ thế đổ xuống, nó có thể đè bẹp Yuki bé nhỏ. Nếu cô không giữ lấy chiếc bàn là nóng rẫy thì lúc quay lại có thể Ame thơ dại đã bị bỏng. Sau đó, Hana khóa chiếc tủ lại (y như bố cô vẫn khóa toàn bộ các ngăn của cái tủ com mốt cũ bố dùng ngày xưa) và cũng chú ý không bao giờ là quần áo ngay cạnh bọn trẻ nữa.

Từng chút một, Hana cẩn thận loại bỏ những thứ có thể gây hại cho các con ra khỏi cuộc sống hằng ngày. Nhưng cẩn thận đến mấy thì cũng không thể yên tâm hoàn toàn vì chẳng thể biết Yuki và Ame sẽ làm gì. Đặc biệt là Yuki, luôn nhảy nhót tự do trong căn phòng nhỏ chỉ rộng chừng sáu chiếu. Sói con Yuki nhay xé không thương tiếc con thú nhồi bông mẹ tặng, lôi tất cả mút nhét bên trong ra, gặm chân bàn ăn, để lại dấu răng trên cửa, xô những quyển sách giá trị xuống khỏi kệ, cắn rách tươm và rải khắp phòng. Hana mất công dọn dẹp đến đâu đi nữa thì Yuki cũng chỉ cần năm phút để lật ngược tất cả.

(Người Nhật tính diện tích phòng truyền thống kiểu Nhật bằng số chiếu (tatami) được dùng để lát sàn. Kích cỡ của một chiếu thường là 910mm X 182omm. Sáu chiếu tương đương mười mét vuông)

Khi thấy Yuki ngáp sái quai hàm, Hana chỉ cười. Đợi đến lúc cho bọn trẻ đi tắm và dỗ chúng vào giường thì cũng hết một ngày của cô.

Hana không thể trao đổi với những người xung quanh, nên chỉ còn nước tự mình tìm hiểu qua sách vở. Trong đêm khuya, dưới ánh đèn bàn, cô đọc và so sánh quyển sách về cách chăm trẻ con với quyển sách về tập tục sống của chó sói để tìm ra phương pháp nuôi dạy tốt nhất cho hai đứa con mình. Trên thế giới này, chắc chắn không có tài liệu tham khảo nào ghi chép về một người mẹ nuôi dạy những đứa trẻ có hai khuôn mặt của người và của sói.

Thất bại trong nuôi dạy sẽ gây ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của bọn trẻ. Vì Yuki và Ame chẳng còn biết trông cậy vào ai ngoài mẹ nên cô phải làm cho tốt. Nghĩ như vậy, Hana không thiết nghỉ ngơi. Nhưng lâu rồi không nghiên cứu nên vừa mới bắt đầu thì sự mệt mỏi của cả một ngày ập đến, cô cầm bút mà cứ gật gà gật gù, đôi lúc giật mình choàng tỉnh, định tập trung trở lại quyển sách trước mặt thì mí mắt sụp xuống không cưỡng lại được và vô thức, cô đã ngủ gục trên bàn.

Thình lình nghe tiếng khóc của Ame, cô vùng dậy, ẵm bé Ame hay khóc dạ đề lên xoa lưng và vỗ về. Cậu bé ngoan ngoãn, ban ngày chăm nom rất nhàn. Nhưng cứ đêm xuống em lại khóc ngằn ngặt. Hana bế lên, đung đưa một hồi thì em ngủ. Nhưng hễ đặt xuống là em khóc. Tình hình này cứ tái diễn mãi. Không kể ngày hay đêm, mỗi hai tiếng Ame ăn sữa một lần. Lúc bú mẹ thì tâm trạng em rất tốt. Khi em không thích ti nữa, Hana lại cho ăn bằng cái bông gòn tẩm sữa mẹ. Nhưng em vẫn vật mình vật mẩy và tiếp tục khóc. Hana không còn cách nào khác hơn là phải xoa lưng vỗ về suốt đêm.

Kết quả là chẳng mấy chốc mà cô hốc hác, người gầy rộc đi.

Nhiều khi cô vừa đứng vừa ngủ gật trong lúc giặt, thậm chí còn bị đập đầu vào bồn rửa.

Rất may là cô có thể tranh thủ chợp mắt trong những khoảng thời gian ngắn như khi cho Ame ăn sữa. Nhưng nếu Yuki gọi "Mẹ ơi", cô lập tức có thể mở mắt cười đáp lại ngay.

Rắc rối nhất là lúc bọn trẻ bị ốm.

Yuki từ khi lọt lòng đã là đứa bé rất khỏe mạnh. Dẫu vậy vẫn có lúc bị sốt nhẹ. Gặp những trường hợp ấy Hana không khỏi đau đầu suy nghĩ: Có nên đưa đi khám bác sĩ hay không? Nếu đưa thì nên cho đến khoa Nhi hay khoa Thú y? Hơn nữa, nếu khám thì liệu bác sĩ có thể xác định phác đồ điều trị phù hợp với một đứa trẻ người sói không? Bác sĩ thú y có thể chữa khỏi bệnh trẻ con bằng thuốc dành cho động vật không? Và ngược lại?

Song điều cô lo lắng nhất là người ta sẽ phát hiện ra sự tồn tại đặc biệt của hai đứa trẻ này.

Trước đây, anh thường bình thản trấn an Hana mỗi khi cô lo lắng hốt hoảng.

"Mọi việc sẽ ổn thôi. Dù trong người có trục trặc thì chỉ cần đồ ăn ấm bụng và bàn tay dịu dàng của em là sẽ khỏe trở lại." Anh nói đơn giản như vậy thôi, nhưng đã giúp cô bình tĩnh hơn. Từ khi anh mất đi, Hana vẫn nhắc đi nhắc lại những lời này để tránh hoang mang quá mức.

Nhưng Ame khác với Yuki. Thể chất em yếu ớt. Thường bị sốt và lâu bình phục. Trong những lần cho rằng phải dùng thuốc, Hana phải tham khảo kết hợp sách y dành cho trẻ nhỏ và cho động vật, tìm ra toa thuốc hữu hiệu với cả hai đối tượng rồi thận trọng cho con uống một lượng nhỏ nhất vừa đủ đảm bảo liều cần thiết. Sức khỏe của bọn trẻ phụ thuộc vào năng lực chẩn đoán đơn lẻ của Hana. Vì không thể trao đổi với ai nên kết cục chỉ mình cô quyết định phương án điều trị. Hễ con đau ốm ở một mức nào đó, cô đều gắng sức nghiên cứu. Nhưng như thể không có nghĩa là không có lúc cô bất lực.

Vào một tối mùa thu, đã xảy ra một sự việc như vậy. Hộc... hộc... Tự nhiên có âm thanh kỳ lạ như tiếng ho. Thoạt tiên Hana không biết là âm thanh gì, mãi một lúc sau cô mới phát hiện ra đó

là tiếng Yuki. Cô nhìn xuống gầm bàn ăn và thấy Yuki nằm ngã sóng soài trong hình dạng nửa người nửa thú. Trên gói hút ẩm của túi bánh kẹo có vết răng. Bãi nôn mửa bắn tung tóe ra sàn.

"Yuki!"

Đầu óc Hana như tê liệt.

Cô bế thốc con lên và xé màn đêm lao ra phố.

Tâm trí cô quay cuồng. Không biết phải cầu cứu ai.

Nhưng cô cứ chạy, bất chấp điều đó. Rồi cô nhận ra mình đang đứng ở ngã tư đối diện với tòa nhà có khoa khám Nhi và khoa Thú y. Tần ngần một lúc lâu mà không quyết định nổi là nên gõ cửa phòng khám nào. Sau một hồi phân vân cô vào trạm điện thoại công cộng và gọi cho cả hai phòng khám.

"Con bé nhà tôi ăn nhầm phải chất hút ẩm... Cháu hai tuổi. À, cháu đã nôn. Không có máu lẫn trong đó."

"Trên gói hút ẩm ghi là chất silica gel. E là độc hại...? Ăn vào có sao không?"

Cô vừa hỏi bác sĩ ở đầu dây bên kia vừa nhìn Yuki.

Bấy giờ Yuki ợ hơi và đòi ăn, "Con đói." Rồi ợ thêm lần nữa. Đang nằm trên lưng Hana, Ame nhoài qua vai mẹ để nhìn tới xem âm thanh đó là thế nào.

Bác sĩ trả lời trong điện thoại: Chất silica gel không chứa độc tính. Nếu không có hiện tượng gì khác lạ hơn thì cứ cho uống thật nhiều nước và theo dõi tình trạng sức khỏe. Cháu bé mà có cảm giác thèm ăn là coi như ổn. Hana tạm thời bớt lo. Cô thở dài, từ bây giờ phải để ý hơn nữa. Không biết hồi bé anh đã lớn lên như thế nào. Cô thấy hối hận vì đã không hỏi chuyện anh nhiều hơn.

"Đi dạo."

Yuki muốn đi dạo.

Những lúc thời tiết đẹp em đặc biệt muốn đi dạo.

"Đi dạo đi!"

Tóc em dựng lên lởm chởm, yêu cầu được đi dạo. Em thấy phấn khích và cái tai lại nhô ra.

Vì sợ mọi người trông thấy bộ dạng đó nên Hana chỉ cho con ra ngoài vào ban tối. Nhưng Yuki không nghe, khăng khăng đòi hỏi, "Đi dạo!!!"

"Thôi được rồi. Mẹ biết rồi."

Hana đành chịu thua. Nhưng cô đưa ra điều kiện: Lúc đi dạo con không được biến thành chó sói đâu đấy. Yuki lập tức thu cái tai lại.

Hana cho bọn trẻ mặc áo gắn mũ có thể che thoải mái toàn thân và ra ngoài đi dạo.

Công viên vào thu với sắc lá đỏ tuyệt đẹp. Âm thanh lạo xạo của tiếng bước chân trên thảm lá rơi nghe rất dễ chịu. Không khí thật mát mẻ, cảm giác khỏe khoắn, sảng khoái.

Nhiều cặp bố mẹ và con cái cũng đang chơi ở đây. Các bà mẹ tụ tập tán gẫu, vui đùa về việc nuôi dạy bọn trẻ. Nhưng Hana không tham gia vào câu chuyện đó, chỉ trông chừng xung quanh. Cô ngồi ở một góc công viên, trên chiếc ghế đá cạnh hồ nước nơi ít người qua lại, hít ngửi hương thơm của hoa anemone (hoa cỏ chân ngỗng) đang nở rộ. Yuki nhặt chiếc lá rụng màu đỏ, giơ lên soi nắng và so to nhỏ với bàn tay của mình. Thời gian cứ êm đềm trôi. Giữa chừng, một người đàn ông trung niên với vẻ mặt hiền hậu dắt theo một con chó béc giê đi ngang qua lên tiếng khen ngợi,

"Xin chào. Đáng yêu quá!"

Hana lịch thiệp cúi chào, vui vẻ đáp, "Cảm ơn bác đã quá khen!" và nhìn Yuki.

Con chó béc giê mặc áo sặc sỡ để ý thấy Yuki, liền giằng lại gần mà sủa, Người đàn ông trung niên gượng cười, quát "Không được thế!" và kéo dây xích.

Đúng lúc ấy...

Yuki giật ra khỏi tay Hana, đá tung đám lá rơi, sấn sổ tiến lại trước mũi con chó béc giê và dọa nạt, "Grừ, grừ..." Khuôn mặt sói hiện ra dưới vành mũ. Con chó liên quặp đuôi lại, nấp sau chân người đàn ông vẻ sợ hãi. Người đàn ông choáng váng, hết nhìn Hana rồi lại nhìn Yuki ngầm so sánh.

"Xin lỗi..."

Hana xốc Yuki lên và nhanh chóng rời khỏi chỗ đó. Nhỡ đâu bị phát hiện...

Cô che kín các con, vừa ngó quanh quất vừa bế chúng rảo chân chạy về nhà. Một đôi vợ chồng đang đẩy xe nôi ngoái lại nhìn Hana với vẻ nghi hoặc. Một bà mẹ trẻ và đứa bé đang đứng đợi ờ trạm xe buýt nhà ga ngoái lại nhìn Hana. Một phụ nữ đang chở con trên chiếc xe đạp cũng nhìn Hana rồi lẩm bẩm gì đó. Từ ban công của tòa chung cư cũ, một cô gái ẵm con ngó xuống Hana. Ở con đường nhỏ đối diện có người đàn bà và đứa bé cũng đang nhìn cô. Hana chạy như trốn khỏi ngõ hẻm tối tăm.

Một rắc rối khác tiếp tục xảy ra.

Ame thường xuyên khóc dạ đề và càng ngày càng khủng khiếp hơn. Em khóc không ngơi suốt cả đêm.

Một buổi tối nọ, người đàn ông hàng xóm đã gõ cửa một cách

thô lỗ.

"Có biết mấy giờ rồi không? Im đi!"

Giật mình vì tiếng quát to, Ame nín khóc. Hana ra mở cửa, người đàn ông nồng nặc hơi rượu, quát tháo ầm ĩ. Trong bộ quần áo thể thao, trông anh ta cáu kỉnh đến nỗi như thế không chịu đựng thêm được nữa.

"Tối nào cũng ồn ào. Thật là ngu xuẩn!"

"Tôi rất xin lỗi." Hana thành thật xin lỗi anh ta.

"Nếu là mẹ ra mẹ thì phải biết dạy con chứ!" Anh ta ném lại lời đó rồi sập cửa rõ mạnh.

Ame lại gào lên như bị lửa đốt.

Không còn cách nào khác, Hana lay Yuki dậy, địu Ame ra cái đền gần đó.

"Nào, mọi việc sẽ tốt thôi. Ổn thôi. Ổn thôi mà."

Ở ngôi đền tối tăm, trong lúc đợi Ame nín khóc, Yuki lừ đừ ngái ngủ lần mò chiếc lá rụng đã lâu. Bất chợt có tiếng cười của những công chức say rượu từ phía đối diện ngôi đền vọng sang. Hana giật mình bế Yuki lên, sợ hãi lao nhanh ra ngoài đi tìm chỗ khác. Nhưng ở thành phố này chẳng còn chỗ nào khác cả.

Vào một tối nọ, thình lình có tiếng còi cứu thương rú lên gần nhà, làm bọn trẻ bắt đầu rú lên theo. Hana lấy tay che miệng chúng lại, yêu cầu giữ yên lặng. Nhưng dù khẩn khoản thế nào bọn trẻ vẫn luôn mồm hú hét.

Và tối hôm đó, chủ nhà đã đến.

Chủ nhà khoanh tay lại, nói với Hana rằng, "Trong hợp đồng thuê căn hộ của tôi đã ghi rất rõ cấm nuôi thú cưng phải không!

Những người thuê nhà khác nói có nghe thấy tiếng chó sủa. Như vậy là cô đã vi phạm quy tắc rồi."

"Tôi không nuôi..."

"Cô nói dối. Vì có người kể rằng thấy cô ôm hai con chó hoang đi lòng vòng. Dù gì đi nữa, nếu cô muốn làm điều mình thích thì hãy đến nơi nào cô muốn. Như thế tốt hơn."

Họ đuổi cô đi. Nhưng cô biết chuyển đến đâu bây giờ.

Vào một hôm khác có hai người lạ - một nam một nữ, mặc đồ công sở - ghé thăm.

"Trung tâm tư vấn trẻ em?"

"Chúng tôi rất quan tâm đến bọn trẻ nhà chị."

"Nghĩa là gì?"

Người phụ nữ cầm file tài liệu tiến sát đến cánh cửa mở hé.

"Theo như điều tra thì hai đứa trẻ nhà chị không được thăm khám định kỳ cũng như không được tiêm chủng phòng bệnh."

"Không sao cả, vì chúng vẫn khỏe."

Hana cắt ngang câu chuyện, định đóng cửa. Nhưng người phụ nữ ngăn lại.

"Nếu vậy thì cho chúng tôi nhìn mặt bọn trẻ một chút"

"Tôi không thích như thế."

"Một chút thôi mà." Người đàn ông tươi cười xoa dịu, cố nhòm vào trong phòng.

"Chúng tôi thực sự chỉ muốn xác nhận những điềuchị nói có

thật hay không thôi."

"Thật là rắc rối!"

Hana đẩy mạnh nắm cửa vào. Bên kia cánh cửa đã đóng vang lên tiếng nói kích động của người phụ nữ.

"Thế này thì tôi không còn cách nào khác hơn là phải nghi ngờ chị đã lạm dụng và bỏ bê bọn trẻ."

Sau đó, Hana cảm thấy sự hãi mỗi khi mở cửa. Cô không thích nhìn thấy những chiếc phong bì được bưu điện gửi đến. Ai bấm chuông gọi cô cũng tảng lờ. Nhưng chuông cửa vẫn tiếp tục réo vang như đang chỉ trích một cách gay gắt.

Hana lơ đãng ngắm khuôn mặt say ngủ của các con và mặc kệ. Cho đến tận bây giờ cô đã hết sức cố gắng. Nhưng nuôi dạy bọn trẻ người sói ở nơi đông người sẽ bị để ý. Tiếp tục sống thế này trong thành phố thì chẳng mấy chốc sẽ cảm thấy bó buộc.

Một sáng sớm, ba mẹ con ra công viên vắng người. Đã lâu rồi họ không ra ngoài. Khí lạnh mùa đông thấm vào da thịt. Yuki và Ame thở hơi trắng toát, chạy nhảy ầm ĩ trong sương giá. Chúng say sưa chạy vòng quanh bãi cỏ rộng lớn. Trong sự chở che của vành mũ áo, chúng thay đổi hình dạng nhanh như cơn lốc, lúc biến thành chó sói, lúc trở về làm trẻ con rồi lại biến thành chó sói. Hai đứa con của sói - hai đứa bé sói Yuki và Ame đang nô đùa chạy nhảy rất vui vẻ như được giải phóng khỏi sự kìm kẹp ngột ngạt bấy lâu trong căn phòng chật hẹp. Tiếng cười đùa của chúng vang lên thư thái. Mất hết sinh lực, Hana so vai ngồi trên ghế dài ngắm hai đứa trẻ. Nỗi mệt mỏi và sự khó khăn của cuộc sống đã lên đến đỉnh điểm.

"Này..." Cô gọi con, giọng yếu ớt.

"Có việc gì vậy mẹ?" Bọn trẻ thở hổn hển chạy đến.

Hana hít một hơi thật sâu rồi thở dài thườn thượt. Sau đó lẩm bẩm như nói một mình.

"Sau này phải làm sao?"

"??"

"Các con muốn sống cuộc sống như thế nào?"

"????"

"Cuộc sống của một con người? Hay của chó sói?"

"??????"

Trong hình dạng nửa người nửa thú, Yuki và Ame nghiêng đầu một cách ngây ngô.

Tất nhiên là bọn trẻ không trả lời. Nhưng nhìn khuôn mặt hai đứa, Hana cảm thấy nhẹ nhõm và dường như khỏe trở lại. Cảm giác mệt mỏi kiệt sức dần dần tan biến, thay vào đó, một sinh lực mới manh nha.

Hana cười dịu dàng, "Mẹ định chuyển nhà. Chúng ta hãy chọn một nơi nào đó!" và cô ngước nhìn vòm trời xa.

Vầng dương tràn căng của buổi sáng đã nhô lên những tán cây.

Nắng vàng rạng rỡ tỏa xuống mẹ con Hana.

Bắt đầu rồi.

Một bình minh mới...

Ame Và Yuki - Những Đứa Con Của Sói

Hosoda Mamoru

Chương 2

Mùa xuân.

Từ con đường lát đá tuyệt đẹp được gọi là đường siêu nông trang, họ rẽ vào một lối đi nhỏ, xuyên qua bóng đổ của rừng tuyết tùng, trước mắt hiện ra hàng loạt dãy ruộng bậc thang xếp lớp rất kỳ vĩ. Băng tan trong núi chảy ra đổ xuống các con kênh.

Đang ngồi ở ghế phụ lái trên chiếc xe màu trắng của tòa thị chính, Hana như bị hút hồn vì khung cảnh đó. Đây là một vùng quê cách xa Tokyo. Dù mặt đường khá hẹp, Kuroda, người nhân viên trẻ của tòa thị chính không hề giảm tốc độ. Anh lái rất khéo và chuyện trò suốt dọc đường đi.

"Sau khi được tòa thị chính giới thiệu cho mấy ngôi nhà bỏ không, những người nói muốn sống ở nông thôn đã đến đây, từng người từng người một, nhưng chẳng ai kiên trì được. Như chị thấy đấy, nơi này không có gì. Để đến trường tiểu học và bệnh viện cũng phải mất ba mươi phút. Lên cấp hai thì phải đi học bằng xe buýt hoặc xe điện, mất hai tiếng rưỡi một chiều và năm tiếng cho cả đi và về. Anh nhà nói muốn nuôi dạy bọn trẻ ở nơi có môi trường trong lành à?"

Đã hết con đường lát đá, chiếc xe thình lình nảy lên.

"... tôi nghĩ sống ở thành phố thì tiện lợi hơn."

Ở băng ghế sau, Yuki và Ame đang gà gật vì thấm mệt sau

chuyến đi dài. Chúng không hề mất giấc trước chấn động khủng khiếp gây ra bởi những con đường gập ghềnh trong rừng. Từ cửa sổ xe, xuyên qua hàng cây, Hana nhìn thấy núi tuyết đằng xa và đem bức ảnh kẹp trong sổ tay ra đối chiếu. Đây là ngọn núi quê hương mà anh đã kể cho cô nghe.

Kuroda dừng xe bên vệ đường, thay giày da bằng đôi ủng cao su. Anh vừa đẩy gọng kính vừa từ từ leo lên dốc. Hana bế bọn trẻ đang ngủ lên và đi bộ theo. Có một ngôi nhà ngập chìm trong màu xanh tươi mới của lá phong.

"Lớn quá!"

Kuroda đã giới thiệu rằng đây là ngôi nhà cũ ọp ẹp có tuổi đời cả trăm năm. Nhưng kiến trúc đẹp đẽ hơn mức Hana tưởng tượng nhiều. Mái nhà lợp ngói gá trên những cây cột đồ sộ đổ bóng mênh mang trong nắng chiều. Ngôi nhà gợi người ta nhớ tới thời kỳ phát triển của nền lâm nghiệp nơi đây. Nó quá là rộng cho ba mẹ con Hana, rộng đến mức đủ để ba thế hệ một gia tộc đông đúc sinh sống.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy cửa kính bẩn lem nhem đã vỡ và được gắn lại bằng băng dính vải một cách thô sơ, bờ tường có vài chỗ lở nứt, móng nhà hở cả cọc tre (Kuroda nói: Tại chim gõ kiến khoét lỗ). Vì không có người ở nên ngôi nhà đã bị bỏ hoang mấy năm rồi. Bên ngoài, từ phòng khách trông ra, có một cái lán nhỏ quay chếch về phía đường núi, tuyết đọng lâu ngày làm nó nghiêng nghiêng như sắp đổ.

"Mặc dù không mất tiền thuê nhưng chi phí sửa chữa lại cũng quá tội. Tuy bảo là nhà bỏ không nhưng thực tế là nhà bỏ hoang. À, cứ đi cả giày vào cũng được." Dù đã được bảo như thế nhưng Hana vẫn cởi giày, từ nền đất bước lên bậc thềm, sàn gỗ bị mọt cắn kêu kèn kẹt. Phòng khách rộng tầm hai mươi chiếu. Trần nhà hình vòm với những thanh xà lớn giao nhau. Chiếu trải sàn ngấm nước mưa nên phai màu vài chỗ và bốc mùi ám mốc. Mành cửa và

vách ngăn rách chất đống một chỗ. Tủ bếp và một vài đồ đạc vẫn còn nguyên. Trong phòng sưởi có lắp lò củi bằng kẽm, nhưng xem chừng chẳng ai dùng đến. Trong bếp, bồn rửa và nồi niêu phủ đầy bụi như bị vứt bỏ, nước từ đầm chảy vào theo ống nhựa đục xuyên qua mặt tường lát gạch men.

"Tạm thời thì ở đây đã có điện, có nguồn nước, và cái lán nhỏ vẫn còn dùng được."

Kuroda mở toang tất cả mười ba ô cửa kính ở hiên nhà để cho thông gió.

Khoảnh sân trước um tùm cỏ dại trải dài ngút tầm mắt. Hana để ý thấy có chỗ đã khai hoang, cây cối đã vạt sạch.

"Kia có phải là ruộng đồng không nhỉ!"

Nhưng trông như thể đã bị tàn phá. Từ hiên nhà, Kuroda cứ thế bước thẳng xuống sân.

"À, vùng đất này không sống theo kiểu tự cung tự cấp được. Vì động vật từ trên núi xuống sẽ phá nát cả ruộng. Nào là heo rừng, khỉ, gấu... Dù có mất công trồng rau thì cũng bị ăn sạch bách. Vùng này toàn nhà bỏ trống vì người ta đã đi hết rồi."

"Hàng xóm thì sao?"

"Nói là hàng xóm nhưng cũng phải đi xuống dưới kia khá xa mới gặp người."

"Vậy sao?"

Kuroda thở dài nhìn quanh, "Chị có xem nhà khác nữa không? Vẫn còn vài căn ở khu này."

"Tôi đã quyết rồi."

"Gì cơ?"

"Tôi chọn nơi này." Hana tươi cười trả lời.

Kuroda hết sức bất ngờ, mở to mắt ngạc nhiên sau đôi tròng kính.

"Sao cơ?"

Khi bọn trẻ tỉnh giấc, Kuroda đã đi khỏi.

"Ồ, đây là đâu vậy!?"

"Nhà mới đấy."

"Aaaaa!"

Yuki kêu lên, để nguyên chân trần từ hiên nhà phóng xuống khoảnh sân um tùm cỏ. Em trông thấy ngay cái lán nhỏ đang lún nghiêng vì sức nặng của tuyết phủ và bắt chước nghiêng nghiêng mình với vẻ thích thú. Em chạy vòng quanh chỗ múc nước trước sân và đột nhiên ngồi xuống cúi chào một cách lịch sự với đàn kiến đang xếp hàng, "Xin chào." Em phát hiện ra dấu tích một cái kho đã đó sập sau vườn và rất phấn khích. Em leo trèo lên mái nhà, kêu lên nhiều lần vui sướng.

Ame đứng dưới bóng đổ của cái cột ở phòng khách, nhìn ngắm đây đó với vẻ nhút nhát. Trông thấy những con mối đục ngang thân cột, em kêu thét lên, nhảy tót ra ngoài hiên, bám lấy Yuki đang chạy tới như cầu cứu sự giúp đỡ.

Hana ngồi xổm trước hiên nhà và hỏi bọn trẻ, "Hai con có thích không?"

Yuki nhảy cẫng lên, hét to "Con rất thích."

Ame bám vào gấu áo của chị gái và lên tiếng một cách yếu ớt, "Chúng ta trở về thôi!"

Bọn trẻ, một đứa đã năm tuổi, một đứa lên bốn.

Yuki nhanh nhẹn hoạt bát, là một cô bé có khuôn mặt xinh đẹp với mái tóc đen dài. Em đã biết giúp mẹ làm việc nhà, hay ăn và hay cười. Em có thể nhớ ngay được những câu chuyện tranh và tự kể lại một mình.

Ame là cậu bé hiền lành, sống nội tâm, ngoan cố nhút nhát, hay khóc và cả lo. Mỗi khi em khóc vì cảm thấy bất an thì cần phải xoa lưng vỗ về em rằng, "Ổn thôi mà. Ổn thôi mà."

Sau khi quyết tâm trả lại căn hộ từng sống cùng anh ở Tokyo, Hana đã mất vài năm để chọn được nơi ở phù hợp.

Kuroda nhắc nhở rằng vùng đất này không hề dễ sống, nhiều người có mong ước sống ở nông thôn nhưng không thể duy trì được lâu. Hana không bận tâm. Cô nghĩ rằng đây là nơi tốt nhất để nuôi dạy bọn trẻ người sói mà không bị ai soi mói. Đây là kết quả của nỗi băn khoăn, rằng phải chọn cho bọn trẻ một con đường sống theo kiểu sói hay theo kiểu người.

Trong nhà kho lỉnh kỉnh đồ đạc của người ở trước để lại. Từ các loại nông cụ như cuốc hay liềm, đến máy khâu đạp chân và cái xe đạp có gắn thêm chiếc ghế chở trẻ nhỏ. Hana kéo hộp đựng dụng cụ làm mộc trên cái kệ ra và cẩn thận xem xét bên trong.

Đầu tiên phải sửa chữa căn nhà này để tối thiểu cổ thể ở được.

Chiếc xe màu trắng của tòa thị chính dừng lại nơi chân ruộng bậc thang.

Kuroda đã thông báo cho những người già của làng rằng có một người khá kỳ lạ vừa chuyển đến.

"Cô này hơi lập dị, vì nói chỉ thích ở nơi nào không có người sống xung quanh."

Hosokawa, một ông già đeo kính lão có đôi tròng màu, dáng

dấp như nhà văn đã hỏi thăm rằng, "Chồng cô ta thì sao?"

"Chẹp..."

Yamaoka một ông già quấn khăn ở cổ, tay khoanh vào bộ dạng như nhà khoa học thì hỏi thăm rằng, "Thu nhập của cô ta ra sao?"

"Chẹp...."

Ông Hosokawa và ông Yamaoka nhìn nhau với bộ mặt hết sức ngạc nhiên.

"Cô ta phải chăm sóc bọn trẻ như thế thì kiếm sống thế nào?"

"Dạ..."

Kuroda gãi đầu gãi tai không trả lời được và nhìn xung quanh. Anh trông thấy một ông lão đang lặng lẽ cuốc đất đắp bờ.

"A... ông Nirasaki ơi. Lần này mong ông nhẹ tay giúp ạ."

Ông Nirasaki có thân hình cao lớn, khuôn mặt ảm đạm trông như nhà triết học, ngước lên nhưng không nói gì cả.

Hôm sau, Hana thức dậy cùng ánh bình minh, mở cửa nhà và phóng mắt nhìn khắp sân trước.

Không khí vùng núi mát mẻ, cảm giác thật dễ chịu. Nắng rọi xuống những tán cây, ánh sáng lấp lánh rực rỡ như đang chúc phúc. Tiếng nước đầm róc rách chảy nghe rõ mồn một trong tĩnh lặng ban mai. Hana hít một hơi thật sâu, lấy khí thế và nhanh chóng bắt tay vào dọn dẹp căn nhà.

Đầu tiên cô tháo hết các tấm chiếu, đẩy các vách ngăn rời rã cùng mớ mành rách ra ngoài hiên. Ngôi nhà có chín phòng, gộp hết phòng khách, phòng thờ Phật, phòng quần áo, phòng sưởi... thì tổng diện tích là hơn sáu mươi chiếu.

Cô lấy chổi lông gà cũ quét trần và phủi bụi trên các cột trong nhà, nhanh tay vệ sinh ván sàn bằng cái chổi cùn ngoài phòng khách. Bụi bẩn tích tụ bay tung lên như đám mây mù. Chiếc khăn bịt mặt cũng chẳng che chắn được bao nhiêu nên Hana bị hắt hơi nhiều lần. Cô tháo bỏ mấy tấm ván lát sàn đã nát.

Nhìn lên, cô thấy trên trần nhà có những vết rò rỉ của nước mưa. Cô leo lên thang, đẩy tấm lợp bị hỏng lên và thấy có con rết to từ bên trong rơi ra, cô chui hẳn đầu lên mái nhà và từ chỗ tối nhìn ra có thể thấy vài khe hở lọt sáng. Cô cho rằng nên sửa mái nhà trước tiên và bước hẳn khỏi thang, trèo lên mái nhà một cách dè chừng. Cô gỡ ngói ra, gắn lại những tấm lợp bị hỏng bằng keo dính rồi đặt ngói về vị trí cũ, viên ngói nào bị vỡ thì cô thay bằng ngói dự trữ để sẵn trong kho. Sau đó cô nhìn lại bên trong mái nhà một lần nữa và kiểm tra kỹ những lỗ thủng đã được bít. Nhưng mấy hôm sau trời mưa, một vài chỗ vẫn rò nước và cần phải sửa lại. Vì thế Hana phải đặt la liệt chai lọ bát đĩa trên sàn để hứng. Cô nhìn lên trần nhà một cách tức tối.

Đợi trời tạnh, cô lại leo lên mái nhà, sửa chữa một cách cẩn thận hơn trước. Nhưng vào một ngày mưa rào sau đó, nước vẫn chảy xuống. Mặc dù chỗ dột đã giảm hẳn đi nhưng điều đó cho thấy vẫn còn những nơi cô chưa biết đến cần phải sửa chữa. Hana thở dài nhìn lên trần nhà và quyết tâm kiên trì xử lý. Một thời gian dài tiếp theo cô phải bỏ công bỏ của vào việc sửa chữa mái nhà bị dột nước mưa.

Khi việc sửa chữa mái nhà tạm thời được giải quyết thì Hana tiến hành lau chùi toàn bộ ngôi nhà bằng giẻ lau. Nhà quá rộng, tưởng chừng lau mãi không xong. Nhưng cô không ngại vất vả, vẫn tiếp tục cho đến lúc sàn nhà trở nên sạch sẽ sáng sủa trông khác hẳn. Đổi lại, tay chân mặt mũi cô lem nhem hết cả.

Ame ở bên cạnh, chăm chú quan sát Hana đang lau chùi hàng hiên một cách cẩn thận. Cô lau từng chút một và nói theo đúng

nghĩa đen thì chính là lau không ngơi tay.

Bấy giờ từ ngoài sân Yuki phóng như bay vào, "Mẹ ơi nhìn này!" Trên hai tay em đầy những con vật như ếch, giun đất, rệp... và em đã thả tung tóe xuống sàn nhà mẹ vừa mới lau. Hana lộ rõ bàng hoàng còn Yuki thì tươi tỉnh hỏi "Con giỏi không?", mặt mày lấm lem bùn đất.

Trong lúc Hana ra sức dọn dẹp nhà cửa thì bọn trẻ khám phá từng ngóc ngách của khu vườn. Yuki đắm mình vào không gian của khu vườn, hiền lành ngắm nhìn chú ong mật. Em trèo lên cây hồng và chìa tay ra cho con chim nhỏ không biết tên. Ame lúc nào cũng sợ sệt cẩn thận đứng cách xa chị và hễ thấy động là nhanh chóng lủi mất, còn Yuki thì sẵn sàng giơ tay ra cả với con mèo hoang tam thể đang gầm gừ đe dọa.

"Mèo con lại đây, lại đây!"

Con mèo tam thể tuyên bố chủ quyền lãnh thổ bằng cách giơ móng vuốt sắc bén không tương xứng với thân hình béo tròn của nó ra. Mặc dù bị trầy xước nhưng Yuki không rút lui mà biến ngay thành sói con hú vang "Oăng!", làm con mèo hoảng sợ rú lên. Yuki-sói vừa cười vừa rình đuổi con mèo chạy khắp khu vườn. Từ đó trở đi, hễ thấy bóng dáng Yuki là con mèo lại cúp đuôi kêu meo meo chạy biến.

Công trình dọn dẹp đã bước vào giai đoạn hoàn tất.

Hana tỉ mỉ đánh cọ từng ngóc ngách. Cọ sạch đến mức những đường nét tươi mới ban đầu được trả lại cho ngôi nhà. Sau khi tẩy sạch mọi vết ố bẩn khỏi các món đồ gỗ cũ kỹ thì phát hiện ra trên kính lắp của chúng có cả một tác phẩm trang trí kỳ công. Dẫu ngôi nhà đã bị bỏ hoang nhưng Hana vẫn cảm nhận được tình yêu thương của những người từng sống nơi đây. Cô cẩn thận dán băng dính vào các vết rạn vỡ của tủ trà và lớp kính mờ. Hoa văn anh đào cũng được chắp dán lại trên các vách ngăn.

Hana nghĩ ra cách đánh dấu lên cột nhà để đo chiều cao của lũ trẻ. Cô bảo Yuki và Ame đứng thẳng, đo xong rồi khắc kết quả lên cột và ghi thêm bên cạnh: Yuki năm tuổi, Ame bốn tuổi.

Cô sắp xếp đồ đạc đem về từ Tokyo và đưa chúng vào nhà, cắm phích tủ lạnh nhỏ vào ổ điện, kê giá sách và chiếc bàn thấp ở phòng khách. Đồ đạc quá nhỏ so với ngôi nhà lớn nên trông không tương xứng. Trên giá sách, cô bày một lọ hoa dại mùa xuân, bằng lái xe của anh đặt bên cạnh. Phòng khách trông ra hàng hiên nên lúc nào cũng có thể quan sát được bọn trẻ. Cuối cùng thì đã sắp xếp tạm ổn cuộc sống ở mức cần thiết tối thiểu. Và cô đã tự băng bó cho ngón tay trầy xước của mình.

Cô lấy chiếc xe đạp cũ trong nhà kho ra, vào làng để mua đồ. Mỗi khi xe băng băng đổ dốc, Yuki vui thích, còn Ame thì phát sợ. Trên đồng vàng, lúa rập rờn trong gió. Trong lúc say sưa dọn dẹp, Hana đã cảm nhận được sự chuyển mùa.

Cô mua những vật dụng cần thiết cho cuộc sống tại một tiệm tạp hóa nhỏ trong làng và thanh toán ngay. Tờ 1000 yên trong ví cứ ngốt dần. Trước cửa hàng bày bán rất nhiều loại rau. Cô đang lơ đãng nhìn thì chợt nghe thấy một người khách thì thào với chủ tiệm sau lưng mình. Cô liền mau chóng chở Yuki và Ame rời cửa hàng. Túi đồ đầy ắp ngoắc ở ghi đông, xe quay lại con đường lúc trước. Đường về nhà toàn phải lên dốc nên Hana ướt sũng mồ hôi. Về đến nhà thì trời cũng đã tối. Khắp vùng núi tối đen, chỉ le lói ánh sáng đèn của nhà Hana. Cô cất thực phẩm vào tủ lạnh và nhanh tay chuẩn bị bữa tối. Cô xiên thịt gà ớt xanh và đem nướng trên vỉ, có để dành một xiên cho anh.

Ăn xong. Hana cho bọn trẻ đi tắm. Phòng tắm đã được lau rửa sạch sẽ, cảm giác rất dễ chịu. Trong bồn tắm, Hana bất chợt thở dài. Cô thấy nhẹ nhõm vl đã hoàn tất việc sắp xếp nhà cửa, nhưng đồng thời lại phải lo nghĩ tới những chi phí cho nó. Cần chi tiêu mua sắm gì cũng chỉ được giới hạn trong số tiền tiết kiệm anh để

lại.

"Từ bây giờ phải tiết kiệm hơn..."

Yuki người đầy xà phòng hỏi lại, "Tiết kiệm là sao ạ?"

"Ừm... có nghĩa là chúng ta phải trồng rau."

"Yuki cũng sẽ trồng rau."

Em lắc người làm bọt xà phòng văng tung tóe, mắt sáng lấp lánh.

Có một thư viện di động được cải tạo từ xe buýt, cứ một tuần ghé đến hai lần, đỗ ở khoảng sân rộng của làng.

"Đợi ở đây nhé!"

Hana đội mũ cho bọn trẻ và để chúng chờ ở bên ngoài.

Cô lần lượt lấy những quyển sách có chủ đề làm vườn và xem nội dung. Cô không biết gì về nông nghiệp, nhưng để tiết kiệm, cô quyết tâm tìm hiểu nó. Tất nhiên cô vẫn không quên lời cảnh báo lúc trước rằng nơi đây không phù hợp cho việc tự cung tự cấp. Nhưng trồng một ít chắc vẫn được. Hơn nữa, nếu không tự mình thử nghiệm thì khó lòng biết rõ. Cô cẩn thận chọn vài quyển dành cho người mới bắt đầu, đem ra quầy mượn và nói, "Cho tôi mượn những quyển này!"

Liền đó là, "Và cả những quyển này nữa." Ai đó nói.

Cô quay lại. Yuki đang chìa ra mấy quyển truyện tranh, không hiểu đã vào chọn tự lúc nào. Vì phải rướn người lên nên chiếc mũ tuột xuống và tai sói lộ ra.

"Yuki!?" Hana hấp tấp kéo chiếc mũ lại để che đi.

"À a..." Bà thủ thư thò đầu lên khỏi quầy. "Số sách mượn tổng

cộng là tám quyển."

Dường như bà ta không để ý. Hana vuốt ngực thở phào.

Cô phải dạy hai đứa trẻ không được vô ý biến thành chó sói nữa.

Về đến nhà, Hana lấy bút chì màu vẽ hình Yuki và Ame lên quyển tập vẽ.

"Đây là Yuki và Ame. Chuyện Yuki và Ame là sói con là bí mật của riêng chúng ta. Được chứ?"

"Vâng!"

"Vâng!"

Hana vẽ thêm tai và đuôi sói vào bức hình của hai đứa "Nếu bất ngờ biến thành chó sói thì người khác sẽ rất choáng váng."

Cô lật trang và lại vẽ những người đang choáng váng.

"Choáng váng!"

"Choáng váng!"

Hana vừa vẽ vừa kiên trì giải thích.

"Vì thế tuyệt đối không được biến thành chó sói trước mặt người khác. Các con hãy hứa đi."

"Con hiểu rồi!"

"Con hiếu rồi!"

Hana lật thêm trang nữa và vẽ gấu, nai và heo rừng. "Thêm một điều này nữa. Nếu các con gặp động vật trên núi thì tuyệt đối không được trịch thượng như con người."

"Tại sao vậy?"

Cô vẽ anh với tai sói ở trang tiếp theo.

"Bố các con là sói. Nếu các con cư xử như vậy chắc chắn bố sẽ buồn đấy."

"Con hiểu rồi!"

"Con hiểu rồi!"

Cuối cùng Hana cho bọn trẻ biết chúng có thể tự do chọn lựa cách sống của con người hoặc của chó sói.

Dường như anh cũng thế.

Ame ngồi một mình ngoài hiên xem truyện tranh.

Đó là quyển truyện Yuki đã mượn ở thư viện di động. Trên trang bìa vẽ hình chó sói dũng mãnh há mõm nhe nanh. Tự nhiên Ame thấy đồng cảm với con sói và giở ra xem nó sống cuộc sống thế nào. Nhưng những gì đọc được trái ngược với mong đợi của Ame. Con sói trong truyện tranh là con thú hung ác, ranh mãnh. Sự tồn tại của nó thật đáng ghét vì nó thích làm tổn thương dân làng tốt bụng. Trang cuối cùng là hình ảnh con sói bị người dân giơ súng đuổi theo. Con sói quặp đuôi, nhăn miệng vừa khóc vừa nói xin lỗi.

Ame ngẩng mặt lên, từ tận đáy lòng em thầm so sánh bản thân với con sói trong truyện tranh.

Bấy giờ Hana đang đứng ờ thửa ruộng bỏ hoang gần ngôi nhà. Cô đọc quyển sách mượn ở thư viện một cách tỉ mỉ và ghi chú lại. Cô tìm thấy trong kho những nông cụ cần thiết, món nào thiếu - như phân bón chẳng hạn - thì cô mua ở HomeCenter.

Cô dọn dẹp toàn bộ bãi cỏ tươi tốt, còng lưng cuốc đất, nhặt

những viên đá trước mặt vứt về phía sườn núi. Cô đã phải mất vài ngày để làm đất. Cô trộn phân bón vào đất, tạo luống và gieo giống cây rau từ đầu này đến đầu kia. Yuki và Ame dùng bình phun tưới rất nhiều nước. Như vậy có vẻ tốt rồi nhưng Hana nhìn thửa ruộng mà không khỏi lo lắng. Chi phí mua phân bón và giống chẳng ít chút nào.

Vài ngày trôi qua, rau đã nhú mầm, Hana thấy nhẹ cả người. Bọn trẻ thì rất vui thích. Là lần đầu tiên trồng trọt nên Hana đã chuẩn bị tinh thần cho thất bại, không ngờ lại thành công ngoài dự tính. Cô tiếp tục thực hiện các bước như trong sách, pha loãng và bón thêm phân. Cây trồng tăng trưởng đều đặn. Nếu cứ tình hình này thì trước khi sang hè chắc sẽ thu hoạch được một lượng nhất định.

Nhưng vào một ngày sau cơn mưa, ruộng rau của họ đã chết héo hết.

"Aaaaaaa!"

Trước cảnh tượng lá cây rũ rượi, Yuki hét lên: Tại sao?

Hana bế tắc xem lại sách, lẩm bẩm như đang nói với ai: Mình đã làm đúng hướng dẫn rồi mà... Cô nghĩ phải chăng là do cô đã tính toán sai nên lượng phân bón không đủ cho cây.

Các cụ già trong làng đang dọn cỏ trên cánh đồng thì nghe thấy tiếng người gọi.

"Xin lỗi!"

"Gì vậy?"

Ông Hosokawa và ông Yamaoka ngẩng lên, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Ông Nirasaki cũng ngước lên, trông thấy Hana đang đứng bên

kia sườn núi nơi có hoa tú cần nở rộ. Hana trỏ tay về phía rừng cây và hỏi.

"Cháu có thể lấy đám lá rụng trong rừng không ạ?"

Ông Hosokawa ngạc nhiên hỏi lại, "Cái gì?"

"Đám lá rụng ạ!"

Ông Yamaoka trả lời với vẻ ngạc nhiên, "Chẳng ai cần cái đám lá ấy cả."

Hana lễ phép cảm ơn rồi đi vào rừng.

Ông Hosokawa và ông Yamaoka quay lại nhìn nhau. "Không biết trụ được đến lúc nào nhỉ."

"Ra cửa hàng tiện lợi và phòng karaoke toàn nghe bàn tán về cô ta."

"Không sai."

Hai người cười nhăn nhở và quay lại công việc. Ông Nirasaki im lặng nhìn về phía khu rừng rậm rạp cây cối rồi quay lưng đi với vẻ lãnh đạm.

Hana nhổ bỏ toàn bộ cây trồng bị hỏng, rắc số lá rụng mới nhặt lên đầy trong túi nilon vào thay chỗ chúng rồi cuốc đất chôn xuống. Sau đó lại lấy những cây cà chua cà tím vừa mua ra và cẩn thận trồng từng cây một.

"Lần này chắc sẽ được."

Tiền mua giống cây bị phát sinh thêm, thực sự gây áp lực cho tình hình kinh tế của gia đình. Vả chăng mùa hè sắp sang. Nếu việc trồng cây lại thất bại, giống rau hè buộc phải vứt bỏ thì không còn cách nào khác hơn là đợi đến vụ thu. Hana cúi xuống đất như cầu nguyện.

Đúng lúc đó có tiếng gọi, "Mẹ ơi!" Tiếng gọi nghe như ngạt mũi, vang lên nhỏ nhẹ ngay bên cạnh. Hana ngẩng lên.

"Ame, sao vậy con?"

Ame trong hình dạng nửa người nửa sói nhăn nhó chìa khuôn mặt tấy đỏ vì những vết trầy xước.

Hana bế Ame lên, gấp gáp quay vào nhà.

Yuki đang ăn bữa giữa chiều trong phòng khách tự dưng giải thích.

"Vì con mèo tam thể đã thấy được sự yếu đuối của con chó sói đấy."

Hana lau nước mắt cho Ame và bôi thuốc lên vết thương trên cánh mũi.

"Vết xước nhẹ thôi. Không sao cả."

"Đừng sống như thế chứ."

"Yuki!" Hana nhìn con gái một cách trách móc.

Ame nài Hana với giọng làm nũng, "Mẹ nói không sao đi."

"Không sao. Ổn rồi!"

Hana xoa lưng Ame một cách nhẹ nhàng như làm phép. Ame vùi mặt vào đầu gối mẹ vẻ an lòng. Yuki tỏ ra không thích thái độ đó của Ame, đã nhảy lên và nói to với giọng mỉa mai.

"Yuki không chịu thua ngay cả con heo rừng."

"Con đã thấy heo rừng ư?"

"Thấy rồi. Thấy cả con khỉ và sơn dương nữa cơ. Nhưng hoàn

toàn không sợ. Rượt chúng chạy vòng vòng rất là thích thú. Và rằng...."

"Yuki!"

"Hơn nữa, nếu đi tiểu..."

"Hãy nhớ là không được cư xử trịch thượng với động vật!"

"Nhưng..."

"Xin con đấy!"

Khuôn mặt Yuki tỏ ra bất mãn. Thậm chí còn thắc mắc tại sao mẹ không khen con? Tuy nhiên, dù vừa kháng cự gay gắt như thế nhưng đã ngồi ngoan ngoãn lại ngay.

"... Vâng"

"Cảm ơn."

Ame lại vòi vĩnh, "Mẹ nói ổn rồi thêm lần nữa đi"

"Ổn rồi. Ổn rồi."

Trong khi xoa lưng cho Ame, Hana tự nhủ, "Nhưng chắc chắn là... "

Không nên sống như vậy.

Sống và cư xử như con người thì cô có thể dạy được. Nhưng nếu sống như chó sói thì phải huấn luyện ra sao?

"Sói con sẽ trưởng thành thế nào?"

Cô nhìn lên tấm ảnh của anh.

Hana dẫn Yuki và Ame lên picnic ở ngọn núi gần đó. Đường lên núi vắng tanh, tràn ngập không khí mùa hè, trúc Nhật mọc dày

đặc, cản trở bước đi. Nhưng Yuki đã rẽ những cái nhánh ra và nhanh chóng tiến về phía trước.

"Chậm thế!"

"Đợi đã, Yuki!"

Hana đợi Ame đang leo lên một cách khó nhọc.

"Ame đi nào!"

"Cõng con!"

"Sao?"

Chưa leo được mấy nhưng Ame bướng bỉnh đòi cõng.

"Cõng con!"

Từ con dốc bên trên, Yuki giục giã, "Nhanh lên!"

Hana tươi cười nhìn lại, Ame bước đi một cách miễn cưỡng.

Trong lúc nghỉ giải lao, Hana mở quyển sách nhi đồng nói về hệ sinh thái của chó sói và đọc cho hai con nghe.

"Chó sói chào đời được khoảng bốn tháng thì bắt đầu săn mồi. Đầu tiên nó bắt những động vật nhỏ như chuột và khi trưởng thành thì sống theo đàn."

"Theo đàn?"

Yuki kéo tay Ame lại. Ame giật ra với vẻ tẻ nhạt và bó gối nhìn xuống.

"Thật chán!"

"Không. Hay mà."

Yuki hếch mũi lên hít hà mùi hương trong gió và để Ame lại rồi leo lên tiếp.

"Đừng đi xa quá!"

"Vâng."

Quấn chiếc váy đang mặc vào cổ, lắc lư cái bình đựng nước buộc bằng khăn và sói con Yuki biến mất trong rừng. Còn lại Ame thì phụng phịu, "Về thôi mẹ!"

Hana hái chiếc lá đưa vào tay để lấy lại tinh thần cho Ame.

"Nè, cái này có thể ăn được không nhỉ."

Cô lật giở quyển sách ảnh về cây cỏ dại và xem xét, tra cứu.

Ame dùng cành cây đào xới mặt đất với vẻ bất mãn.

Trong rừng, dưới những tán cây ngập nắng hè chói chang, sói con Yuki thực hành việc săn mồi. Em rất tò mò, chú ý ghi nhớ các loại cây có nhựa rỏ xuống, nắm bắt những dấu vết lạ, đánh hơi so sánh các mùi và căng mắt lắng tai để thâu tóm động tĩnh từ những nơi không nhìn thấy được. Hễ phát hiện ra con vật nào di chuyển là em đuổi theo đến cùng. Đánh hơi thấy con nai liên rón rén bước để không phát ra tiếng động, say sưa đào bới cái hang chuột hoang, bị con rắn lục to tướng đe dọa nhưng vẫn kiên trì đuổi theo cái đuôi của con thỏ rừng, phóng như bay khắp nơi. Vì đã tìm hiểu động vật và côn trùng qua sách ảnh nên khi nhìn thấy chúng trong đời thực, Yuki rất phấn khích. Bắt được con mồi nào là em giữ lấy, hít ngửi, vần vò bằng chân trước và quan sát thật kỹ. Em lấy làm lạ về côn trùng sáu chân và con rắn không chân. Em mở cánh chim ra xem và ấn tượng trước màu sắc của lông vũ. Em thấy thu hút trước thớ cơ phập phồng trên bắp chân sau tuyệt đẹp của con thỏ. Sau mỗi lần săn mồi thành công, em lại tiếp tục thử thách với những khó khăn vất vả hơn. Tóm lại việc săn mồi của Yuki hoàn

toàn không phải để thỏa mãn cái bụng đói. Em hành động khác với khuôn mẫu bạo lực vẫn thường được gọi là bản năng săn mồi. Lần đầu tiên chạm vào các con vật, em chỉ cảm thấy kỳ lạ và thú vị. Và em khao khát mãnh liệt rằng một ngày nào đó mình sẽ kiểm soát được toàn bộ khu rừng.

Ame vẫn không thích nghi được với nơi đây. Em không hề có ý định tìm hiểu những điều em chưa biết. Nhưng em cố gắng đi lạch bạch theo Hana.

Trên cao nguyên đá chỉ có một cái cây héo khô. Ame mệt mỏi căng thẳng, chạm tay vào thân cây.

"Ame nhìn này!"

Và khi quay lại, Hana trông thấy Ame nôn mửa dưới gốc cây đã chết.

Con chim ưng bay trên bầu trời nhìn thấy sói con yếu ớt như vậy định tóm lấy. Hana ngồi xuống, ôm chặt lấy Ame đang nép mình vào lòng cô. Cô xoa nắn cái lưng cứng đờ của em, vỗ về, "Ổn thôi. Ổn thôi."

Ame cúi mặt xuống, thu người lại, có vẻ xấu hổ vì đã bị nôn.

Yuki xách con thủy điểu vừa bắt được chạy ào về với cảm giác chiến thắng.

"Mẹ ơi, nhìn này, nhìn này! Chim cốc đấy! Có cái đầm ở bên kia kìa..."

"Suỵt..."

Hana giơ ngón tay ra hiệu giữ yên lặng và tiếp tục xoa lưng cho Ame. Cậu bé chưa thôi nôn nao, hai má ướt đẫm, nước mắt lăn dài. Nhưng đằng sau những giọt nước mắt ấy là ánh nhìn bướng bỉnh.

"Mẹ ơi!" Ame nói.

"Gì con?"

"Tại sao lúc nào chó sói cũng xấu xa vậy?"

"Trong truyện tranh phải không?"

"Nó bị mọi người ghét bỏ và cuối cùng bị giết chết. Vì thế con... không thích chó sói."

Hana nín lặng một lúc.

"Đúng vậy."

"..."

"Nhưng mẹ đã yêu chó sói đấy. Mọi người đều xa lánh chó sói, chỉ mình mẹ sẵn lòng làm bạn."

"..."

Ame ngẩng lên nhìn Hana, như thể ngạc nhiên.

Trên đường xuống núi, Hana cõng Ame. Cậu bé ngủ thiếp đi trên lưng mẹ tự lúc nào. Cứ nghĩ trong trái tim non nớt này đang chất chứa bao xung đột, giằng xé bao mâu thuẫn, tim cô lại thắt lại. Dù đã về đến nhà nhưng cô vẫn để Ame ngủ trên đùi và vuốt tóc em. Ánh nắng ban ngày đang dần dần lịm tắt.

Cô nghe thấy tiếng gọi của Yuki từ ngoài thửa ruộng.

"Mẹ ơi! Mẹ ơi!"

Hana đi ra để xem sự tình, "Gì vậy? Tại sao chứ?"

Yuki đã quay lại chỗ cây cà chua.

"Nó đang bị héo."

"Gì thế này!"

Hana choáng váng kêu lên và ngồi thụp xuống trước luống cây.

Một phần lá ngả vàng, ngọn lá quăn vào, đuôi lá héo hon.

"Bị bệnh... tất cả đều bị... chắc là..."

Các cây đều ở trong tình trạng giống nhau. Chắc chắn là nhiễm bệnh. Cần phải tìm hiểu kỹ xem tên bệnh là gì. Nhưng ngay cả người chưa có kinh nghiệm cũng có thể thấy rằng các luống đều đã hư hại hết.

Hana bắt đầu nghĩ ngợi lan man. Thực tế là quả chín đã nhìn thấy ngay trước mắt. Nhưng chúng phát triển đến đây thì dừng lại, không cho thu hoạch. Cô đã chăm sóc đầy đủ cho sự sinh trưởng của cây mà vẫn không thành công là sao?

"Mẹ."

Nghe thấy tiếng gọi cô giật mình quay lại.

"Bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Như được trực giác mách bảo, Yuki đã đoán ra sự nghiêm trọng của vấn đề. Thắc mắc của em khiến Hana thấy áp lực. Cô không thể trả lời câu hỏi đó ngay được, cô không biết phải nói gì. Nhưng cô lắc đầu để em yên lòng.

"Mẹ tệ thật! Mẹ phải nghiên cứu cẩn thận hơn nữa."

Cô gượng cười, đưa tay xoa má Yuki. Khi ngón tay cái miết nhẹ nhàng lên làn da cô bé thì lạ thay bản thân Hana cũng thấy bình tâm trở lại.

"Con sẽ lại giúp mẹ chứ?"

"Vâng."

Yuki nghiêm túc gật đầu, khiến Hana cảm giác như được cứu giúp.

"Cảm ơn con."

Bất chợt nhìn về phía bờ ruộng. Có chiếc xe tải Sunny đỗ bên vệ đường. Có người đang nhìn và chỉ tay vào sân. Đó là ông già Nirasaki trong làng. Hana đã nhớ ra. Đây là một trong những người già cô trông thấy hôm đến hỏi xin lá rụng. Cô giơ tay ra dấu cho Yuki vào nhà và một mình đi ra chỗ ông Nirasaki.

(Một dòng xe bán tải của Datsun, nay thuộc Nissan)

"Chúc ông buổi chiều tốt lành."

Ông Nirasaki không trả lời mà cứ nhìn chằm chằm.

Hana vẫn tươi cười.

"Cháu đã định đến để chào hỏi ông thì ông đã vất vả tới đây rồi ạ."

"..."

"Tự trồng rau ăn mà khó quá ông nhỉ. Cháu đã làm đúng như sách hướng dẫn mà toàn bị thất bại..."

"..."

"Thế nhưng nơi này rất thích ông nhỉ. Toàn là thiên nhiên."

Đột nhiên ông Nirasaki lên tiếng.

"Thiên nhiên cái gì chứ! Hôm nay trồng ngày mai chắc chắn phải chăm sóc."

"Dạ?"

"Nếu không sẽ giống như cô, phải trồng đi trồng lại nhiều lần đó thôi. Cô không nghĩ như vậy sao?"

Trong lời nói có ý mỉa mai. Hana lắp bắp nói rằng cô đã bị sai hưởng và mỉm cười đưa đà.

"Đó là do..."

"Đừng cười."

"..."

"Tại sao cô cứ cười thế!!"

"..."

"Cười lên thì mọi cái đều có thể thực hiện ư?"

Ông Nirasaki nói nốt câu cuối rồi phũ phàng đóng sầm cửa, phóng xe đi. Nụ cười của Hana đông cứng lại, mắt đờ đẫn nhìn theo. Mất một lúc lâu cô vẫn không nhúc nhích đi chỗ khác được.

Sau đó, dưới ánh nắng yếu ớt cuối ngày, cô vứt bỏ những cây trồng khô héo. Cô không còn chút khí lực nào để nói thêm điều gì. Yuki vừa giúp cô vừa khẽ lẩm bẩm. "Người ấy thật đáng sợ!"

"Ừ. Tại mẹ không hiểu chuyện mà."

"Là người lớn vậy mà..."

Những lời ông Nirasaki ném vào mặt vẫn còn vang mãi trong đầu cô. Hẳn là bản thân mình đã cư xử không phải thế nào đó, cô cảm thấy xấu hổ.

"Chậc... Giá mẹ hỏi chuyện bố nhiều hơn thì có phải tốt không."

Hana thở dài rồi ngước lên trời.

Vào một buổi chiều hè, mưa lớn xối ồ ồ xuống mái ngói. Yuki và Ame ngồi ngoài hiên ngắm rèm mưa rơi. Còn Hana ở trong phòng khách, mở quyển sách chuyên môn ra, tìm hiểu căn bệnh của cây trồng trong vườn. Trong sách có chép rõ nguyên nhân và biện pháp khắc phục. Cô thấy ân hận vì tại sao không tìm hiểu trước. Trong sách này, ngoài nội dung dành cho người mới bắt đầu thì còn ghi chú nhiều loại bệnh mà mắt thường không nhìn thấy cùng với phương pháp phòng trừ. Hana cẩn thận ghi chú lại từng nội dung một. Đột nhiên có một chiếc xe con tiến đến, nước bắn tung tóe và đỗ trước sân nhà Hana. Yuki và Ame chạy vội vào nhà, cảnh giác nấp ra sau bàn.

Một người phụ nữ đứng tuổi mặc áo mưa ra khỏi xe, nhanh chân chạy như muốn tránh làn mưa ào ào.

"Mưa khủng khiếp quá!"

Bà ta dừng chân ngoài hiên để giũ nước. Hana ra chào với thái độ lãnh đạm.

"Xin chào!"

"Vâng. Có cái này tôi xin gửi tặng."

Chiếc túi nilon được đưa ra.

"Cái gì vậy?"

"Khoai tây giống."

"Khoai tây giống để gieo ngoài ruộng ạ?"

"Chẳng ngoài ruộng thì còn chỗ nào nữa chứ!"

Và bà cười nhã nhặn đúng kiểu phụ nữ nông thôn.

"Nếu ông tôi có nói gì thì cũng đừng để tâm nhé. Tính cách ông như vậy đấy."

Có lẽ đây là con gái của ông Nirasaki và hình như dạo nọ cô đã gặp ở tiệm tạp hóa trong làng. Khuôn mặt tươi cười niềm nở khiến Hana cũng tươi cười theo.

"Không có gì đâu. Tại tôi không tốt thôi."

Thấy Hana đã thay đổi thái độ, người phụ nữ nhà Nirasaki cười rất thỏa mãn. Sau đó bà ngó vào trong nhà và chào bọn trẻ.

"Chào các cháu."

Nhưng Yuki không đáp lại. Từ chỗ náu mình dưới cái bàn bên trong cánh cửa, em ném ra cái nhìn trừng trừng như hăm dọa. Ame lo lắng, cũng bắt chước nhìn theo.

Hana cảm thấy áy náy.

"Tôi xin lỗi."

"Không sao mà."

Người phụ nữ nhà Nirasaki tươi cười, chừng như không để tâm.

Sau cơn mưa, không khí mùa hè rất dễ chịu.

Hana dành cả nửa đầu tháng Tám để cải thiện ruộng rau. Cô làm đất một cách cẩn thận, tưới nước, che phủ mảnh đất đó bằng nilon và túi nhựa. Bà dì Nirasaki đã hướng dẫn cho cô như vậy. Đây là phương pháp tận dụng nhiệt lượng mặt trời mùa hè để tiêu độc cho mảnh đất. Phương pháp này hiệu quả với hầu hết các loại bệnh và những côn trùng gây hại.

Mặc dù đã vào nửa cuối mùa hè nhưng cái nóng oi ả dài ngày vẫn tiếp tục. Hana đội mũ cho bọn trẻ và dẫn ra ruộng. Hana đào lỗ còn Yuki và Ame đặt những củ khoai tây giống nhận được vào đó. Cô quỳ sấp xuống đất như cầu mong lần này sẽ tốt đẹp.

Chiếc xe tải Sunny đỗ lại bên thửa ruộng. Ông Nirasaki bước ra khỏi xe và mạnh dạn giẫm lên bờ đất. Hana vừa lau mồ hôi vừa cất lời chào.

"A, ông Nirasaki. Cháu cảm ơn ông về khoai tây giống ạ."

Nhưng ông Nirasaki không đáp, cứ thế nhìn những luống cây.

"Vẫn chẳng nên cơm cháo gì." Ông lẩm bẩm rồi thẳng tay đào hết những củ khoai tây giống mà mẹ con Hana vừa gieo lên, vứt lăn ra đất.

"Á..."

Khuôn mặt rạng rỡ của Hana cứng ngắc lại.

Từ dưới vành mũ, ông Nirasaki ném về cô cái nhìn nghiêm khắc.

"Hãy cải thiện lại, bắt đầu từ mảnh đất."

Cô không thốt lên được lời nào.

Nắng mùa hè thiêu cháy da cháy thịt.

Hana cầm lấy cái cuốc, bắt đầu làm đất lại từ đầu.

Ông Nirasaki không thèm nhìn Hana, cứ lừ lừ đi quanh thửa ruộng với vẻ cau có. Và thỉnh thoảng vô tình dừng lại, nhìn cô và buông ra một câu ngắn gọn.

"Hãy đào sâu thêm nữa."

"Cháu xin lỗi."

Hana cố gắng làm đúng như lời nói. Ông Nirasaki lại im lìm bước lên bờ ruộng. Đám mây lớn của buổi sáng đang trải rộng ra. Tiếng cuốc đều đều vang lên, điểm nhịp vào tiếng ve sầu ran ran

ầm ĩ.

Hana thở hổn hển hỏi, "Còn phân bón thì sao ạ?"

"Hình như đã chôn lá cây rồi à?"

"Vâng."

"Như vậy thì được rồi."

Mặt trời đã lên cao trên đỉnh đầu. Cuối cùng đã hoàn tất việc đánh tơi đất cho cả thửa ruộng. Hana làm không ngơi tay, giờ xong xuôi thì thân thể cũng ướt đẫm mồ hôi, tựa mình vào cán cuốc, nghỉ lấy hơi. Lòng bàn tay không đeo găng bắt đầu đau rát.

"Nếu xong rồi thì hãy cuốc cả bên này nữa."

Ông Nirasaki ngó thêm một thửa ruộng và chỉ đạo.

Hana quệt mồ hôi bằng mu bàn tay và ngước nhìn với khuôn mặt tươi tỉnh nhưng thấm mệt.

"Không cần mở rộng như thế cũng đã đủ ăn cho ba người rồi ạ."

Cô từ chối một cách nhẹ nhàng. Cô chỉ định giới hạn trong vườn nhà. Cô không có ý định xuất khẩu rau củ hay đem bán ở chợ nên diện tích ruộng rau như hiện giờ chắc chắn là đủ ăn rồi.

Tuy nhiên...

"Cô có nghe thấy không?"

Trước ông Nirasaki đang nhìn trừng trừng, Hana co mình lại và nín thở.

Nghĩ đến việc khai khẩn ngay từ bây giờ thì hơi xa vời. Nhưng cô không còn đủ dũng khí để phản kháng lại ông Nirasaki, nên

đúng theo lời ông nói, cô tiến sang mảnh ruộng hoang bên cạnh, cắt đám cỏ dại rậm rạp, sau đó cuốc xới đất thật kỹ. Mồ hôi nhễ nhại chảy vào cả mắt. Không chỉ đau cơ, xương khớp toàn thân đều đang rên rỉ. Bóng con chim bay qua đám mây chiều.

"Đánh luống đi!"

"Vâng."

Cô không còn đủ sức để cười nữa. Tóc rối bung lên, và cô vẫn đánh luống.

"Cách luống rộng ra!"

"Vâng."

"Bờ quá thấp!"

"Vâng."

"Be cao lên!"

"Vâng."

Cô sửa lại luống cây đúng như mệnh lệnh.

Mồ hôi từ cằm rơi xuống thành giọt, nhỏ lộp độp xuống mặt đất. Mái tóc dính bết vào làn da ướt sũng mồ hôi lẫn lộn cả bùn đất. Hana không suy nghĩ thêm điều gì mà chỉ chăm chú vào một việc là làm cho đến lúc hoàn thành.

Không biết trời đã tối tự khi nào.

Trên hai thửa ruộng ngập nắng chiều tà, Hana vẫn lặng yên đánh luống cây. Ông Nirasaki kiểm tra cẩn thận từng củ khoai tây giống một và rút con dao trong túi ra cắt một vài củ trong số đó làm đôi. Xong xuôi ông đứng dậy, nhìn Hana. Như cảm nhận thấy, Hana dừng tay và quay lại. Ông Nirasaki tung cái túi nilon đựng

khoai tây giống về phía cô.

"Một tuần nữa hãy trồng, mặt cắt quay xuống dưới. Không được tưới nước. Cứ để nó như thế."

Hana lảo đảo bước tới, cố hết sức tươi cười.

"Ông đã chỉ bảo cho cháu rất nhiều, cháu xin cảm..."

Chưa nói hết câu thì đã nghe tiếng cánh cửa chiếc xe tải Sunny đóng sầm lại.

Ông Nirasaki đi khuất rồi mà Hana vẫn đờ người nhìn theo.

Mặt trời xuống núi nhuộm đỏ cả một vùng trời. Ve sầu kêu ran ran thêm một lúc rồi ngừng bặt.

Từ chỗ ẩn nấp, Yuki và Ame chạy ào ra.

"Mẹ ơi, ổn không?"

Nghe thấy tiếng bọn trẻ, Hana quay người lại. Sự mệt mỏi ập đến và cô quỵ xuống ngay tại đó.

Chuồn chuồn kim ồ ạt bay từ trên núi xuống, lấp đầy trời thu.

Khoai tây đã nảy mầm, lá xanh tốt trông thấy. Đang say sưa bao mầm làm đất thì có hai chiếc xe 4WD lớn đi tới đỗ bên bờ ruộng. Đó là hai ông già trong làng, Hosokawa và Yamaoka. Hai ông vẫy gọi Hana.

(Tên gọi chung các loại xe hai cầu, thường thuộc dạng xe việt dã hay dáng thể thao)

"Lại đây một lát!"

"Dạ?"

"Hay lắm. Lại đây đi!"

"Dạ?"

"Hay lắm! Hay lắm!"

Không nổi rõ lý do, họ dẫn Hana đến một cửa hàng bán cây giống dọc theo con đường siêu nông trang. Giữa vô số loại cây trồng vụ thu đang chất đầy bên trong dãy nhà lớn, ông Hosokawa lấy ra hai loại và bắt đầu giải thích về cây trồng theo cặp.

"Đây là cặp cây cải cúc và cải bắp. Nếu trồng cùng nhau thì sẽ không bị sâu bệnh và vị cũng rất ngon."

Đến lượt ông Yamaoka cầm cây khác đi đến.

"Không phải. Cải bắp nên trồng cùng cần tây."

"Sai rồi sai rồi. Người mới nên bắt đầu từ cái này."

"Không được không được. Cải cúc thì làm sao mà no bụng?"

"Sai rồi sai rồi sai rồi."

"Không được không được không được."

Hai người đâm ra cãi nhau còn Hana thì nhìn hết người này đến người kia. Mãi mới mua xong, cô quay về ruộng và nhanh chóng trồng cây.

"Trồng cây nên trồng cạn."

"Sai rồi. Đầu tiên tưới nước vào hố sau đó mới trồng."

"Không được không được. Tưới nước sau. Đầu tiên phải trồng đã."

"Sai rồi sai rồi sai rồi."

"Không được không được không được."

Họ lại cãi nhau. Hana lại nhìn hết người này đến người kia.

Sau đó, ông Hosokawa và ông Yamaoka ngắm nghía đồng ruộng.

"Bón phân rải rác sẽ tốt hơn. Bón nhiều quá chỉ tổ gọi sâu tới."

"Không phải. Cứ bón thêm. Bón mạnh dạn vào."

"Sai rồi. Cho ít sẽ tốt hơn."

"Làm thế chắc chắn sẽ thất bại."

"Đúng là ông ngang ngược!"

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Hai ông lại cãi nhau. Hana nhìn bắp cải mà hai ông đã trồng. Chúng đều đang sinh trưởng tươi tốt.

Sau đó vợ chồng Horita và vợ chồng Doi sống trong làng cũng thân thiện tới thăm nhà Hana. Họ mang theo quà tặng là phân gà và dung dịch màu vàng đựng trong chai nhựa rồi để tất cả bên ngoài hiên.

"Nước giâm cây ạ?"

"Là thuốc nông nghiệp thiên nhiên được làm ra từ tro than củi đấy. Cách dùng được viết trong đó rồi."

"Rất cảm ơn các anh chị đã vất vả tới thăm ạ."

"Chúng tôi cũng rất xin lỗi đã tự nhiên đến, làm cô bất ngờ."

"Không sao mà...."

Hana vừa pha trà vừa nhìn hai cặp vợ chồng. Họ trông lớn tuổi hơn cô nhiều, là nhà nông chính hiệu mà dáng điệu thanh thoát như dân kinh doanh đang đi nghỉ mát. Họ cư xử với Hana rất vui vẻ và thân thiện.

"Chắc cũng khá vất vả khi sống ở nơi xa lạ chưa quen nhỉ!"

"Mỗi ngày tôi học được thêm bao nhiêu điều mới mẻ."

"Cũng đầy người trên thành phố xuống nhưng chẳng mấy chốc đã phải bỏ về."

"Có thanh niên không ạ?"

"Không. Toàn các ông bà đến tuổi về hưu. Thần kinh suy nhược hết cả rồi."

Hai cặp vợ chồng nhìn nhau gượng cười.

Anh chồng Horita nhấm nháp cốc trà và dõi mắt ra ngoài.

"Phải chăng là vì mảnh đất này không dễ sống."

"Nguồn nước không sạch."

"Băng tuyết rất nhiều."

"Chỉ được cái là bà con biết đùm bọc giúp đỡ lẫn nhau."

Hana chăm chú nhìn khuôn mặt trông nghiêng của hai vợ chồng. Những câu nói của họ vang vọng trong sâu thẳm trái tim cô.

Tiếp sau đó có hai người mẹ trẻ đi ô tô nhỏ đến. Họ kể rằng đều từ vùng khác đến lấy chồng ở đây. Họ dẫn theo bọn trẻ đang mặc áo khoác đồng phục của nhà trẻ.

"Nơi này chỉ lác đác vài bà mẹ trẻ nên chúng ta hãy đoàn kết

thân thiết với nhau. Có gì không biết thì cứ hỏi nhé!"

"Đúng đấy!"

Hana kể vắn tắt về cuộc sống của cô cho đến lúc này và một trong hai người mẹ trẻ hết sức ngạc nhiên.

"Gì cơ? Chỉ sống bằng tiền tiết kiệm sao?"

"Nhưng tôi sắp đi làm," Hana bất chợt thốt ra.

"Rất khó tìm việc đấy. Nơi đây không giống thành phố đâu."

"Cũng có người gửi con ở nhà trẻ và đi làm ở nơi xa nhỉ!"

"Đúng thế!"

Hai người mẹ trẻ đồng thanh.

Náu mình ở góc nào đó, Yuki và Ame có lẽ đã nghe thấy câu chuyện.

Yuki ngước nhìn Hana bấy giờ đang chuẩn bị bữa ăn tối và nói.

"Nhà trẻ là nơi nào thế ạ?"

"Gì cơ?"

"Tại sao Yuki và Ame không được đi?"

Thì là tại điều bí mật đó...

"Yuki cũng muốn đến nhà trẻ."

Yuki vừa nhảy nhót vừa đưa ra yêu cầu. Với bản tính hiếu kỳ vui tươi, em cho rằng đây là yêu cầu hoàn toàn chính đáng. Nhưng với Hana thì, sợ bị mọi người xung quanh biết em là con chó sói nên đương nhiên không thể cho đi được. Cô nói một cách kiên

quyết, "Không được!"

"Cho con đi đi!"

"Không được!"

"Đi đi! Đi đi đi đi đi!"

Yuki nhảy chồm chồm quanh phòng khách rộng lớn bằng bốn chân rồi đập chân đập tay, toàn bộ con ngươi đều toát lên sự phản kháng. Vào bữa ăn em tức giận bỏ đi ngủ. Sau lại tiếp tục khóc tấm tức đòi đi nhà trẻ, "Con muốn đi nhà trẻ! Con muốn đi muốn đi muốn đi muốn đi!"

"Con hiểu thế nào là bí mật cơ mà. Phải giữ kín chứ!"

"Thì vì đã hiểu rồi mà..."

Yuki chui vào giữa giá bát và thùng rác, vừa ôm đầu gối vừa lẩm bẩm, "Con sẽ giữ kín mà."

Tháng tiếp theo, đã xong vụ mùa, bà dì Nirasaki cũng hay sang chơi nhà Hana. Một lần bà đi cùng chồng. Trong lúc uống trà, tản mạn chuyện này chuyện kia thì Hana đã vô tình hỗ trợ được cho công việc kế toán của hiệp hội nông nghiệp do chồng bà Nirasaki quản lý. Đối với Hana thì sổ sách thống kê không có gì là phức tạp, thậm chí cô còn hiểu rất rõ, nhưng chồng bà Nirasaki - một người không thành thạo về những con số - thì lại thấy rất biết ơn.

"Đây là hóa đơn của tháng trước."

"Vâng."

Hana tính toán một cách nhanh chóng. Thông qua việc tính toán này, cô trực tiếp học được cách lập kế hoạch của nhà nông chuyên nghiệp và cách quản lý giá thành. Các con số có vẻ khá phù hợp với ruộng đồng kiểu nhà vườn của Hana.

Bà dì Nirasaki bất chợt dừng tay ghi sổ sách và nhìn ra vườn. Tiếp đến chồng bà cũng dừng tay nhìn theo hướng đó. Hana ngẩng lên, thấy dáng vẻ của hai người thì giật mình.

Ngoài sân, Yuki-sói quấn chiếc váy quanh cổ đang nhìn về phía họ.

"Yu..."

"Cô Hana nuôi chó ư?"

"A, e e, maa..."

Hana đang ngập ngừng thì con sói Yuki bất ngờ hú lên sầu thảm, "Ư ú ú ú ô!"

Bà Nirasaki choáng váng bấu vào tay áo chồng.

"Kia chẳng phải là chó sói ư? Đúng rồi, đúng là chó sói!"

Hana toát mồ hôi lạnh, thốt lên, "Không. Đó là..."

"Thật ngốc! Ngày nay mà có chó sói ở Nhật Bản sao? Chỉ là con chó lai giống nào đó thôi, phải không Hana? Đúng không? Đúng như vậy phải không?"

Ông chồng nhún vai mỉm cười. Hana nghẹn lời.

"Không. Đó là..."

"Nó đâu rồi? Không thấy con chó nữa. Đâu rồi?"

Bà dì Nirasaki ngó nghiêng tìm kiếm khi phát hiện con chó đã mất dạng.

Đúng lúc đó, Yuki bất ngờ lên tiếng. Em từ đằng sau đi ra, đã biến lại thành người tự lúc nào.

"Cháu chào bà Nirasaki."

"A! Yuki. Hôm nay cháu niềm nở thật mừng quá!"

"Cái áo của cháu giống con cún ạ. Do cái áo khoác có mũ."

Yuki nháy mắt với Hana và chạy nhanh xuống hiên nhà. Ngay sau đó sói con Yuki lại xuất hiện ờ sân như làm trò ảo thuật.

Hana không thốt lên lời, "Yu... Yuki!"

Màn biến hóa này bản thân nó dường như không gây nên sự nghi hoặc nào, mà điểm đáng ngờ lại chính là biểu hiện của Hana.

"Sao vậy, cô Hana?" Bà dì Nirasaki nhìn chằm chằm vào Hana với vẻ khó hiểu.

"À, ha ha ha ha ha..."

Khuôn mặt cười nhăn nhó, chỉ có thể miêu tả đang lấp liếm điều gì đó.

Thời tiết vùng núi vào buổi sáng và buổi tối thấm lạnh, lá đỏ bạt ngàn bao bọc quanh ngôi nhà của Hana.

Cô cuốc vài nhát xuống luống cây, bới đất ra, sau đó nắm lấy túm lá vàng và kéo mạnh. Củ khoai tây tuyệt đẹp bật lên khỏi đất.

"Oaaaaa!"

Bọn trẻ tròn mắt, vui mừng thu hoạch cùng với Hana. Yuki và Ame nhanh chóng bắt chước, nắm lấy túm lá vàng kéo lên và rất thích thú khi thấy củ khoai tây. Để chúng trong bóng râm cho khô bùn đất rồi phủi sạch bề mặt, thả vào cái thùng. Dù đã dùng toàn bộ số thùng trong nhà kho nhưng không đủ chứa lượng khoai thu hoạch. Hana vòng hai tay ôm cái túi đựng đầy khoai tây và đi xuống làng, đến thăm ông Nirasaki. Vì việc đầu tiên cô nghĩ tới là muốn gặp ông Nirasaki. Nhưng cô gọi cửa mãi mà không có ai trả

lời. Cô nhìn vào nhà kho nhưng cũng không có ai cả.

"Ông Nirasaki có thể ở đâu nhỉ?"

Không còn cách nào khác cô đành tiếp tục tới thăm ông Hosokawa. Tại một căn phòng lớn với thiết kế tao nhã, bao quanh bởi vườn cây, ông Hosakawa ra đón Hana.

"Ừ, cô chăm tốt đấy!"

"Cũng là nhờ sự giúp đỡ của mọi người ạ."

Ông Hosokawa cầm lấy củ khoai tây xem xét rồi bê cả cái túi cho vào trong nhà kho.

"Thật tốt quá, vì cây nhà tôi bị bật hết gốc."

"Bị bật gốc là sao ạ?"

"Do lợn rừng đó."

Đang nói, ông quay lại nhét vào tay Hana một bao củ cải to đầy cả hai tay, "Chỉ còn cái này là được thôi, hãy cầm lấy."

Sau đó cô đến thăm nhà ông Yamaoka. Ngay trước sân của ngôi biệt thự lớn có cái cần cẩu tư gia, ông Yamaoka nhận khoai tây của Hana và cảm ơn.

"Buổi sáng lũ heo rừng đã đào xới toàn bộ mà không hề có một âm thanh nào. Năm nay có lẽ chúng tràn xuống cả cánh đồng của ông Sakai."

Trong lúc đang kể chuyện, ông đưa cho Hana ba túi gạo mười lăm cân và nói, "Tôi có cái này cho lại cô, nặng lắm đấy."

Mấy ngày sau, vợ chồng Horita và vợ chồng Doi tới. Hai bên chia sẻ hoa màu xong thì cùng ngồi xuống uống trà nói chuyện.

"Chỉ có vườn nhà Hana là không bị thú rừng phá hại."

"Núi non thế này mà không bị cũng kỳ lạ nhỉ!"

"Liệu có bí quyết gì chăng?"

"Mọi người đều muốn biết đấy."

Dẫu nghe nói thế nhưng Hana cũng không nghĩ ra bất cứ điều gì.

"Không có bí quyết nào cả."

Thực tế cô cũng chỉ làm đúng theo hướng dẫn của bà dì Nirasaki và mấy ông già thôi. Trong khi Ame ngồi nấp sau lưng Hana hỏi một cách rụt rè rằng bí quyết là cái gì thì Yuki đang ngồi tách biệt ở ngoài sân bỗng chạy vù lên hiên nhà.

"Ôi buồn tè!"

Vợ chồng Horita tủm tỉm cười nhìn theo Yuki đang chạy vào toilet.

"Thật là một Yuki nhanh nhẹn hoạt bát!"

"À..."

Hana đột nhiên nghĩ ra. Bí quyết để heo rừng không tới gần nhà cô phải chăng ỉà do bí mật của Yuki và Ame.

"Gì vậy? Hana?" Horita thắc mắc nhìn Hana.

"Không có gì cả." Hana cười lắc đầu.

Cây cối trên núi đã rụng hết lá báo hiệu mùa đông sắp sang. Bà dì Nirasaki cầm đến một bọc giấy trong đựng vài quả trứng.

"Ôi, cháu xin cảm ơn ạ."

"Có gì đâu. Chỉ một chút đáp lễ cho túi khoai tây."

"Lâu lắm rồi cháu mới nhìn thấy quả trứng."

"Vậy thì tốt. Ăn hết cứ bảo nhé!"

Hana nhanh chóng mở tủ lạnh xem xét định cho mấy quả trứng vào. Nhưng sàn bếp và cả tủ lạnh đã chất đầy đồ rồi. Bà dì Nirasaki từ ngoài phòng khách ngó vào hỏi, "Cái gì mà dễ thương vậy?"

"Gì ạ?"

Hana ngoái lại và thấy bà Nirasaki đang nhìn chiếc tủ lạnh nhỏ. Cái tủ lạnh dễ thương sao?

Buổi chiều tối hôm đó, chồng và con bà dì Nirasaki xuất hiện, chuyển từ chiếc xe tải chở hàng xuống một cái tủ lạnh cỡ trung.

"Nó vẫn còn tốt lắm."

"Tủ lạnh to quá!"

Hana hết sức cảm kích nhưng không dám nhận. Cô cố gắng thuyết phục chồng bà Nirasaki rằng cô rất cảm ơn nhưng món quà đắt tiền thế này cô không thể nhận được. Nhưng ông ta thoái thác bằng nụ cười và cứ thể mang lên hiên nhà.

"Đừng ngại gì cả. Vì nó đã bị bỏ xó trong kho mà."

"Nhưng..."

"Hãy nhận đi. Nếu tôi mà mang về thì ông tôi sẽ tức giận đấy."

"Ông ạ?" Hana hỏi lại.

Ông chồng và cậu con trai vẫn cứ bê tủ lạnh vào và tháo giày ở ngoài cửa.

"Nào Hana, đừng rắc rối thế chứ!"

"Ông thật si mê."

"Nói gì ngốc vậy. Ông đã chín mươi tuổi rồi đấy."

"Nhưng ông quan tâm quá và xúi tất cả mọi người theo."

"Thật ngu ngốc. Đừng nói nữa!"

Bị bố mắng, cậu con trai co rúm ngườờại.

"... Đúng vậy mà!"

Hana ngước nhìn lên bầu trời xa.

Ông Nirasaki một mình đi vòng quanh xem xét ruộng bậc thang. Nếu có luống nào và bờ đá nào bị sập thì sửa lại, nhặt bỏ những chiếc lá rụng trong đường ống nước. Ông chuẩn bị mọi thứ trước khi mùa đông đến và tuyết vùi lấp tất cả. Khi ông làm xong mọi việc thì trời cũng đã tối.

Hana đợi ông ở đường nông trại. Cô cúi chào lễ phép và ngẩng mặt lên cười.

Cô nói, "Cuối cùng cháu cũng hiểu vì sao phải mở rộng đồng ruộng." Vào mùa hè thì không thể lý giải được ý nghĩa của nó. Nhưng bây giờ thì cô đã thấm thía. Thu hoạch không chỉ để cho gia đình mình mà còn cho những người dân trong làng. Thu hoạch là để chia sẻ với mọi người. Qua việc trồng trọt, Hana đã thấu hiểu lối sống của dân làng. Nói cách khác, cô đã học hỏi được từ ông Nirasaki. Đáp lại, ông già cúi xuống tháo găng tay phải và lẩm bẩm, "Không phải để tâm."

"Gì ạ?"

Ông cho chiếc găng tay vào túi áo khoác hiệu nước ngoài và ngẩng mặt lên một cách lãnh đạm.

Hana quên bẵng câu mắng "Tại sao cô cứ cười thế!" và toét miệng, "Hì hì..."

"Đừng có cười!"

"Ha ha ha ha ha..."

Tất nhiên cô biết là thất lễ. Nhưng càng nghĩ là thất lễ thì cô càng thấy hài hước. Hana thấy ông Nirasaki rất tốt bụng. Ông tốt bụng mà sao lại hài hước thế nhỉ! Và vì hài hước nên cô đã ôm bụng cười. Đã lâu lắm rồi kể từ ngày anh ra đi, cô mới được cười như vậy.

"Có cái gì ngộ nghĩnh vậy ư?"

Ông Nirasaki xòe hai tay đầy thắc mắc và chăm chú nhìn cô gái bé nhỏ lạ lùng vẫn đang tiếp tục cười, nhưng rồi ông thở dài, rõ ràng không hiểu gì cả. Hai người đứng đó một lúc lâu. Bóng chiều ngập dần trong không khí mùa đông.

Trời đã tối, những bông tuyết nhỏ bắt đầu rơi. Hana cho bọn trẻ đi ngủ rồi quay ra pha trà, ngồi một mình lặng lẽ hồi tưởng mọi việc từ mùa xuân đến nay.

"Thật ra là muốn trốn tránh sự nhòm ngó của mọi người nên mới chuyển đến đây. Nhưng không biết là từ khi nào, mình lại được tất cả dân làng chăm lo săn sóc." Cô được những người đi trước chỉ bảo nghiêm khắc về kỹ thuật trồng cây. Được những người lớn tuổi quan tâm như bạn bè thân thiết. Cô cũng được tâm tình với các bà mẹ trẻ, cùng nhau trao đổi về việc nuôi dạy con cái. Nhà Hana từ một ngôi nhà quạnh hiu vắng lặng trở thành ngôi nhà có nhiều người ghé chơi. Mặc dù là thế nhưng thật may cô vẫn giữ được bí mật của bọn trẻ. Trong đầu cô hiện lên những khuôn mặt hào phóng tốt bụng của dân làng. Cô thầm cảm ơn từng người một. Và cô ngước nhìn bằng lái của anh. Dường như anh đang mỉm cười với mình, cô nghĩ.

"Mới đầu em thật khó khăn vất vả. Nhưng xem chừng cũng đã sống được ở đây."

Sáng hôm sau trở dậy, tuyết trắng đã bao phủ vạn vật.

Không ai bảo ai, cả ba đồng thanh reo lên, "Oaaaaa!"

Yuki thích thú nhảy bộp từ hiên nhà xuống, in phụp vào nền tuyết mới một hình người dang chân dang tay. Đâu đâu cũng mềm mại mát lạnh, cảm giác rất dễ chịu. Những tinh thể tuyết dạng hạt tan chảy tạo thành những âm thanh lụp bụp như bong bóng và có thể cảm nhận rõ trên da thịt. Đây là trải nghiệm đầu tiên với tuyết. Tiếng cười nguyên sơ trào dâng từ trong cơ thể "Oa ha ha ha ha!" và bản năng trỗi dậy, em lăn tròn lông lốc.

Ame thận trọng bước từng bước trên tuyết và chẳng mấy chốc mất thăng bằng ngã nhào về phía trước. Mắt em tròn xoe sửng sốt "Phù!" và lắc khuôn mặt bám đầy tuyết.

Hana hít thật sâu khí lạnh tươi tắn và ngắm nhìn cảnh tuyết. Từ tận đáy lòng cô thấy thoải mái hơn trước rất nhiều, như thể đang quay lại tuổi thơ. Thoáng nghĩ đến đó cô chợt nhớ tới bọn trẻ.

"Ê!"

Hai đứa trẻ đang ôm nhau xoắn xuýt trong tuyết. Đối với cô bọn trẻ là quan trọng nhất, không có gì thay thế được, đây là niềm hạnh phúc lớn lao nhất. Cô nằm lăn ra tuyết và phá lên cười lớn, "A ha ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười của ba người vỡ òa trong không trung. Yuki mặc nguyên bộ đồ pijama và chạy chân trần. Em vừa chạy nhảy trong rừng cây vừa biến hình liên tục từ người thành sói và lại thành người. Ame đuổi theo Yuki và cũng biến hình từ bốn chân thành hai chân và lại biến thành bốn chân. Trong lúc biến đổi hình dạng

liên tục, bộ đồ pijama tuột ra chỉ còn chiếc khăn quàng trên cơ thể. Hana mặc áo khoác, nhặt bộ đồ ngủ lên và chạy theo bọn trẻ. Yuki và Ame thích thú chơi trò đuổi bắt với Hana.

Bầu trời trong xanh thật đẹp.

Hai con sói con lượn vòng quanh một mỏm tuyết có cây mọc rồi trượt xuống. Sói con Yuki lướt dốc lấy đà nhảy, lao ra cùng cơn gió. Chiếc khăn quàng kéo dài phía sau đập phần phật như đang bay, cảm giác rất phấn chấn. Lúc tiếp đất, Yuki rơi ngập xuống giữa những bông tuyết lớn.

Bắt chước chị, Ame cũng nhảy lên không trung. Nhưng cơ thể bay bổng lên hơn mức tưởng tượng làm em hốt hoảng, chân loạng quạng và tiếp đất bất ổn, sau đó toàn bộ cơ thể chìm lút trong tuyết.

Yuki chưa chịu thôi, lại nhảy cao hơn lần trước, cơ thể bay múa trong không trung, quay tròn một cách nhẹ nhàng thanh lịch.

Hai con sói con thi nhau nhảy đi nhảy lại và mỗi lần đều làm tuyết tung lên mù mịt. Hana cũng vui đùa chạy theo, hòa mình vào trong đám bụi tuyết. Vô số tinh thể tuyết vỡ tung nhảy múa lung linh trên không. Yuki hú lên "Ú ú ú ú ú..." Ame hú lên "Ú ú ú ú ú..." Hana cũng hòa theo, "Ú ú ú ú ú ú." Và họ nằm sóng soài trong thế giới toàn một màu trắng. Tiếng reo của ba mẹ con vang tới mãi ngọn núi phía xa. Đến một lúc, Yuki quay về với hình dạng con người. Tiếng hú biến thành tiếng cười.

"Ha a ha a... Hi hi hi..."

Nghe thấy thế Ame người đầy mồ hôi cũng bật cười. "Ha ha ha ha... ha ha ha ha ha!"

Hana cũng cười theo, "A ha ha ha ha!"

Cả ba cùng cười.

Những bông tuyết ngập chìm trong ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh. Cơn gió nhẹ làm mát dịu cơ thể đang bị nóng. Hana mở mắt nhìn lên bầu trời, bao đau khổ đã được xoa dịu. Những đám mây đang lững lờ trôi.

Trên đường về nhà, bầu trời nhiều mây, sói con Ame đột nhiên dừng lại và lắng tai nghe.

Có tiếng nước chảy. Một mình em xuống dốc và phát hiện ra một dòng suối nằm giữa cảnh tuyết êm đềm, bao quanh là rừng cây. Có lẽ đây là nơi lúc trước Yuki đã bắt con chim cốc.

Và em bắt gặp một con bói cá lớn đậu trên cành cây nhỏ. Không nghi ngờ gì nữa vì em đã trông thấy nó trong truyện tranh. Bói cá bay sà xuống suối làm nước bắn tung tóe, rồi nó cất cánh lên trở lại cùng một con cá nhỏ, dừng chân trên một tảng đá. Cử chỉ của nó rất quyến rũ. Bộ lông lấm tấm đen trắng tuyệt đẹp.

Ame tò mò muốn tiến lại gần hơn để ngắm cho rõ bộ lông. Em thận trọng áp sát và nấp sau một tảng đá, nín thở chờ đợi một lúc lâu. Bói cá ngậm con cá trong mỏ, đang từ từ nuốt xuống thì phát hiện ra động tĩnh sau lưng. Ngay lập tức, Ame tung mình tới, giơ vuốt trước khéo léo chộp lấy cái đuôi.

Con bói cá định vỗ cánh trốn thoát nhưng Ame cứ vờn chắn quanh tảng đá và cố gắng đè nghiến nó xuống. Con chim hung hăng một hồi, cuối cùng cũng phải dừng lại và chỉ chớp chớp mắt. Đối với Ame, đây là cuộc đi săn đầu tiên trong đời.

Ban đầu rõ ràng em không nghĩ rằng mình sẽ bắt được con chim bói cá. Lúc chưa đạt kết quả thì em rất hồi hộp, có lẽ do bị phấn khích với viễn tưởng thành công. Nhưng khi hoàn tất em lại thấy thất vọng, vì không ngờ mọi việc lại đơn giản hơn em nghĩ.

Đến tận lúc này, tại sao em vẫn chưa thấy có gì là thách thức? Em định nhanh chóng quay lại đưa cho mẹ xem. Cho cả Yuki thấy

nữa. Không biết khuôn mặt hai người sẽ thế nào nhỉ? Có lẽ mẹ và chị sẽ tròn mắt kinh ngạc. Hay thán phục con mồi em săn được chăng. Đúng lúc đó, Ame giẫm phải chiếc khăn choàng của chính mình, mất thăng bằng và trượt chân ngã xuống suối. Nước bật lên bắn tung tóe. Bói cá bay mất. Nước sâu, lạnh và chảy xiết đến mức ngạc nhiên. Khi đứng trên mặt đất thì nghĩ là lòng suối cũng vững chắc, nhưng không phải thế. Em định bám vào tảng đá gần tầm tay với mà không thể nào bám được

"Mẹ... Mẹ ơi!"

Ame biến đổi liên miên giữa hai dạng sói và người, đấu tranh trong tuyệt vọng. Nghe thấy tiếng kêu, Yuki khẩn trương trượt dốc xuống suối và gọi, "Ame! Mẹ ơi, Ame!!"

Hana giật mình quay lại vì tiếng gọi thất thanh khác thường.

Người cô sởn gai ốc.

"Ame!"

Cô chạy như bay trong tuyết. Đột ngột vấp chân ngã nhào. Lại chồm dậy chạy tiếp.

Dù chưa nhìn thấy gì nhưng cô hình dung ra Ame đang kêu cứu. Cô có cảm giác như đứa con của mình đang sắp chết đâu đó ngay đây. Cô nghe rõ tiếng kêu cứu nhiều lần, mẹ ơi mẹ ơi. Cảm giác thật là kỳ lạ nhưng bây giờ làm gì còn thời gian để nghĩ là kỳ lạ hay không kỳ lạ nữa.

"Ame... Ame!" Cô phát khóc và chạy tìm không có phương hướng. Cô bị lạc mấy lần rồi quay trở lại dòng suối. Nhưng cô vẫn không tìm thấy Ame. Bao nhiêu thời gian và sức lực đã lãng phí vô ích. Mây giăng dày thêm lên bầu trời ảm đạm. Và đúng lúc những bông tuyết nhỏ la đà rơi xuống thì phát hiện ra Ame. Cơ thể trần trụi của em nằm vắt ngang ở bãi cạn đằng hạ lưu con suối.

"Ame!!"

Hana run sợ. Quên hết mọi điều, cô vội vã lao tới, nắm lấy bờ vai Ame lắc mạnh.

"Ame! Mở mắt ra, Ame!"

Nhưng lắc mạnh đến thế nào Ame vẫn không mảy may phản ứng. Da thịt em lạnh cóng như đá dưới bãi sông, trắng bệch. Hana bất chấp, vẫn tiếp tục lay gọi Ame.

"Ame... Ame... Ame!!"

Cô dùng toàn bộ cơ thể ôm chặt lấy con.

Có lẽ vì phải chạy như bay trong dòng nước và kéo Ame lên, sói con Yuki thở hồng hộc, cúi gục xuống, nước trên mình rỏ lộp độp.

Hana vẫn ghì chặt lấy con. Chẳng lẽ phải chia tay ở đây sao? Chẳng lẽ không còn được nghe thấy tiếng Ame nói nữa? Không còn được vỗ về rằng mọi việc vẫn ổn? Không còn thấy những giọt nước mắt? Cũng như khuôn mặt tươi cười đáng yêu này lần nữa ư?

Và giống như anh, phải dầm nước, bộ lông ướt sũng và mãi mãi không còn cử động...

Hana đang nghĩ thế thì trong tay cô, Ame rên lên khe khẽ, "Đau, mẹ ơi!"

"Ame!!!"

Hana ngẩng khuôn mặt đẫm nước mắt lên, nhìn Ame.

Ame đã tỉnh, nhìn Hana và mỉm cười yếu ớt, thì thào như vẫn đang trong giấc mơ.

"Con đã phát hiện ra con bói cá... Một con bói cá rất đẹp... Hôm nay con đã biết thế nào là săn mồi rồi."

Trong lúc kể chuyện, làn da của em dần dần hồng hào trở lại.

"Không biết vì sao, khác hẳn với mọi khi... Con không hề thấy sợ... mà ngay lập tức cảm thấy có thể làm được."

Em kể như thể một anh hùng đã sống sót trở về sau cuộc phiêu lưu, "Vì thế..."

Đến đây Ame tròn mắt ngạc nhiên khi phát hiện thấy mắt Hana ướt đẫm nước.

"Tại sao mẹ lại khóc?"

Sau đó em lại nhìn Yuki ờ bên cạnh và hỏi với vẻ rất lấy làm lạ.

"Đã có việc gì xảy ra ở đây sao?"

Yuki trở lại hình dáng con người, trần trụi, há hốc miệng nhìn Ame. Hana ghì chặt hai con để sưởi ấm. Giọt nước mắt mừng vui vẫn rơi lã chã. Thật là may mắn!

Và cô không biết phải cảm ơn ai.

Những bông tuyết nhỏ đang cuộn bay trong gió.

Ame Và Yuki - Những Đứa Con Của Sói

Hosoda Mamoru

Chương 3

Mùa đông dài kết thúc, mùa xuân đến gần, Yuki đã lên sáu tuổi, cũng muốn đi học tiểu học giống như bao đứa trẻ cùng trang lứa. Mặc dù không hiểu rõ trường tiểu học là nơi như thế nào, nhưng có lẽ em đã tưởng tượng ra một nơi rất vui và tự mình thấy phấn khích. Nhưng để nhận được sự cho phép em nghĩ rằng phải thuyết phục được Hana. Nên em nghe theo bất cứ lời sai bảo nào. Và điều đó đem lại kết quả, đến tháng Tư em đã được cho phép.

Hana lên văn phòng thị chính làm những thủ tục cần thiết. Cô chuyển cái bàn học cũ từ nhà kho ra đặt cạnh phòng ngủ để bố trí thành phòng học. Yuki vui sướng nhảy nhót reo hò. Nhưng Hana ra điều kiện, vẫn là điều kiện cũ không thay đổi, rằng: Trong bất cứ trường hợp nào cũng không được biến thành chó sói.

"Con hiểu mà."

Hôm trước lễ nhập học, Yuki mặc đồ ngủ ngồi trên chăn vần vò mãi chiếc cặp sách đeo mới tinh. Vừa nghịch em vừa nói chuyện vói Hana. Hana cẩn thận nhắc nhở Yuki một lần nữa.

"Con hứa đi!"

"Con sẽ làm đúng mà."

"Nào: ba món quà, ba con bạch tuộc."

"Cái gì vậy ạ?"

Yuki ngước nhìn lên, Hana cười nhăn nhó.

"Hừ... Đây là câu thần chú để không biến thành chó sói."

"Thần chú là gì ạ?"

Hana vừa niệm chú vừa nắm tay đấm thình thình vào ngực ba lần cho Yuki xem.

"Ba món quà, ba con bạch tuộc."

"Ba... món quà, ba con bạch tuộc."

Cô nghĩ sự kết hợp của những câu từ kỳ lạ đó dường như có hiệu quả với Yuki.

"Ba món quà, ba con bạch tuộc. Ba món quà, ba con bạch tuộc!"

Yuki ghi nhớ ngay và lặp đi lặp lại nhiều lần như thế đó là một điều rất quan trọng.

Hôm sau, ngôi nhà vẫn ngập sâu trong băng tuyết, Yuki khoác chiếc cặp lên và hăng hái xuất phát. Hana mặc bộ vest đen đẹp nhất dắt tay Ame đi theo sau.

Để đến được trạm xe buýt gần nhất phải đi xuống đường rừng, mất khoảng mười phút.

Yuki vừa đi vừa nhảy, vung vẩy túi giày đựng đôi dép đi trong nhà và tiếp tục niệm to câu thần chú quen thuộc. Đến trạm xe em bám nghiêng ngả vào cái cột biển báo đã gỉ sét và chờ dài cổ xe buýt mới tới.

Lúc lên chiếc xe buýt vắng người, em bị nảy tưng tưng trên chiếc ghế theo nhịp di chuyển của xe. Tuyết chầm chậm tan chảy trên đường núi và mất ba mươi phút mới tới được trung tâm thành phố. Khi đó mới thấy hết được phong cảnh mùa xuân.

Trường tiểu học bằng gỗ, hai tầng, được xây dựng từ tận đầu thời Showa. Trước kia nhà trường thu nhận rất đông học sinh. Nhưng cùng với sự phát triển, tỷ lệ sinh giảm đi, số lượng học sinh cũng dần dần thu hẹp và hiện nay biến thành một ngôi trường nhỏ mỗi khóa trước sau chỉ có khoảng mười người.

Lễ khai giảng được tổ chức ở nhà thể chất xây bằng bê tông cốt thép tương đối mới, ngay cạnh khu lớp học. Trong hội trường có đông đảo học sinh đang theo học, các giáo viên, khách mời, các bậc phụ huynh, nhưng tâm điểm thu hút mọi ánh nhìn là chín học sinh mới trên sân khấu.

Từ khi ra đời, đây là lần đầu tiên Yuki được bao quanh bởi nhiều người như vậy nên em cảm thấy rất bối rối. Bao nhiệt huyết khí thế lúc trước bay biến cả. Các bạn cùng lớp cười đùa vui vẻ. Tất cả đều chơi đùa quen biết từ nhỏ ở nhà trẻ. Chỉ có Yuki là khuôn mặt mới. Không có ai trò chuyện cùng. Em cúi xuống nuốt nước miếng do căng thẳng. Hoàn toàn chẳng để tai nghe lời chào đón thân ái của hiệu trưởng cũng như những câu chúc rườm rà của khách mời. Dàn hợp xướng của học sinh khóa trên gây nên một sự áp đảo khiến em thấy khiếp sợ đến mức co rúm chân lại. Em mong mỏi được đến trường là thế, nhưng khi đến nơi rồi, em lại lo lắng không biết mình có thể ứng phó được không?

Yuki quay lại như thể cầu cứu sự giúp đỡ và từ chỗ ngồi dành cho phụ huynh, Hana đã đáp lại bằng một nụ cười tươi để khích lệ. Tuy thế Yuki vẫn không hết lo lắng. Em tiếp tục nhẩm niệm câu thần chú để cố chèo chống cho qua.

Nhưng chỉ lần đầu tiên là như thế thôi. Khi các buổi học bắt đầu, Yuki đã dần dần lấy lại được sự hoạt bát vui vẻ. Nguyên cớ là có một bạn cùng lớp tên là Shinno hằng sáng vẫn đi cùng xe buýt đến trường. Cô bé đã thân thiện trò chuyện với Yuki và mau chóng trở thành người bạn đầu tiên của em. Shinno là con gái duy nhất của chủ cửa hàng gỗ lớn trong thành phố. Phát huy tố chất chỉ huy

thừa hưởng từ ông bố, cô bé đã mời Yuki gia nhập vào nhóm các cô bé gái. Nhờ đó mà Yuki, mặc dù là người mới, nhưng có thể nhảy múa hết sức vui vẻ thoải mái.

Trong giờ học em tích cực giơ tay, mạnh dạn thể hiện bản thân. Em hào hứng ăn uống, không để thừa chút đồ ăn nào. Lên xuống cầu thang em thường chạy nhảy rầm rầm khiến cho giáo viên phải nhắc nhở là vui nhộn quá đấy!

Trong cuộc thi chạy em dễ dàng vượt qua các bạn nam yếu sức và được tuyên dương, khiến các bạn gái ngạc nhiên và ngưỡng mộ vây quanh, Yuki mãn nguyện cười rất tươi. Có thể thấy Yuki đang tận hưởng cuộc sống một cách đầy đủ. Và lúc nào em cũng mong đợi nhanh đến buổi sáng hôm sau.

Hana nhìn theo dáng con gái đang thoăn thoắt đi, đung đưa cái cặp phía sau và không hề ngoái đầu lại. Cô vỗ vỗ ngực, là mẹ của sói con cô mong rằng không có gì đáng ngại xảy ra và cũng như bao nhiêu người mẹ bình thường khác, cô vui mừng tự hào vì sự khôn lớn của con gái.

Tại văn phòng tòa thị chính, lần đầu tiên từ khi Yuki và Ame sinh ra, cô mới đăng ký quyền lợi trẻ em cho con. Đó là việc nộp đơn xin cho Yuki đi học ở trường tiểu học.

Trước kia cuộc sống tiềm ẩn nhiều mối đe dọa, nếu đăng ký thì vẫn có thể được nhận những quyền lợi đó thôi, nhưng đồng thời sẽ có nguy cơ bị lộ bí mật của bọn trẻ. Bởi thế cô đã phải rời đi thật xa.

Nhưng Yuki đã hứa sẽ làm tốt ở nơi công cộng như trường tiểu học nên Hana cũng phải sẵn sàng.

Việc hoàn thành thủ tục rất chán và thất vọng.

"Xin hãy đợi một chút!"

Cô đi về chỗ Ame đang chờ.

"Đây là..."

Đội chiếc mũ sụp sâu xuống mắt, Ame đưa ngón tay chỉ vào một điểm trên bảng dán thông báo. Đó là một tờ tuyển dụng người làm thêm giờ tại "Rừng tham quan tự nhiên Niikawa". Ở một góc khuất là hỗn độn các bức ảnh chụp chim muông hoang dã, cây cối trên núi cao và có cả bức hình một con chó sói bị nhốt trong chuồng.

Chó sói.

Hana nhìn chằm chằm vào hình con sói.

"Rừng tham quan tự nhiên Niikawa" tọa lạc tại một góc quả đồi nằm không xa tòa thị chính.

Rừng tham quan tự nhiên là một công trình công cộng dành cho việc tham quan tự nhiên và giáo dục môi trường. Từ năm 1984, Bộ Môi trường đã tiến hành chủ trương này như một trọng điểm và thúc đẩy thực hiện dự án ở tất cả các nơi trên đất nước Nhật Bản.

Hana dẫn Ame tới một trung tâm tham quan tự nhiên nằm giữa vùng đất xanh ngát rộng hơn 100 hecta. Trong trung tâm có bức tranh lớn vẽ rất nhiều trạng thái khác nhau của rừng. Bức tranh đề tên là "Thiên nhiên của quê hương" và được bố trí một cách tượng trưng các loại cây cỏ, hoa lá, động vật sống cũng như côn trùng. Nó được trình bày một cách tinh tế khéo léo để người xem có thể nắm bắt đầy đủ khái niệm về hệ sinh thái.

Hana đang mải mê ngắm thì nghe thấy tiếng gọi phía sau.

"Rất xin lỗi đã để cô phải chờ. Nào, chúng ta đi thôi."

"Vâng."

Người vừa gọi cô là một người đàn ông trung niên tên là Tendo. Anh ta là người quản lý toàn bộ cánh rừng tham quan tự nhiên Niikawa, đồng thời cũng là hướng dẫn viên. Sau đó, Tendo giới thiệu về khu rừng cho các học sinh trung học đến tham quan. Hana cũng đi cùng.

Vừa dẫn cả đoàn tiến bước trên lối đi dạo, Tendo vừa giới thiệu về các loại cây và chim chóc cho các bạn học sinh trung học, giữa chừng anh gọi chào các tình nguyện viên giúp tôn tạo duy trì cái đầm, tiếp đó lại nói chuyện thân mật với một nhóm sinh viên đại học đang nghiên cứu ở đây. Hana theo sau, lắng nghe và ghi chép.

"Hướng dẫn viên tham quan tự nhiên không chỉ làm công việc bảo vệ thiên nhiên mà còn giáo dục môi trường, nghiên cứu thực địa, bảo tồn hệ động thực vật và gắn kết sự hợp tác của các tình nguyện viên nhằm thực hiện ba nhiệm vụ chính này. Vì phạm vi hoạt động rất rộng nên phải là một chuyên gia và có thể làm đồng thời bất cứ việc gì trong văn phòng này. Bận rộn như vậy, nên mới có nhu cầu tuyển dụng trợ lý..."

Tendo quay trở lại trung tâm, tại phòng họp buồn tẻ với những chiếc bảng trắng xếp dọc hai bên tường, xem qua sơ yếu lý lịch của Hana.

"Tôi nói rõ ràng luôn là tiền công rất thấp. Không bằng tiền lương làm theo giờ của học sinh cấp ba. Với những người có mục tiêu trở thành hướng dẫn viên tham quan thì đây là cơ hội thực tập mà không phải mất một khoản phí đào tạo nào. Thế đấy..."

Tendo mỉm cười ngước nhìn Hana, "Cô làm không?"

Ngập ngừng một thoáng, Hana e ngại hỏi rằng, "Nghe nói ở đây có chó sói phải không?"

Tendo dẫn Hana và Ame tới vườn thú trong rừng.

Nắng rọi xuống qua cửa sổ trần, xuống cái chuồng rộng rãi sạch sẽ có con chó sói. Nó đang nằm dựa vào bờ tường bê tông và nhìn về phía họ với vẻ căng thẳng.

Bộ lông màu xám bạc lốm đốm trông như lấm bẩn.

Tendo nói nhỏ, "Đây là sói rừng."

"Trầm lặng nhỉ!"

"Vì nó có tuổi rồi."

Từ ngoài cửa có nhân viên ngó vào gọi Tendo.

"Anh quản lý...."

"Tôi xin lỗi một chút."

Tendo rời đi. Hana ở lại, chờ cho Tendo đóng cửa rồi ngồi xổm xuống bên cạnh Ame và chăm chú ngắm nhìn con sói.

Cô chào nó, "Xin chào. Tôi có việc muốn hỏi nên đã đến đây" Như thế cô hiểu được ngôn ngữ của chó sói vậy.

Sói rừng nhẹ nhàng đứng dậy. Hana ôm hai vai Ame xoay về hướng nó.

"Đứa bé này là con của chó sói. Sói bố đã chết. Tôi là mẹ của nó. Nhưng tôi không biết cách dạy dỗ sói con. Ông đã trưởng thành như thế nào?"

"..."

Con sói nhìn chằm chằm qua rào chuồng.

Hana nghiêng mình.

"Ông có thể kể cho tôi xem ông đã lớn lên nơi rừng núi thế nào

không?"

"..."

Trông con sói có vẻ lo lắng, nó tiếp tục chăm chú nhìn họ, xem chừng đang quan sát đánh giá Ame. Nhưng đột nhiên nó quay mặt đi, gập chân lại một cách khó khăn và nằm dựa vào tường. Thái độ rõ ràng là không muốn hé răng.

"..."

Sau đó, dù có cật vấn bao nhiêu vẫn không nhận được một câu trả lời nào. Thi thoảng con sói lại rên khe khẽ như đang phàn nàn về tình trạng sức khỏe.

Hana chán nản đứng dậy.

Tendo đã giải quyết xong công việc, quay lại và bắt đầu giới thiệu nhẹ nhàng.

"Có một nhà tư sản với khả năng đặc biệt đã nuôi dưỡng nó. Sau khi ông chết, không có người trông nom nên con sói được chuyển đến đây. Hình như nó được sinh ra ở vườn thú Matxcơva."

"Không phải là sói hoang ư?"

"Sói hoang ở vườn thú khá hiếm. Toàn gây giống sinh ra xong là gửi đi các nơi để nuôi hết."

Tendo tiếp tục giới thiệu đến những con vật khác như chim rừng bị thương và gấu trúc nơi hoang dã. Sau khi được điều trị ở đây thì chúng sẽ được đưa đến một nơi thích hợp hơn.

Trong lúc đó Ame vẫn tiếp tục quan sát con sói bằng ánh mắt sắc nhọn.

Khi ra khỏi khu rừng tham quan tự nhiên thì xung quanh đã tối mịt.

Họ bắt chuyến xe buýt vắng khách về nhà. Hana đã quyết định đi làm. Cô có thể dạy con cách sống của một con người, nhưng lại không đủ tự tin để dạy con cách sống của sói, nên cô hy vọng làm việc ở đó thì sẽ học hỏi được về đời sống của động vật hoang dã. Bóng đèn neon trắng xanh của xe buýt rọi xuống hai mẹ con, hiu hắt và lạnh giá. Ame im lặng nhìn mãi ánh sáng của ngôi nhà đối diện với nông trang trôi qua cửa sổ xe buýt. Hana nói với em.

"Từ nay mẹ sẽ đi làm. Ame tự thu xếp, ổn chứ?"

Tiếp tục nhìn qua cửa sổ, Ame gật đầu.

"Mẹ sẽ vừa làm việc vừa tìm hiểu về núi rừng, về thiên nhiên và dạy cho con."

"Lần đầu tiên con được thấy con vật thật."

"Sói ấy hả?"

"Bố của con cũng như thế ư?"

"Không. Không hề."

"May quá!"

"Tại sao?"

"Vì dường như người đó có vẻ cô đơn."

Ame vẫn nhìn ra ngoài, dựa vào người Hana và thở dài, "Con muốn gặp bố."

Hana cũng dựa vào người Ame, thở dài, "Mẹ cũng muốn gặp."

Vào thời điểm đó, có một bước ngoặt trong đời sống học đường của Yuki.

Thông thường các cô gái đều yêu thích hoa dại, bện cỏ ba lá,

háo hức tìm kiếm cây cỏ trúc thảo bốn lá. Họ còn có những cái hộp đựng trang sức đá quý do mẹ cho hay những chiếc hộp lấp lánh được tặng hôm sinh nhật, bên trong lấp lánh toàn cúc màu và bi màu.

Sự thật nghiêm trọng đó khiến Yuki bị sốc nặng. Ngoài Yuki, không có cô gái nào lại chơi cái trò tóm lấy con rắn, quay quay rồi quấn quanh cổ tay. Ngoài Yuki, cũng không có cô gái nào thích sưu tầm xương cốt của động vật nhỏ và xác bò sát khô bỏ vào hộp nhôm.

Khi để ý thấy không cô gái nào làm những việc như vậy em rất xấu hổ, ôm hộp nhôm trốn ra sau trường. Yuki quyết tâm từ bây giờ sẽ đứng đắn hơn, cư xử ra dáng thiếu nữ hơn. Hana nghe kể, cố nhịn cười nhưng vô vọng.

"Hị hị hị.."

Yuki chống cằm, trừng mắt lườm. "Mẹ đừng có cười! Con đang rất khó nghĩ đây!"

"Hãy làm những gì Yuki muốn, như thể không phải tốt hơn sao?"

"Nhưng con ghét bị mọi người nhìn bằng ánh mắt kỳ lạ."

Dù được khích lệ rằng sẽ không phải lo lắng nữa, quan hệ với xung quanh sẽ hòa đồng hơn, nhưng tâm trạng cũng khó mà thoải mái như xưa.

"Không còn cách nào khác cả..."

"Gì cơ?"

Hana may cho Yuki một cái áo mới. Cô dùng cái máy khâu đạp chân cũ trong nhà kho, khéo léo may tạo hình hoa văn. Yuki rướn người lên nhòm ngó. Thi thoảng em cũng cố kiềm chế cho ra dáng

một cô con gái. Mất hai tối là chiếc váy sát nách trang trí họa tiết bông tuyết trên nền xanh được hoàn thành.

Ngay lập tức Yuki mặc chiếc váy đó vào và đi đến trường. Nhưng em cảm thấy dường như mình không còn là mình, em xấu hổ và hồi hộp không biết mọi người thấy tạo hình này ra sao?

Trên đường đến trường gặp các bạn gái cùng lớp, ai nấy trầm trồ khen ngợi chiếc váy thật dễ thương, thật gợi cảm, thật tôn dáng và nào là thật ghen tị quá...

Điều đó tuyệt đối không có nghĩa là chiếc váy thực sự phù hợp. Đó chỉ là phép thử để xem mọi người có quan điểm chung về giá trị nữ tính hay không. Nói một cách khác, điều đó giống như một nghi thức xác nhận rằng Yuki được đối xử công bằng.

Yuki vỗ ngực yên tâm trước phản ứng của các bạn gái. Thật may em cũng không nổi bật trên lớp nên sau đó em có thể học tập vui đùa thoải mái.

Yuki thầm cảm ơn mẹ đã may cho em chiếc váy này.

Mùa xuân năm sau đã đến.

Hana từ người làm thời vụ giờ đã được tuyển dụng thành nhân viên chính thức. Cuộc sống đã ổn định và có thể hoàn trả tiền học bổng mượn thời sinh viên, đồng thời cô cũng tận dụng thời gian rảnh rỗi trong công việc để học tập chuẩn bị cho khóa học và những bài thi tư cách ở trung tâm.

Năm nay Ame đến tuổi đi học và Hana đã chuẩn bị thêm một cái bàn cho em. Nhưng khác với Yuki, Ame không thích đến trường. Chính xác là, chưa nói thích hay không, mà về cơ bản em không hiểu được tại sao phải đi học. Buổi sáng, hai chị em ra khỏi nhà nhưng Ame toàn tiến về phía núi và Yuki phải kéo tay em, "Trường học phía này mà!", nếu không thì khó mà đến trường.

Kể cả đến rồi, Ame vẫn không thích nghi được. Trên lớp em cứ lơ đãng nhìn ngắm mây trôi bên ngoài. Thái độ học tập đó ngay lập tức tạo tiếng xấu trong đám trẻ. Thi thoảng học sinh khóa trên tò mò tìm đến khối Một để trêu chọc. Có những lúc em bị đập vào vai hay cả nhảy qua vai nữa, nên Yuki đã phải lao vào can và đuổi họ đi.

Lên lớp Hai thì Ame ở thư viện nhiều hơn ở lớp học và thường dành cả ngày dài lặng lẽ xem quyển truyện tranh về động vật và thực vật. Đến lớp Ba thì em nghỉ hẳn. Cô giáo chủ nhiệm đã nhiều lần yêu cầu phải đi học nhưng Hana không thể ép em được. Thay vào đó cô dẫn Ame đến nơi làm việc. Trên ghế phụ lái của chiếc Jimny second- hand mua bằng tiền vay, Ame vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

(Dòng xe mini SUV của Suzuki)

Tendo cũng rất rộng lượng, cho phép cô mang con đến nơi làm việc.

"Bé Ame được nghỉ học à?"

"Không." Ame vô tư lắc đầu.

"Vậy cháu trốn học sao?"

"Vâng." Ame vô tư gật đầu.

"Lúc nào đến cũng được mà."

Tendo xoa mạnh đầu Ame.

Tháng Năm, khách đến rừng tham quan rất đông. Tại trung tâm có một hàng dài người muốn được hướng dẫn.

"Đây là hồ tham quan. Các bạn có thể nhìn thấy con cóc núi có cái đuôi... Hana, giúp tôi một chút."

"Vâng."

Toàn bộ nhân viên, trong đó có Hana, đều phải rượt đuổi theo công việc tiếp đón lượng khách đông đúc.

Trong lúc đó Ame hầu như dành toàn bộ thời gian trong vườn thú.

Con sói xám chậm chạp tiến đến gần, thò cái mũi ra khỏi chuồng và cúi nhìn Ame. Ame ngước lên như để thỉnh cầu sự chỉ bảo.

Sau đó, Ame nhiều lần lên núi một mình.

Yuki đã học lớp Bốn. So với hồi mới đi học em đã cao thêm 30cm và để cho vừa, Hana đã phải may sửa lại chiếc váy nền xanh. Mái tóc đen bóng và chân tay dài mịn màng của em rất hợp với chiếc váy. Không chỉ ngoại hình mà toàn bộ con người em đã thay đổi, từ một đứa trẻ hoang dã, nghịch ngợm thành một thiếu nữ dịu dàng và quý phái. Thay vì chạy nhảy vui đùa, em lại có sở thích im lặng đọc sách. Đó là kết quả ảnh hưởng từ người bạn thân Shinno - một người thích đọc sách. Ngoài ra, đó cũng là cách mà em chọn để xây dựng chỗ đứng trong môi trường học đường và để cuộc sống được nhẹ nhàng. Và hơn tất cả, là em đã thành công trong việc giữ kín bí mật của bản thân suốt bốn năm qua.

Vào một buổi sáng, như thường lệ, Yuki đang đọc quyển sách mượn ở thư viện.

"Nào, các em hãy yên lặng..."

Thầy Tanabe bước vào lớp học ồn ào muộn hơn mọi khi.

"Thầy xin giới thiệu một bạn học sinh mới chuyển trường."

Nghe thấy thế, Yuki ngẩng mặt lên.

Bên cạnh thầy chủ nhiệm có một thiếu niên mặc áo phông đeo chiếc cặp sau lưng.

"Đây là bạn Fujii Sohei. Em hãy chào cả lớp đi!"

Trong lúc thầy Tanabe viết tên Sohei lên bảng thì bản thân cậu ta cúi đầu chào.

"Tôi tên là Fujii. Xin chào các bạn."

Các bạn trong lớp đứng lên, vui mừng chào đón học sinh mới chuyển trường trong ngày đầu nhập học.

Sohei được chỉ định ngồi ngay sau Yuki, gần cửa sổ. Vừa ngồi xuống chỗ của mình, cậu ta bất ngờ hỏi, "Này, bạn nuôi chó à?"

"Gì cơ? Tại sao bạn hỏi vậy?"

"Vì tôi thấy có mùi động vật."

Vì quá bất ngờ nên đầu óc Yuki trống rỗng. Em cố gắng nghĩ xem nên trả lời thế nào cho hay. Nhưng không thể nghĩ được và cũng không nảy ra được ý gì cả nên đành trả lời là "Tôi không nuôi chó."

Sohei hít ngửi xung quanh, "Có gì đó rất lạ. Tôi chắc chắn là thế mà."

Yuki bất động, người cứng đờ như đá.

Shinno ngồi ngang đó vươn cổ sang hỏi, "Cái gì? Cái gì vậy?"

"À! Có mùi gì ấy."

"Mùi gì? Phải chăng cậu tưởng tượng?"

Yuki co rúm người lại ngồi dịch ra xa. Đến giờ nghỉ, em một mình vào phòng vệ sinh nữ, rửa tay thật kỹ, cẩn thận lau bằng

khăn và kiểm tra lại mùi cơ thể. Không có gì cả. Chắc chắn không có mùi gì. Nhưng thiếu niên đó đã khẳng định có mùi động vật. Có thể tại mới bước vào môi trường này nên nhận ra chăng? Vì cho đến bây giờ Yuki chưa một lần bị nói như vậy. Nhưng liệu cơ thể em có đang toát ra một mùi đặc biệt khác với người khác không. Bốn năm rồi, mọi việc trôi qua yên bình là thế, chẳng lẽ đột nhiên bây giờ lại bị lộ bí mật sao! Trong gương, khuôn mặt em lộ rõ nỗi lo lắng. Yuki gắng sức giữ bình tĩnh, hít thở sâu và tự nhủ ổn thôi, chắc chắn sẽ ổn thôi. Em đợi một lúc đủ để lấy lại sự bình tĩnh, soi gương thêm lần nữa. Khuôn mặt lúc này đã như sắp khóc vì lo lắng. Em quay lại lớp học, thấy Sohei và các bạn đang chơi trò "Old Maid".

(Một trò chơi bài)

"Cái nào nhỉ? Được rồi, đây này! Nghiêm túc chứ?"

Mọi người cười lớn trước điệu bộ ngây ngô của Sohei. Dừng ở cửa lớp, Yuki nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đó. Shinno nhận ra, liền rủ, "Yuki, Yuki lại đây. Bạn Sohei thú vị lắm!"

"..."

Yuki không dám tiến lại gần mà đem quyển sách mượn ở thư viện ra đọc. Em quay lưng đi nói đủ để nghe được, "A, tớ phải trả quyển sách này."

Trước thái độ thiếu tự nhiên đó, Sohei nghiêng đầu có vẻ không thoải mái.

"Bạn ấy sao vậy?"

"Không phải lúc nào cũng như thế đâu." Shinno bối rối thanh minh.

Về sau Yuki cố gắng tránh xa Sohei. Em không chơi đùa cùng các bạn mà ngồi đọc sách ở một góc lớp. Nhưng càng trốn tránh

thì Sohei lại càng cố tiếp cận.

"Yuki này..."

"..."

Yuki gấp cuốn sách đang đọc lại và đứng lên, rời khỏi chỗ đó như lẩn tránh.

Giờ trực nhật Sohei cũng đuổi quay vòng theo Yuki.

"Yuki..."

"..."

"Này Yuki ơi..."

Yuki vừa đưa chổi quét vừa chạy trốn vòng quanh.

Em nghĩ tốt hơn không nên ở trong lớp học, nên cứ khi nào nghỉ giải lao em lại trốn tới thư viện. Nhưng Sohei bướng bỉnh kiên trì đuổi theo.

"Yuki..."

"..."

"Này, Yuki!"

Yuki chạy nhanh ra khỏi thư viện. Đang lao xuống cầu thang lớn thì nghe Sohei gọi giật lại giữa chừng.

"Hãy nói thật đi!"

Yuki loạng choạng dừng chân. Trong tấm gương treo ở chiếu nghỉ, khuôn mặt em lộ rõ sự hốt hoảng. Yuki cố gắng tỏ vẻ bình thản, nhìn lên.

"Cái gì?"

"Tôi đã làm gì bạn sao?" Tiếng nói có vẻ yếu ớt. Khuôn mặt thì lo âu.

"Không làm gì cả."

"Hình như tôi đã sơ suất gì chăng?"

"Không có gì mà."

"Vì mới chuyển đến nên có lẽ tôi đã vô ý chăng?" Lời chất vấn kiên quyết.

Không kịp nghĩ ngợi, Yuki lên giọng, "Không..."

"Thế tại sao phải trốn tránh như vậy!"

"Tôi không trốn tránh!"

Chấm dứt cuộc nói chuyện, Yuki đi xuống tầng trệt. Em cảm thấy tim đang loạn nhịp. Em muốn ở một mình. Trong bóng tối dưới chân cầu thang, em đấm vào ngực và niệm chú nho nhỏ.

"Ba món quà, ba con bạch tuộc. Ba món quà, ba con bạch tuộc.."

Tiếng bước chân của Sohei vang lên.

Em phải trốn. Nhưng trốn ở đâu bây giờ? Đi đến đâu mới giải thoát được nỗi đau khổ này đây.

Rồi mất mọi phương hướng, em cứ thế chạy khỏi hành lang tầng trệt. Có cái gì đó như đang nổ tung trong lồng ngực. Em thấy ngộp thở vì tuyệt vọng.

Ba món quà, ba con bạch tuộc. Ba món quà, ba con bạch tuộc...

Lần đầu tiên gặp cảnh ngộ như thế này. Em không biết phải làm thế nào cho tốt. Em không biết...

Yuki mở cánh cửa khung nhôm và bước ra ngoài khu lớp học có hai hàng chậu cây khiên ngưu hoa. Vậy mà Sohei vẫn đuổi theo. Yuki chạy dọc khu lớp học rồi định quay vào trong, em với tay tới một cánh cửa khác. Nhưng cửa đã bị khóa, không mở được.

Ba món quà, ba con bạch tuộc.

Sohei đi tới.

Ba món quà...

Không còn chỗ nào để né tránh nữa.

Yuki dựa lưng vào góc trường và khóc bằng giọng khàn khàn.

"Đừng tới đây!!!"

Nghe tức giận đến nỗi chính bản thân em cũng phải ngạc nhiên.

"..." Sohei loạng choạng, lo lắng đưa tay ra. "Bạn..."

"Đừng tới gần!!!"

Bất giác em lao tới. Có cái gì đó rất hung bạo bùng lên trong lồng ngực. Em định vươn cổ ra. Nhưng em phải kìm lại.

"Cậu làm gì vậy?"

"Đừng chạm vào tôi!!!"

"Này! Yuki! Yuki!"

Sohei cố ghìm giữ hai tay đang vung vẩy của Yuki.

Trong lồng ngực, thình lình như có cái gì đó nổ tung. Đã bảo là đừng chạm vào rồi mà! Cảm giác máu huyết đang sôi ùng ục trong cơ thể.

Từ khu lớp học, tiếng hú như của dã thú rít lên.

Chỉ tích tắc sau, vuốt sắc đã cào thẳng vào tai Sohei. Cậu ta bịt tai ngồi thụp xuống. Máu phụt ra, rỏ lã chã xuống nền bê tông.

"Hộc... hộc... hộc...!"

Trong hơi thở hoảng loạn, Yuki nhìn tay trái của mình. Vuốt sói thấm máu đỏ lòm. Một lúc lâu sau Yuki mới nhận ra vuốt sói đó là của mình.

Đang giờ làm việc, Hana được mời tới trường. Đây là việc chưa từng xảy ra cho đến giờ. Theo thông báo thì Yuki đã làm bị thương một bạn học cùng lớp. Nghe thấy điều phi lý đó, cô vội vàng xin nghỉ sớm, chạy chiếc Jimny tới trường tiểu học. Cô căng thẳng mở cửa văn phòng hiệu trưởng.

"Thật lòng xin lỗi vì đang trong giờ làm..."

Thầy chủ nhiệm Tanabe ra đón. Hiệu trưởng chỉ đưa mắt nhìn Hana, tay chắp sau lưng. Không khí trong phòng thật nặng nề. Hana nhìn thấy bóng lưng Yuki đang ngồi ờ mãi một góc chiếc sofa dành cho khách. Ở góc khác là một thiếu niên đang ngồi co ro với mẹ. Đầu quấn băng. Cảm giác thật ngộp thở. Bà mẹ kia xốc nách cậu đứng dậy và nhìn trừng trừng vào Hana.

"Cô có biết trên đầu nó đã chảy bao nhiêu máu không?"

Cậu thiếu niên lắc tay mẹ, đính chính, "Cái tai mà..."

Hana tiến đến chỗ Yuki, ngồi xổm xuống, nhìn vào mặt em, "Yuki!"

Yuki, tóc xõa rối tung, vẫn nhìn xuống một cách mệt mỏi, lảng tránh ánh mắt cô.

Thầy Tanabe chìa tay sang chiếc sofa bên cạnh.

"Hỏi thế nào cũng không nói."

"Có thật con đã làm bạn bị thương không?"

"..."

"Con đã xin lỗi chưa?"

"..."

Yuki cắn môi, quay mặt đi.

Rõ ràng là vẫn chưa xin lỗi.

Hana khẽ nói, "Con hãy xin lỗi đi!"

"..."

"Xin lỗi đi!"

Cô nói nhẹ nhàng nhưng rất rõ ràng, rồi đứng dậy. Yuki cũng đứng lên như đã xác định tư tưởng và nói lướt nhanh, "Tôi xin lỗi."

Đã xác nhận được sự việc, Hana quay về phía mẹ cậu bé, cúi mình thật thấp, "Tôi chân thành xin lỗi."

Hiệu trưởng nhìn bà mẹ kia.

"Mẹ của bé Sohei à, các chi phí điều trị sẽ được bảo hiểm của nhà trường thanh toán, nên..."

Nhưng mẹ cậu bé vẫn trừng trừng nhìn Hana.

"Cô nghĩ chỉ cần cúi đầu là mọi việc sẽ xong ư?"

Không khí trong phòng lạnh đi.

Hana vẫn cúi gập mình, mẹ cậu bé cũng tiếp tục nói.

"Ngộ nhỡ tai con tôi không thể nghe được nữa thì cô tính sao? Hành động của bọn trẻ con thuộc trách nhiệm của bố mẹ. Dù phải vay tiền hay thậm chí bán nhà thì cũng cần bồi thường."

Sẵn cơn tức giận, mẹ cậu bé được nước hùng hổ lớn tiếng, hiệu trưởng phải can thiệp.

"Dẫu sao thì, cũng đang ở nơi này nên xin hãy..."

"Phải hỏi xem bên đó người ta nghĩ thế nào chứ."

Sohei đang nhìn xuống, nghe đến đây thì bất chợt lầm bầm, "Chó sói."

"Cái gì?" Mẹ cậu ta hỏi lại.

Sohei vẫn nhìn xuống sàn nhà, "Đó là do chó sói gây ra." Hana giật mình. Còn Yuki thì quay mặt đi, im lặng. Sohei mạch lạc lặp lại cho mọi người có mặt nắm được, "Chính con chó sói đã gây ra."

"Sohei? Con nói cái gì vậy?"

Mẹ Sohei bối rối lắc vai cậu ta. Nhưng Sohei không nhìn mẹ mà vẫn chăm chăm nhìn vào một điểm dưới sàn nhà.

"...!!!"

Hana không làm sao ngẩng mặt lên được.

Lớp Bốn xôn xao hết cả lên.

"Tại sao lại không đến?"

"Nghe nói là đầu bị băng bó."

"Nói dối..."

"Thôi bỏ đi."

"Yuki làm như vậy sao?"

Yuki lặng lẽ vào lớp cùng thầy chủ nhiệm Tanabe. Bọn trẻ nhanh chóng quay trở lại chỗ ngồi của mình, nín thở theo dõi tình hình.

Yuki lặng lẽ về bàn, trông như bóng ma giữa ban ngày với tóc tai rối bời. Những ánh nhìn hướng về em có cả tò mò lẫn thương xót.

Một học sinh hỏi thầy Tanabe rằng, "Bạn Sohei sao rồi ạ?"

"Bạn xin về sớm."

"Tại sao ạ?"

"Vì bạn bị thương."

"Tại sao bạn bị thương ạ?"

"Việc đó là..."

"Ai đó đã làm bạn bị thương phải không ạ?"

"À..."

"..."

Yuki nhấp nhổm không yên, đến lúc không thể ngồi rốn được nữa đã kích động lao ra khỏi lớp. Bọn trẻ lại được phen huyên náo.

"Im lặng nào! Các em hãy yên lặng!!"

Thầy Tanabe vội vàng ngăn lại nhưng tiếng ồn ào vẫn không ngớt.

Tại bãi đỗ xe, Hana ngồi sau tay lái đợi Yuki vào lớp lấy cặp sách. Nhưng Yuki quay ra mà không mang theo gì cả, cứ thế ngồi

vào ghế phụ lái và nín thinh.

Hana cũng im lặng, nhưng không cho xe chạy mà kiên nhẫn chờ đợi. Bốn bề chỉ có tiếng động cơ kêu rì rì.

Một lúc lâu sau, Yuki lên tiếng, "Không có tác dụng gì cả."

"..."

"Câu thần chú ấy. Dù con đã thử nhiều lần."

"..."

"Con đã bị đuổi khỏi trường phải không?"

"..."

"Con cũng không thể sống trong ngôi nhà đó nữa?"

Hana nhìn Yuki.

"Con xin lỗi." Khuôn mặt ướt nhoèn nước mắt và nước mũi. "Con xin lỗi mẹ. Con xin lỗi." Em vừa xin lỗi vừa khóc to.

Từ ghế lái, Hana nhoài sang vòng tay ôm chặt lấy Yuki.

"Được rồi. Con đừng khóc nữa. Mọi việc đều ổn cả. ổn rồi mà."

Hana tiếp tục ôm chặt Yuki cho đến khi em bình tĩnh trở lại.

Yuki ngẫm nghĩ và thấy rằng chỉ có bản thân mới tự bảo vệ được mình, ngay cả khi bị đẩy ra bên lề thế giới.

Chiếc Jimny đỏ còn dừng đỗ một lúc lâu, tại bãi đỗ xe của ngôi trường tiểu học âm u ảm đạm đó.

Yuki thôi học, cả ngày quấn mình trong chăn không thò đầu ra ngoài. Em cũng không ăn không uống gì nữa.

Hana cố gắng để Yuki hành động như em muốn.

Cô chợt nhớ tới câu nói của cậu thiếu niên nọ.

Chính con chó sói đã gây ra.

Trước đó Hana đã luôn cảnh giác, âm thầm chuẩn bị sẵn sàng cho những tình huống như thế. Nhưng khi rơi vào hoàn cảnh ấy thật, thì đến giờ cô vẫn nghĩ vượt qua được nó quả là một kỳ tích.

Có lẽ đứa con của một con sói vẫn khó lòng phù hợp với xã hội loài người. Bốn năm trôi qua, cuối cùng cũng đã thích nghi được với mảnh đất này, công việc cũng ổn định. Nay lại phải tính đến việc chuyển tới một nơi ở khác chăng? Nhưng nên đi đâu thì thích hợp đây?

Chẳng lẽ không có nơi nào để gia đình chúng ta yên ổn sinh sống ư?

Một ngày khá lâu sau đó, Hana đi làm về và thấy có người ghé thăm nhà. Đầu quấn băng.

Đó là Sohei. Phát hiện ra cô, cậu ta giật mình quay đi, bỏ chạy như muốn tránh mặt.

"Sohei phải không?"

Hana vội xuống xe nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng cậu ta.

Sohei có đặt thứ gì đó ở ngưỡng cửa. Đó là bản in dùng trong giờ học.

Hana vén mành phòng ngủ và chìa cho Yuki xem.

"Bản in bài học. Sohei mang tới đấy."

Yuki không nói gì, trùm chăn kín mít.

Những ngày tiếp theo, ở thềm nhà liên tục xuất hiện đồ ăn, lúc bánh mì lúc quả quýt. Hana đưa cho Yuki xem tất cả và chú thích, "Sohei đó."

Yuki vẫn không nói không rằng. Em bó gối ngồi nguyên dưới gầm bàn hoặc dưới gầm máy khâu.

Một hôm được nghỉ làm, đang lúi húi ngoài ruộng thì trông thấy Sohei đang đi qua phía ngoài bờ cỏ, Hana bèn cất tiếng gọi, "Sohei ơi!"

Nghe tiếng, cậu ta ngó lại, chừng như ngạc nhiên. Dải băng đã được tháo ra, chỉ còn gạc bông ở tai.

"Hôm nay Yuki đến chơi nhà bạn Shinno rồi."

"Vậy ạ!"

"A, đợi một chút..."

Hana gọi Sohei lại gần và mời vào nhà.

Sohei ngồi xuống ghế ở phòng ăn, dáng vẻ bồn chồn và mắt thì cứ dáo dác ngó nghiêng quanh nhà.

"Cũng xa ấy nhỉ!" Hana đặt cốc nước hoa quả trước mặt Sohei. "Cảm ơn cháu vì đã đến đây hằng ngày. Yuki thật không tốt vì đã không tới trường..."

Sohei chỉnh lại thế ngồi và cúi nhìn xuống một cách lặng lẽ.

Hana ngồi ở phía đối diện, chống khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay ủ lấy nhau và mỉm cười hỏi thăm câu chuyện từ lần trước.

"Hôm ấy cháu đã nói rằng 'Đó là do chó sói gây ra' nhỉ. Nói thế nghĩa là thế nào?"

"Chuyện này, suy cho cùng thì không thể tin được, nhưng..."

Sohei cúi xuống, vẻ khó xử.

"Bấy giờ cháu thoáng nhìn thấy một con chó sói, lúc nhận ra thì đã bị thương... Vì thế, chính chó sói đã làm việc đó."

Cậu ngẩng lên, nói một cách thành thật.

"Tóm lại, nghĩa là, Yuki không phải là người xấu."

Rồi lại cúi xuống một cách tự tin.

"Nhưng ai cũng bảo điều đó thật là ngu ngốc..."

Dứt lời, cậu cầm cốc nước hoa quả lên và uống.

"Vậy à... Tôi có thể hỏi cháu một câu nữa không?"

Hana đổi tay ủ.

"Cháu có ghét chó sói không?"

Sohei suy nghĩ một chút rồi đặt cốc nước hoa quả trở lại bàn.

"Cháu cũng không thấy có gì đặc biệt phải ghét."

Hana hạ tay xuống, mỉm cười, có vẻ yên lòng trước câu trả lời.

"Hì, tôi cũng vậy." Cô cảm thấy yêu quý cậu bé này.

Hana không cho Yuki biết về cuộc trò chuyện đó. Nhưng một cậu bé như Sohei hoàn toàn có thể trở thành bạn tốt của Yuki. Đến giờ, cảm giác nặng nề chất chứa trong lòng cô dường như đã vợi bớt.

Yuki tuyên bố rằng, em sẽ lại đến trường. Dù lòng vẫn còn hoang mang nhưng suy nghĩ của em đã thông suốt. Em hỏi Hana: Con có thể đi học không? Hana trả lời rằng: Dĩ nhiên, nếu con muốn.

Buổi sáng em khoác cặp bước xuống thềm. Sohei đang đứng trước cửa nhà. Thấy Yuki cứng đờ người vì bồn chồn, cậu liền lên tiếng.

"Bạn có muốn xem cái này không?"

Và đưa tay sờ vào chỗ gạc bông. Yuki chưa biết nên trả lời thế nào thì cậu đã lột mạnh cái gạc ra.

Soạt...

Sohei đỡ bên tai đau và xoay ra cho Yuki xem chỗ vết thương.

"Khỏi rồi."

Yuki nhìn chằm chằm vào vết thương. Nó đã đóng vảy lớn, khi se lại hẳn sẽ để lại vết sẹo không thể xóa mờ. Khuôn mặt Yuki hết sức hối lỗi.

"Bạn sờ không?"

Sohei bất ngờ nói rồi kéo tay như mời. Yuki hơi do dự nhưng cuối cùng cũng rụt rè chạm tay vào vết thương của Sohei.

"Bạn có đau không?"

"Hơi ngứa thôi."

Sohei nhìn chằm chằm vào bàn tay Yuki vừa buông xuống. Có cảm giác như đang bị xác minh điều gì đó, Yuki vội giấu ngay bàn tay, rồi cất bước đi trước.

"Đi thôi!"

Sohei đi theo Yuki. Từ bậc thềm, Hana theo dõi cuộc gặp gỡ của hai đứa. Nhìn theo chúng, cô nghĩ hiện giờ thế là ổn rồi. Sau này ra sao, tùy thuộc vào chúng cả.

Ở bên cạnh, Ame cũng bước ra khỏi ngưỡng cửa. "Con đi đây."

Hana nhìn theo Ame.

"Con đi đâu vậy?"

"Đến chỗ thầy giáo."

"Thầy giáo nào vậy?"

"Thầy giáo là thầy giáo..."

"...mẹ hiểu rồi. Con đi một mình có ổn không?

"Ổn ạ."

"Hãy cẩn thận nhé!"

"Vâng."

"Nhớ đừng về muộn đấy!"

"Vâng."

Hana muốn hỏi thêm nữa nhưng Ame đã nhanh chóng đi khỏi nên cô đành thôi và chỉ đưa mắt nhìn theo.

Buổi chiều, trong lúc mua sắm cô ghé qua nhà Nirasaki và ngồi uống trà trò chuyện cùng với bà dì Nirasaki.

"Bé Yuki thế nào rồi?"

"Từ hôm nay sẽ đi học trở lại ạ."

"Vậy thì tốt rồi nhỉ! Còn Ame thì sao?"

Ông Nirasaki trở về nhà ăn cơm trưa, lúc này ló mặt vào hỏi, "Có phải hôm thì đi hôm thì không à? Thế cũng tốt. Bỏ trường từ thời tiểu học cũng có điểm hay, giống như Edison và ta đây."

Bà dì ngẩn người và lẩm bẩm rằng, "Nói thế thì thật là thiếu trách nhiệm."

Hana nhìn theo ông Nirasaki bấy giờ đã quay trở lại công việc.

"Nếu nói thế thì ai sống ở trên núi?"

"Trên núi ư?"

"Ame nói là đến chỗ của thầy giáo. Hóa ra không phải chỗ của ông ạ?"

"Đồng áng đang vụ mùa bận rộn thế này thì ai lại vào núi nhỉ!"

Nói đến đây, bà dì Nirasaki cầm cốc trà uống ừng ực. Hana nghĩ thôi thế là người khác rồi. Nhưng cô không đoán ra ai.

Ame trở về sau chuyến lên núi một mình và kể lại những việc em đã gặp trong ngày hôm đó. Nào là cây nham ngân hạnh và cây vĩ lại đã có hoa, nào là em đã bắt gặp đúng khoảnh khắc trứng ếch cây nở ra. Dù đi bộ khá lâu nhưng em không mệt lắm. Đều nhờ thầy giáo dạy em cả.

(Nham ngân hạnh, vĩ lại, ếch cây: Là những thực động vật đặc hữu ở quần đảo Nhật Bản)

"Cái gì thầy cũng biết! Mọi thứ trên núi thầy biết hết."

Hana ngạc nhiên với biểu hiện sinh động của con trai. Một người vốn khó gần và hay xấu hổ như Ame đã thay đổi, lại có mối quan hệ gắn bó với người lớn nữa. Có thể thấy em đã trở nên mạnh mẽ hơn, và với Hana thì đây là điều rất đáng phấn khởi. Nhưng thầy giáo là ai vậy?

Hana muốn gặp người đã làm cho Ame thay đổi.

"Lần sau con hãy mời thầy về nhà chơi nhé!"

Trong lúc Ame đang phụ giúp việc đồng ruộng, Hana đưa ra đề nghị như vậy.

"Mẹ cũng muốn cảm ơn, và hơn nữa là..."

"Thầy giáo không gặp con người, cũng không hay xuống làng như heo rừng và gấu."

"Gì?"

Hana nhìn Ame với vẻ ngạc nhiên hết sức. Ame bèn nói khẽ, "Nhưng nếu là mẹ thì được."

Hana theo Ame lên núi. Vào đường chính chẳng bao lâu, Ame đã tách ra theo đường nhánh và rảo bước rất nhanh. Đi trên con đường núi dựng đứng xem chừng chưa bao giờ được vẽ trên bản đồ mà chân em thoăn thoắt như ở khu phố, khiến Hana đuổi theo hụt cả hơi.

Cuối cùng Ame dừng lại, ở lối đi của thú rừng nơi có những rễ cây mọc dài ngoằng. Dưới gốc tuyết tùng cổ thụ, thầy giáo nhìn họ chằm chằm.

Thầy giáo của Ame...

... là một con cáo đỏ.

"...!"

Hana nín thở.

Ame bình thản giới thiệu, "Thầy giáo là lãnh chúa thâu tóm toàn bộ rừng núi nơi đây."

Hana đã trấn tĩnh trở lại.

"Cảm ơn thầy đã luôn chăm sóc giúp đỡ Ame."

Nói đoạn, cô nhanh nhảu lấy từ túi xách ra một cái gói bọc vải. Món quà được dâng lên là đào chín và đậu rán.

Thầy giáo thong thả đi lại gần, đánh hơi trước món đậu rán nhưng chỉ gặm quả đào rồi lẹ làng nhảy về gốc cây tuyết tùng rồi biến mất giữa những tảng đá.

Ame đã biến thành sói tự khi nào và chạy theo thầy giáo.

"Con đi đây!"

Dù nói vậy nhưng chỉ một lúc sau đã quay trở ra.

Nhìn theo Ame xong, Hana vẫn đứng sững ở đó, không sao tin nổi cảnh tượng trước mắt.

Trong cánh rừng tham quan tự nhiên, sói xám đã nói với Ame rằng bản thân nó mù tịt về rừng núi và nó đã sống mà không hay biết chút gì, bởi thế cũng không thể truyền đạt được điều gì hết. Nếu có điều để nói thì đó chính là, đừng lần chần ở đây. Muốn học hỏi, hãy ra với hoang dã, hơn là kết giao với con sói già trong chuồng này.

Ame đã lên núi theo lời khuyên của sói xám. Thoạt tiên em bị mất phương hướng. Đi loanh quanh cả ngày trời nhưng không thu hoạch được gì và cuối cùng chỉ nhìn thấy ánh tà dương. Dường như chẳng có chỗ nào đủ sức đáp ứng những nguyện vọng của Ame.

Bây giờ ở Nhật Bản không còn chó sói sinh trưởng nơi hoang dã nữa.

Ame đã nhận thức rõ điều đó.

Học hỏi cách sống chính thống của chó sói vốn dĩ là một mục tiêu không hợp lý. Không nơi đâu có chó sói để Ame học hỏi. Bù lại em đã gặp "thầy giáo". So với những con cáo đỏ khác thì "thầy

giáo" cũng vẫn thuộc loại đặc biệt. Vì đã thu nhận con của sói làm học trò.

Dù ở bất cứ nơi nào trên thế giới cũng khó bắt gặp tình huống một con cáo đỏ chinh phục được chó sói. Có người bạn tri kỷ vong niên này là một điều may mắn đối với Ame. Từ khi gặp được thầy giáo, thế giới của Ame đã rộng mở. Cho đến giờ, những điều em muốn biết thầy giáo đều giải đáp được. Trước kia Ame thậm chí còn không nhận thức được bản thân mình muốn tìm hiểu điều gì. Nhưng từ khi gặp thầy giáo, những mong ước của em đều trở nên rõ ràng. Càng hiểu biết thì càng có nhiều điều muốn học hỏi, hết vấn đề này lại sang vấn đề khác.

Thầy giáo khá kiệm lời, chỉ giảng cho Ame về chính bản thân mình và hình thái của núi rừng. Nhưng từng chi tiết trong bài giảng đó đều khiến Ame sửng sốt. Chẳng hạn cùng một chủ đề "Hệ sinh thái của động vật hoang dã", điều thầy nói lại khác hẳn điều đã đọc ở thư viện trường. Rồi thì, giữa cái "thiên nhiên" được ghi nhận theo nhãn quan của con người với "thiên nhiên" trong thực tế nơi đây có một khoảng cách rất lớn.

Thông qua điểm nhìn của thầy giáo, Ame đã nhận thức rành mạch những điều đó. Ví như cây sồi, thầy giáo gọi bằng tên khác. Từ đỗ quyên, khổ sâm đến mây, gió, giọt mưa và nắng chiều, đều có cách gọi khác. Nguồn gốc của những cái tên đó được hình thành trong một ý thức hệ độc lập với những gì Ame thu nhận bấy nay và cũng mang ý nghĩa khác hẳn. Lại có những sự việc hầu như không thể chuyển tải bằng ngôn ngữ con người.

Khi Ame giải thích rằng loài người không có cách diễn đạt cho một hiện tượng nào đó thì thầy giáo rất lấy làm lạ và hỏi rằng phải sống thế nào nếu loại trừ nó. Bấy giờ Ame chấn động như thể có dòng điện chạy suốt cơ thể. Một thế giới hoàn toàn mới mẻ xuất hiện trước mắt em.

Cuối cùng Ame đã chạm tới được câu hỏi thực sự ẩn giấu

trong sâu thẳm trái tim mình, Tại sao em lại ra đời trong lốt sói? Mục đích sống của em là gì?

Hana choáng váng khi thấy con trai trở nên hoạt ngôn.

Ame phấn khích với những gì đã thấy đã biết trên núi trong rừng, và cố truyền đạt lại. Em kể về rất nhiều thực vật và côn trùng mà Hana dù làm việc và học tập ở cánh rừng tham quan tự nhiên cũng không biết, dù giở lướt sách tranh cũng không tìm được những hạng mục liên quan. Ame mô tả những đặc trưng đó, giải thích chi tiết đặc điểm của các nơi sinh sống được và thúc giục mẹ ghi chép lại. Em nói một cách say sưa từ nội dung này sang nội dung khác cho dù có kể đầy đủ được hay không. Trước biểu hiện sinh động của Ame, Hana cảm thấy mình đã phần nào hài lòng. Không đi học thực sự là một vấn đề, nhưng cô cho rằng đối với Ame, điều quan trọng hơn cả là tìm thấy bản thân. Sống thư thái tự do đúng với con người em là được rồi.

Sự trưởng thành và thay đổi của bọn trẻ khiến Hana vui sướng. Chuyển đến sống ở vùng núi, dù bất tiện nhưng tính ra là đúng đắn.

Tại bàn ăn, sau bữa tối, Yuki cảm thấy rất khó chịu. Ame huyên thuyên một cách khác thường, ngay cả lúc Yuki làm bài tập em vẫn tiếp tục độc thoại.

"Yuki hãy đến để thầy giáo dạy cho. Kỹ năng săn mồi sẽ sắc bén hơn. Thầy có bí quyết để chạy hết tốc lực trong rừng. Hơn nữa còn biết cách đọc địa hình. Kiến thức tăng thêm đấy, về cách tìm kiếm đầm lầy, sự thay đổi của thời tiết, việc phân chia ranh giới sống cũng như cộng sinh..."

"Không đi."

"Tại sao?"

Yuki dừng tay làm bài tập và nói, "Vì thế mà em không đến trường?"

"Thú vị mà. Núi rừng ấy. Còn rất nhiều điều mình chưa biết."

"Không biết cũng được."

"Tại sao?"

"Đến trường tốt hơn."

"Thật đáng ghét!"

"Tại sao?"

Ame nói như một lẽ tất nhiên, "Vì là chó sói."

Yuki nhấn mạnh, "Là người mà."

Ame cương quyết phản đối, "Là chó sói."

"..." Yuki định nói gì đó nữa nhưng kiềm chế được. Cuối cùng trấn tĩnh và buông ra một câu, như nói với chính mình, "Chị đã quyết định không bao giờ là chó sói nữa," và quay lại làm bài tập.

Ame không phải không biết chị mình từng trải qua một khoảng thời gian khó khăn ở trường. Yuki đã rất đau khổ khiến mẹ phải lo lắng. Dù vậy chị đã vượt qua được bằng cách nào đó. Bây giờ đây chị suy nghĩ, hành động đều rất đỗi thận trọng và đến trường hằng ngày, sống đúng như một con người chứ không phải chó sói nữa. Ame không khỏi băn khoăn là tại sao. Phải hỏi thẳng thì mới hiểu được. Em dứt khoát không buông tha.

"Tại sao?"

"..."

"Tại sao chứ?"

"Vì làm người. Tốt hơn! Làm người!"

"Thì tại sao mà."

"Tại sao tại sao, lôi thôi!"

"Yuki là sói mà. Sói!"

"Thật ồn ào!! Chẳng biết cái gì hết!!"

"Gì..."

Câu nói bị cắt ngang vì một cái tát của Yuki.

"Ngày mai không được phép nghỉ học đấy!"

Ame ôm má và trừng trừng nhìn Yuki. Thường thì từ trước tới giờ Yuki vẫn áp đảo Ame. Nhưng hôm nay Ame không nhượng bộ.

"Đáng ghét."

"Không được nói thế.*

"Thật đáng ghét!"

Ame hét lớn, lật tung bàn ăn. Bàn đổ vào Yuki. Cốc chén rơi xuống sàn nhà vỡ tung tóe.

Khi chồm dậy, Ame đã vô thức biến hình thành nửa người nửa thú. Tròng mắt âm thầm dâng tràn sự phẫn nộ.

Ở bên kia bàn, Yuki thủ thế.

"Thách thức à?"

Hana đang chuẩn bị tắm thì nghe tiếng ồn ào trong nhà, liền ngẩng phắt lên.

"Cái gì vậy? Tiếng gì vậy?"

Cô chạy ào vào bếp, thở hổn hển.

Bàn ghế đổ lổng chổng thật khủng khiếp. Kính tủ bếp vỡ rơi lung tung trên sàn nhà. Hai con thú lớn đang quần thảo kịch liệt.

Grừ grừ grừ...

Không khí rung chuyển vì tiếng gầm rú hăm dọa.

Lông dựng đứng, nanh nhe ra và đang gây tổn thương cho nhau...

Một bên là Ame.

Và một bên là Yuki.

"Yuki!? Ame!?"

Yuki đã cưỡi được lên trên nhưng bị Ame hất ngược ra, đẩy mạnh vào tường. Thấy Ame sắp chồm lên mình, Yuki lách người thoát được trong gang tấc và nhảy lên bồn rửa để tránh đòn. Dụng cụ nấu nướng và nồi niêu vừa rửa xong bị đá rơi lung tung. Muốn kéo giãn khoảng cách, Yuki liền lẩn vào phòng học nhưng lại đâm sầm phải cánh cửa. Tấm kính mờ vỡ toang do va chạm và loảng xoảng rơi xuống. Ame mặc kệ, vẫn hùng hổ đuổi theo.

Trong bóng tối của phòng học chúng tiếp tục đánh nhau. Những âm thanh khô khốc vang lên liên hồi giống như cây cối bị đốn chặt một cách tàn bạo.

"Cả hai đứa thôi ngay!"

Hana cố sức ngăn lại nhưng chẳng đứa nào nghe lọt tai.

Rầm... Cánh tủ gỗ đổ xuống cùng một tiếng động inh tai. Yuki ngã bắn ra khỏi phòng học như thể bị thổi bay. Không chịu đựng được màn tấn công dai dẳng của Ame, Yuki vội lướt qua chiếu tatami sang phòng khách. Nhưng do vừa chạy vừa ngoái đầu lại,

em đâm sầm vào chiếc máy khâu phía trước. Chiếc máy nặng nề đổ xuống mặt chiếu.

Ame đeo bám không tha, nhe nanh sắc cắn phập vào cổ Yuki làm em đau đớn kêu thét lên. Cuộc ẩu đả kịch liệt tiếp tục lan ra phòng khách.

Yuki vô cùng ngạc nhiên trước khí thế mạnh mẽ đột ngột của Ame và gần như bị áp đảo. Em không có cả cơ hội để phản công, không sao tin được là mình lại bị rượt đuổi thế này.

Yuki phóng một mạch ra hàng hiên. Nhưng bằng sức chạy đáng sửng sốt, Ame đã tóm được Yuki.

Yuki mất đà ngã sấp, cứ thế lăn tròn để gập mình lại, thì xô mạnh vào cánh cửa kéo dẫn ra hiên. Trước màn công kích liên tục của Ame, Yuki cố thoát khỏi phòng khách một cách tuyệt vọng.

"Thôi ngay! Ame! Yuki!"

Hana thét lên cảnh cáo. Nhưng tiếng thét đó rơi tõm vào khoảng không. Như thể chẳng nhìn thấy mẹ, Ame ráo riết truy đuổi Yuki với tốc độ nhanh khủng khiếp.

Hana tiếp tục quát lên một cách vô vọng, "Thôi ngay đi!"

Tiếng quát sượt qua Ame đang chạy rồi rơi tõm lại sau lưng em.

Hai con sói đâm sầm vào giá sách trong góc phòng khách. Cùng với tiếng động rầm rầm, cả ngôi nhà rung lên. Sách văng la liệt, đệm mùa hè bay tứ tán, lọ hoa mao lương cùng tấm bằng lái xe của anh bắn vèo lên không.

Cuối cùng Yuki cũng không trốn vào đâu được nữa.

Ame đè Yuki xuống sàn nhà bằng chân trước mạnh mẽ và cắn

phập vào cổ chị gái không thương tiếc. Lông Yuki bê bết máu. Em thét lên đau đớn, "Grào!"

Nhưng Ame vẫn không buông tay, tiếp tục nhe nanh ra cắn lia lịa vào tai, mũi và cánh tay Yuki, hết lần này đến lần khác. Như thể đang muốn chứng tỏ xem ai hơn ai.

"Á... á.!"

Hana không thốt được lời nào trước cảnh tượng thê thảm đó.

Một bên dùng bạo lực áp đảo còn bên kia bị bắt phục tùng. Ai mạnh ai yếu được xác lập một cách tàn khốc.

Yuki đau đớn trườn lách ra ngoài, rên lên yếu ớt và chạy mất hút vào phòng sưởi. Vì choáng váng nên em vấp phải bệ lò sưởi, làm tro bụi bốc lên mù mịt và đổ sập về phía trước, lăn vào đống củi chất phía trong. Thấy Ame lại lừ lừ tiến tới, em sợ hãi nhảy vào phòng tắm.

Cánh cửa đóng lại và tiếng chốt cửa vang lên bên trong.

Âm thanh đó đã kết thúc cuộc ẩu đả.

Trả lại sự yên tĩnh cho ngôi nhà.

"Ame... Yuki..."

Bấy giờ Hana mới chạy đến được phòng sưởi.

"!"

Người cô cứng đờ, chân khựng lại.

Trước tấm kính mờ của phòng tắm.

Ame từ từ dựng người dậy. Da thịt nhầy nhụa vết thương, cơ bắp dẻo dai mạnh mẽ.

Em đã trở lại hình dáng con người, nhưng bên dưới mái tóc rối bù vẫn là ánh mắt rừng rực của dã thú.

"Ame?"

Hana vẫn gọi tên con, nhưng chỉ được một lúc rồi không tiếp tục được nữa.

Trong nhà tắm, khẽ khàng vọng ra tiếng Yuki khóc thút thít.

Sau vụ việc, Hana ngồi một mình, trầm ngâm suy nghĩ.

Nhà cửa như vừa bị cơn bão càn quét. Kính vỡ, cửa và tủ trà đổ kềnh, bát đũa nồi niêu văng tới những nơi không thể tưởng tượng được.

Váy Yuki bị xé rách bươm, trông thật thê thảm. Những vết cào vẫn còn in rành rành trên mặt chiếu tatami.

Trận chiến vừa qua cho thấy sự khác nhau của con đường mà mỗi chị em lựa chọn. Hana nhận ra là đã đến giai đoạn không còn ai áp chế được ai.

Từ dưới đống sách rơi lộn xộn, cô tìm thấy bằng lái xe của anh và đặt trở lại vị trí cũ trên giá. Trong ảnh anh vẫn mỉm cười, như mọi khi.

"Yuki và cả Ame đều đang bắt đầu cất bước trên con đường riêng của mình."

Hơn bất kỳ ai, Hana luôn cầu mong các con trưởng thành. Cô đã nỗ lực rất nhiều để tìm ra lối đi thích hợp cho mỗi đứa.

Dẫu vậy...

"Mong ước là thế, nhưng tại sao lại cảm thấy bất an nhường này..."

Anh không trả lời.

"Tại sao, anh nhỉ?"

Bất kể cô gặng hỏi bao nhiêu, anh đều chỉ đáp lại bằng nụ cười.

Ame Và Yuki - Những Đứa Con Của Sói

Hosoda Mamoru

Chương 4 (End)

Mưa vẫn tiếp tục rơi.

Trên những mái nhà, những cánh đồng, những ruộng rau, những ngọn núi...

Gia đình Hana trải qua mùa hè năm thứ bảy.

Mưa lớn kỷ lục đã nhiều lần tấn công vùng đất này. Đây vốn dĩ là khu vực có nhiều mưa. Luồng không khí hút một lượng lớn hơi ẩm từ ngoài biển Nhật Bản vào, va chạm với dãy núi và tạo ra mưa.

Vào mùa đông thì lạnh giá, có tuyết. Một lượng lớn nước được lưu trữ trong núi dưới dạng tuyết phủ và sang xuân thì tan chảy để tưới tiêu cho ruộng đồng.

Vào mùa hè, nhờ dãy núi chắn ngang nên bão không tràn tới. Nơi đây trở thành vựa gạo hàng đầu, do đáp ứng được yếu tố địa hình phù hợp cho việc trồng lúa.

Nhưng cứ vài năm lại có một lần hơi ẩm từ ngoài biển Nhật Bản tràn vào quá nhiều, đông đến tuyết rơi ồ ạt bao phủ trắng xóa khiến khu vực này trở thành một ốc đảo. Khi hè về, frông mưa kéo dài gây ảnh hưởng xấu đến khí hậu. Lượng ánh sáng ban ngày không đủ đã kìm hãm sự sinh trưởng của cây cối. Không chỉ có vậy, nhiều nông gia đã chuyển đổi từ ruộng đồng thành ruộng vườn theo chính sách cắt giảm, hệ thống tưới tiêu trên những

mảnh đất nhiều sét vốn dành để trồng lúa bởi vậy không được chăm sóc nữa. Và khi mưa xối xả đổ xuống, nước thoát không kịp, dâng lên khắp ruộng đồng và gây úng ngập cho cây trồng.

(Chính sách cắt giảm sản lượng gieo trồng được áp dụng ờ Nhật Bản sau chiến tranh, nhằm giữ giá lúa gạo)

Kết quả là năm đó bị mất mùa. Ruộng vườn nhà Hana cũng là loại ruộng được chuyển đổi canh tác từ cánh đồng bỏ hoang nên cũng không thể thoát khỏi thảm họa này. Rau trồng vụ xuân hứng chịu một cú đánh có thể nói là thảm khốc và người dân phải đi mua rau ở các siêu thị. Giá rau tăng cao đương nhiên gây áp lực lên kinh tế của mỗi gia đình. Hơn nữa mưa lớn làm cho đất đá lăn xuống, vách núi đổ sập và gây ra lở đất. Mặc dù chính quyền địa phương đã cảnh báo những nơi có nguy cơ bị sạt lở nguy hiểm nhưng công tác dự đoán này không phải bao giờ cũng dễ dàng, nhiều đất đai bị chôn vùi, không còn chỗ để canh tác. Trong làng có vài ngôi nhà và ruộng vườn đã bị lấp kín dưới đất đá do trận mưa lớn lần này. Và khi mưa ngừng rơi, dân làng hợp sức thu dọn những cặn lắng.

"Tối hôm trước có tiếng rễ cây gãy răng rắc."

"Thật may là không nuốt chửng ngôi nhà."

"Trên những cánh đồng dừng canh tác chẳng còn luống cày nào nguyên vẹn cả."

Anh Doi và anh Horita nhìn nhau thở dài. Chắc sẽ phải làm rào cho các luống đất, đắp lại đá và tạo cái đập ngăn nước cho mấy khoảnh vườn thửa ruộng và cánh đồng có nguy cơ.

Mưa lớn không chỉ gây ảnh hưởng cho đất đai sinh sống mà còn dẫn đến những trận sụt lở với quy mô lớn trong núi sâu.

Ame thường xuyên vào rừng và tỉ mỉ xem xét từng thứ một. Vô

số cây cối đổ ngổn ngang như thế có con quái vật hung bạo nào đã nổi cơn thịnh nộ với xung quanh. Từ tàn tích của những vách đá đã bị rửa trôi bởi một thế lực kinh khủng nào đó, có mạch nước ngầm trào ra như thác, nhổ bật cả gốc cây, cào sạch chất mùn phủ trên mặt đất. Kết quả là nhiều nơi trước đây đẹp đẽ phì nhiêu vô cùng thì nay đã thay đổi đến mức khủng khiếp. Ame trông thấy cơ man nào là thi thể động vật hoang dã và mặc dù đều đem chôn mỗi lần bắt gặp thì cũng không làm sao chôn xuể.

Thiệt hại do trận mưa gây ra cho động thực vật của núi rừng là không sao tính toán hết được. Sau đợt phá hoại này, sớm muộn cũng phải mất hàng năm hàng tháng đằng đẵng mọi thứ mới hồi phục lại được.

Ở giữa những thân cây đổ, Ame tìm thấy xác một con gà con và quả trứng.

"..."

Ame vẫn tiếp tục tìm kiếm. Em nghiến sức nặng của mình lên con gà con đã chết.

Hana đăm đăm trông ra hiên nhà. Gần đây Ame thường về muộn, cũng ít nói hơn.

Mỗi lần em về, Hana đều thấy giật mình. Trên mặt em có nét táo tợn không phù hợp với một đứa trẻ. Chiều cao dường như phát triển rất nhanh.

Ngôi nhà Nhật Bản của họ tối hẳn đi trong buổi chiều muộn có mưa lâm thâm ấy. Hana lặng lẽ ngồi sửa lại con thú nhồi bông chó sói và hồi tưởng cái thời bọn trẻ vẫn còn trong sáng ngây thơ. Bấy giờ cả hai đứa đều không ngủ được nếu không ôm món đồ chơi này lên giường. Vì thế cứ một thời gian cô lại phải vá víu nó một lần. Nhưng cuối cùng cũng có ngày con thú nhồi bông phải rời xa tầm tay hai đứa, và không biết tự khi nào đã được đặt cố định ở

góc bàn học.

Hana vẫn luôn đặt nó ở đây, để nhìn lại những mối lo mịt mờ ẩn sâu trong đáy lòng mình. Đã hai năm rồi kể từ ngày xảy ra cuộc ẩu đả dữ dội của hai chị em. Trước đó cô luôn cầu mong bọn trẻ trưởng thành và tự lập. Nhưng bây giờ suy nghĩ của cô trái ngược hoàn toàn.

Một ngày nào đó, chính cô rồi cũng giống như con thú bông này, sẽ đến lúc không còn vai trò gì nữa.

Hana nhìn ra hiên nhà và trông thấy con trai đã về.

"Ame!"

Cô đứng bật dậy.

Ame bước lên nhà, người ướt sũng, ánh mắt sắc nhọn.

"Con đi đâu đến tận giờ này!"

Hana chạy ra ngưỡng cửa, xoa nhẹ lên vai Ame. Da thịt em lạnh như đá.

"Đợi một chút nhé. Nước tắm giờ mới đun."

Ame vừa tiến về phía phòng tắm vừa cúi đầu nhìn chằm chằm vào một điểm dưới sàn nhà và khẽ lẩm bẩm, "Có lẽ thầy giáo sắp chết rồi, vì cái chân rất tệ, không thể di chuyển được."

"..."

"Từ nay trở đi, cần phải có ai đó thay thế, và nhận lãnh trách nhiệm của thầy."

Những lời lẽ đó chắc chắn không phải dành cho Hana, mà như đang độc thoại và nói thành tiếng để xác nhận. Bị nỗi bất an trấn áp, Hana không thể chịu đựng thêm được, liền xoay người lại, nét

mặt nghiêm khắc. Cô nắm lấy vai con trai, lay mạnh để thu hút sự chú ý của em, "Ame! Con không được lên núi nữa."

Nhưng Ame như không nghe thấy câu mẹ nói. Dù lắc lay thế nào thì cũng chỉ có giọt nước từ trên tóc rỏ xuống mà thôi. Dù vậy Hana vẫn kiên quyết nói, "Được chứ? Con mới lên mười, vẫn còn trẻ con. Mười tuổi với chó sói là đã đủ trưởng thành, nhưng con là..."

Là chó sói mà, cô tự nhủ không thành tiếng. Ame phát triển nhanh hơn nhiều so với con người.

Cô đã không đoán ra từ đầu.

Mưa mỗi lúc một to. Tiếng nước hắt rào rào ở bậc cửa.

Hana siết chặt hai tay, nài nỉ, "Làm ơn... Con đừng lên núi nữa. Đây là mong muốn của mẹ."

"..."

Ame từ từ quay người lại và ngước nhìn Hana.

Trong nhà thể chất, sau giờ học, nắng chiều rọi vào rực rỡ. Bọn con trai đang thích thú xem trận bóng rổ bốn người. Sohei vừa đảo bóng bằng cả hai tay vừa tìm sơ hở của đối thủ.

Yuki đứng trong góc, theo dõi một cách lơ đãng.

Từ mùa xuân này em đã là học sinh lớp Sáu. Đã cao gần bằng mẹ Hana và bản thân em cũng cảm nhận được thời kỳ trẻ con đang kết thúc. Em mặc chiếc váy mẹ mới may cho. Họa tiết đơn giản trên nền vải xanh có hơi già dặn. Nhưng rất phù hợp với tay chân thon dài của em.

Đang giữ bóng, Sohei làm động tác giả bằng cách chuyền sau lưng. Phòng ngự rất vững vàng, rõ ràng đang kiểm soát được cuộc

chơi, khuôn mặt đầy tự tin. Tiếng nói trầm ấm đang trong thời kỳ vỡ giọng.

Yuki thôi xem, uể oải cụp mắt xuống.

Thái độ của em là có lý do. Lúc trước tình cờ nghe các bạn gái bàn tán.

"Này cậu có biết..."

"Cái gì?"

"Tớ nghe được bố mẹ nói chuyện."

"Ừ..."

"Mẹ của Sohei sắp tái giá đấy."

"Cái gì? Vậy ư? Tại sao?"

"Cô ấy đẹp mà."

"Thế là Sohei sẽ có một ông bố mới."

"Cũng tốt chứ sao."

"Nhưng..."

"Sao?"

"Sohei vẫn chưa biết việc này."

"Cái gì!?"

"Tại sao?"

"Đây hoàn toàn là bí mật mà. Được chứ?"

Bí mật.

Tại sao Sohei lại không được biết một việc lớn như thế này? Có nguyên nhân gì khiến mẹ cậu phải hành động thận trọng thế chăng? Yuki không hình dung được. Tại sao những người không liên quan xung quanh, trong đó có Yuki, lại biết trước cả người trong cuộc. Bí mật cái gì mới được chứ!

Bộp!

Âm thanh khiến Yuki ngoảnh phắt lại nhìn. Lưới rổ đung đưa. Sohei đã quyết định ném bóng, khuôn mặt sinh động với nụ cười vui tươi. Yuki cảm thấy không thể nán lại thêm được nữa, bèn đeo cặp lên lưng và nhanh chân rời khỏi nhà thể chất.

Tán cây rung rinh nhẹ nhàng đổ bóng xuống phòng ngủ đêm khuya.

Ame nhỏm thân trên dậy, từ từ đứng lên và chui ra khỏi màn, không gây tiếng động. Trong lúc khẽ khàng kéo tấm vách ngăn phòng ngủ, em đột nhiên dừng tay, ngoái lại.

Trong màn là khuôn mặt đang say ngủ của mẹ Hana. Quyển sách đọc dở để trên đầu giường. Ame đăm đăm nhìn hình ảnh ấy thật lâu rồi đi ra bậc thềm, mở cửa không để lọt âm thanh nào. Ánh đêm lờ mờ lồng vào mỗi bước chân. Ame tần ngần ở đó một lúc, không nhúc nhích. Em không đi cũng không quay lại, chỉ đứng im ở đó.

"..."

Thời gian chầm chậm trôi, trời bắt đầu tang tảng sáng.

Cuối cùng Ame ngồi xuống và ngước nhìn thinh không. Bóng cây đung đưa nhẹ nhàng trong gió.

Đêm đã nhường chỗ cho ngày.

Vài tiếng đồng hồ sau đó, tiếng loa phát thanh buổi sáng lọt

đến tận bậc thềm giờ đã không còn một ai.

"Trong địa phận tỉnh ta hôm nay, dự báo đầu ngày khí áp cao, nhìn chung trời nắng, frông di chuyển ra phía biển Nhật Bản. Chiều tối đến đêm thời tiết sẽ thay đổi..."

Yuki chạy ào ra thềm, đã sẵn sàng để đi học.

"Oi ả ngột ngạt quá đi mất!"

Mình mặc chiếc váy xanh thẫm, em ngồi phịch xuống đi giày.

"Yuki!"

"Hả?"

Yuki ngẩng nhìn, trông thấy Ame đứng đó. Từ sau cuộc ẩu đả, một khoảng cách đã hình thành giữa hai chị em, không ai can thiệp vào việc của ai nữa. Chỉ trao đổi khi có việc đặc biệt quan trọng. Mối quan hệ rất tồi tệ. Chúng tôn trọng vị trí của nhau và tạo ra khoảng cách qua việc phân chia chỗ ở và sinh hoạt.

Hôm nay Ame lại chủ động nói chuyện với Yuki.

"Hôm nay ở nhà đi.""

"Cái gì?"

"Ở nhà với mẹ đi."

Yuki đứng lên, nhìn Ame, "Tại sao?"

Ame đang mấp máy gì đó thì Hana xuất hiện ở ngưỡng cửa.

"Không kịp xe buýt bây giờ."

"Vâng." Yuki ngoái lại, nở nụ cười tươi.

"Em ở lại ấy."

Em nói chỉ đủ để Ame nghe thấy và tung tẩy chiếc cặp đeo vai, em rời khỏi nhà.

"..."

Ame trông theo Yuki và ngước nhìn bầu trời.

Gió nóng lùa quanh. Hana lo lắng nhìn con.

"Ame!"

"..."

Mẹ gọi nhưng Ame không trả lời, vẫn ngước nhìn bầu trời.

"Ame!"

Ame giật mình quay lại vì tiếng gọi lớn.

"..."

Hana nghiêm nét mặt. Nhưng ánh mắt mau chóng khôi phục vẻ hiền từ.

"Vào nhà đi."

Lúa tháng Bảy xanh mướt, rập rờn theo làn gió lướt qua. Én chao liệng trên đồng. Rèm lớp học căng phồng vì gió. Mây che khuất nắng trời.

Đang trong giờ học, Yuki bất thần giật mình nhìn ra ngoài.

Phía cuối chân trời, mây đen cuộn lên lớp lớp.

Báo hiệu một cơn bão.

Trong lúc đó, sân sau nhà Hana lồng lộng những gió. Loa phát thanh vẫn ra rả cảnh báo.

"Frông dừng trên biển Nhật Bản đang di chuyển xuống phía Nam, tình hình thời tiết trong tỉnh sẽ rất bất ổn. Dự báo có mưa lớn bất thường kèm sấm sét tùy từng nơi. Lượng mưa trung bình ở đồng bằng là trên 70mm và ở nhiều nơi ven núi là trên 100mm một giờ."

Hana chú ý lắng nghe, dừng tay nấu cơm trưa và chạy ngay ra sân sau để rút quần áo đang bay phần phật trong gió.

Từ trong cửa sổ, Ame nhìn ra chỗ mẹ, dường như đã đổi ý.

Tiếng loa phát thanh vẫn tiếp tục, "Cơ quan khí tượng thông báo sẽ có mưa lớn lũ lụt trên toàn tỉnh và cảnh báo cấp độ cao nhất về các khả năng sụt lở đất, mực nước sông dâng cao, ngập nhà cửa... Đây là bản tin n giờ sáng hôm nay. Mặt Bắc miền Tây Nhật Bản. Cảnh báo mưa lớn, sấm sét, lũ lụt. Mặt Nam miền Tây Nhật Bản..."

Gió nổi ào ạt.

Với sự giúp sức của Ame, Hana bắt đầu chuẩn bị cho mưa lớn. Ame chuyển cửa chớp từ trong kho ra đưa cho mẹ. Hana gài lần lượt cửa chớp trên rãnh hiên. Hàng thảo dược ờ sân trước lắc lư dữ dội trong gió.

Trên đường trở vào kho, Ame đột ngột dừng lại và từ từ nhìn lên bầu trời.

Trong lúc đó...

"Ấy..." Bị gió thổi mạnh, Hana lảo đảo mất thăng bằng.

"... " Ame đưa mắt nhìn dáng người nhỏ bé đó.

Rột rột...

Mưa rơi, nước giọt rào rào trên mặt đường nhựa.

Oạp oạp...

Từ lá sen cũng phát ra âm thanh. Mưa dần dần tích đầy trên lá và tạo thành vũng đọng.

Ào ào ào...

Chỉ tích tắc, mưa như trút nước.

Một con chim diệc muộn mằn bay đến chỗ cửa cống để tránh mưa.

Vòm trời tối om, chìm lấp trong mây mưa.

Ánh đèn huỳnh quang chiếu sáng và sưởi ấm cho bọn trẻ đang bất an.

Mỗi khi gió thổi mạnh, khu lớp học bằng gỗ kêu răng rắc. Thầy Tanabe quay trở lại phòng học lớp Sáu xóa nhanh từ "Tự học" trên bảng đen.

"Sau đây có vẻ là mưa xối xả đấy, nên chúng ta sẽ nghỉ học buổi chiều."

"Oa!! Tuyệt!"

Bọn trẻ đồng loạt ồn ào như chợ vỡ. Thầy Tanabe vội ngăn lại, "Chúng tôi đang liên lạc với bố mẹ các em để họ đến đón. Từ giờ cho đến lúc đó, các em hãy đến tập trung ở nhà thể chất và đợi nhé!"

Từ khóa dưới đến khóa trên, học sinh lũ lượt đeo cặp sách và theo nhau đổ tràn ra hành lang. Trái ngược với dáng vẻ căng thẳng của các thầy cô giáo, bọn chúng sôi nổi đi về phía nhà thể chất với vẻ mặt tươi tắn, xem chừng rất thích thú trước thời khắc đặc biệt này.

Bấy giờ Sohei ở lại một mình trong lớp, như thể để quên gì đó.

Cậu ngồi yên, không nói năng gì và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa quất dữ dội vào nhà Hana. Nước từ mái nhà chảy xuống như thác đổ. Sân trước đã ngập lênh láng. Cây ngoài vườn rung lắc dữ dội. Cửa chớp và cửa trước hiên đã đóng chặt nên mặc dù mới quá trưa nhưng trong nhà đã tối om.

Dưới ánh đèn điện trơ trọi ở phòng khách, Hana lặng lẽ gấp quần áo mới rút. Ame ngồi im bên bàn ăn. Không ai nói với ai điều gì. Kể từ ngày Ame trở về nhà trong bộ dạng ướt sũng, Hana lo sợ Ame sẽ thình lình bỏ đi, đến một nơi không ai biết. Cô muốn Ame không đi đâu nữa, lúc nào cũng chỉ ở bên cạnh cô thôi.

Ame đã ở yên trong nhà, âm thầm chấp nhận mong muốn đó và thường thì luôn hiện diện trong tầm mắt Hana. Nhưng mỗi ngày của em đều trôi qua bằng việc nhìn ra ngoài cửa sổ. Tình trạng đó không tốt đẹp gì để Hana có thể yên lòng. Cô hiểu rất rõ rằng mong muốn của mình đã buộc Ame phải hy sinh cái thế giới mà em khám phá và gây dựng bấy nay. Hiểu rất rõ mà không làm thếnào khác được, chỉ biết im lặng, mặc cho hai cảm xúc khác nhau đó giằng xé mình.

Đột nhiên, có tiếng sét lớn làm rung chuyển cả nhà...

Đoàng!

Hana giật mình co người lại.

Chỉ một lát sau, đèn điện tắt, phòng khách lớn chìm trong bóng tối, chỉ còn le lói ánh sáng bên ngoài cửa sổ phòng bếp.

"Mất điện sao?"

Hana sợ hãi nhìn lên trần nhà, đứng dậy và đưa tay lần mò để đi đến chỗ cầu dao. Chiếc khăn choàng đã gấp rơi xuống chân. Trong phòng khách chỉ còn lại Ame. Trong bóng tối, em tiếp tục nhìn chằm chằm vào một điểm trên bàn. Ánh mắt em lấp lánh,

phản chiếu ánh sáng loằng ngoằng ngoài cửa sổ.

Đằng xa, có tiếng sấm rền.

Dường như bị nó kích động, Ame từ từ ngẩng mặt lên. Mất một lúc lâu như để xác định điều gì đó, ánh nhìn bỗng long lanh.

Và...

Tiếng em vang lên khẽ khàng trong bóng tối.

"Phải đi thôi."

Lúa ngoài đồng nhảy múa điên cuồng trong mưa gió. Nước từ kênh rạch tràn lên lênh láng trên con đường nhựa nông trang. Lưới chống côn trùng ở ruộng vườn của Hana bị rách tươm ra, bay lật phật. Trên nền mây vũ tích trôi vùn vụt, bóng cột điện nổi lên lừng lững như chiếc mũ eboshi. Gió mạnh đến nỗi thổi căng cả đường dây cao thế.

(Một loại mũ lễ, chỏm cao, được sử dụng từ thời Heian đến nay)

"Tôi hiểu rồi. Tôi đi ngay đây."

Hana gác ống nghe màu đen xuống, đi ngay về phòng sưởi mặc áo mưa.

"Ame... Có đi đón Yuki với mẹ không?"

Cô gọi với qua tường, nhưng không thấy trả lời.

"Ame...?"

Hana quay vào bếp lấy áo mưa cho bọn trẻ. Lúc nãy Ame còn ở đây mà giờ không thấy đâu.

Trơ trọi bộ ấm chén trên bàn.

"Ame? Con ở đâu? Ame?"

Cô nhìn vào phòng khách, nhưng cũng không thấy bóng dáng con trai.

Có tiếng mở cửa ngoài hiên.

Xạch...

"?"

Hana nhìn về phía phát ra âm thanh. Từ khe cửa nước mưa bắn vào, véo! Bên ngoài thấp thoáng bóng Ame.

"Ame!"

Hana hét lên, lao tới ngưỡng cửa, xô mạnh cánh cửa kéo mới đẩy mở một nửa và nhảy ra ngoài.

"Ame!!"

Mưa gió quất ràn rạt vào người Hana.

Bên kia hàng cây thảo dược đang bị vùi dập, loáng thoáng bóng Ame di chuyển về hướng núi, bước đi bình tĩnh mà nhanh như gió.

"Ame!!"

Hana lại hét lên lần nữa và lao ra đuổi theo, không hề để tâm sân nhà đã lõng bõng những nước.

Nếu muốn dẫn con trở về, bây giờ cũng vẫn kịp.

Cô chạy xuống con đường nhỏ theo hướng Ame vừa đi, và chạy ra con đường trước nhà.

Nhưng...

"...!?"

Không thấy bóng dáng Ame đâu.

"Ối??'

Cô quay về hướng vào làng, cũng không thấy.

"Sao thế này??"

Lòng đầy lo lắng, Hana ráo riết tìm kiếm Ame.

"Ame, con ở đâu... Ame!?"

Rồi cô nhìn lên núi, thở hổn hển.

"...!?"

Gràoooo!

Gió mạnh gầm rít thật khủng khiếp. Con đường nhựa ngập nước phản chiếu bóng cây cối vặn vẹo. Cơ man nào là cành cây nhỏ gãy bật ra, bay quăng quật trong không trung và sau đó rơi xuống mặt đất.

Ame...

Chắc chắn em đã đi lên núi.

"...!!"

Hana quyết tâm bước đi, đối mặt với gió lốc.

Gràoooo!

Áo mưa bị gió cuốn tít lại. Mưa gió tấn công dữ dội đến mức không thể thở được. Dù vậy Hana vẫn kiên cường leo từng bước lên núi để đưa Ame trở về.

Ngay trung tâm thành phố cơn mưa cũng không có vẻ gì suy yếu. Ô tô đều phải bật đèn và cần gạt nước. Ở bãi đỗ xe của trường tiểu học liên tục nối dài ô tô của các phụ huynh. Các ông bố bà mẹ tiến về khu lớp học, ô trên tay bị gió thổi chao nghiêng cả đi.

Tại nhà thể chất xôn xao tiếng bố mẹ gọi tên con. Mỗi lần như thế, đám trẻ ngẩng mặt lên và khi nhận thấy không phải là gọi mình thì lại chán nản cúi xuống. Những đứa được đón bám chặt vào bố mẹ để trở về nhà. Yuki ngồi xuống sàn tập lạnh giá và lơ đãng quan sát cảnh tượng đó. Ở bên cạnh, Shinno thở dài, cúi xuống chơi tay cùng các em lớp dưới. Đợi lâu quá ai cũng thấy chán nản. Riêng Sohei vẫn tiếp tục nhìn về phía cửa ra vào với bộ mặt đanh lạnh.

Đùng!

Yuki và đám trẻ cùng co rúm người trước tiếng sấm khủng khiếp.

Trần nhà rung chuyển, ánh đèn thủy ngân run run yếu ớt. Một cô bé học lớp dưới có phần tóc mái buộc lật nhìn ra cửa với vẻ lo lắng, "Bố mẹ mình muộn quá..."

Cô nắm tay một cậu bé trọc đầu. Shinno và Yuki đều nhìn xuống.

Đột nhiên, Sohei lên tiếng với thái độ bình thản, "Em lo lắm à?"

"Dù sao thì..."

Sohei tiến lại gần cậu bé vừa bất mãn lên tiếng phản kháng, "Nếu phải ở lại trường thế này thì chúng ta sẽ chơi bài cả đêm nhé."

Rồi cậu cười một cách tinh nghịch.

"Chơi bài hả!?" Nét mặt của cô bé buộc tóc mái sáng lên.

Cậu bé trọc đầu cũng thêm vào, "Chơi đi, chơi nào!"

Cả hai đứa lúc trước vừa mới chán nản buồn bã giờ đã tươi vui trở lại.

"Oa, như thế có vẻ thú vị đấy!" Shinno cũng hùa theo Sohei và đưa mắt ra dấu với Yuki.

Cô bé nọ hồi hộp ngước nhìn Yuki, "Có bộ bài ạ?"

Sohei nhanh chóng đứng lên, xác nhận, "Tôi sẽ về phòng học lấy."

"Vâng."

Yuki nhìn theo Sohei với cảm giác tin cậy. Quả là chàng trai độc đáo, biết xử lý tình huống khéo léo như thế, em nghĩ.

Cậu bé ngây ngô hỏi cô bé, "Cậu biết chơi bài chứ?"

"Tớ chỉ biết trò Old Maid thôi."

"Thật ngốc!"

"Thôi nào, đừng cãi nhau!"

Shinno đang mắng dẹp vụ tranh chấp đó thì bố em bước vào nhà thể chất, "Shinno!"

"Bố đến muộn thế..." Shinno chu môi làm nũng, giọng nói ngọt ngào đầy tin tưởng, khác hẳn dáng vẻ đàn chị lúc trước.

Bố Shinno đi tới, chiếc dép lê dành cho khách kêu loẹt quẹt. Ông ngồi quỳ gối xuống, cúi đầu xin lỗi cô con gái, "Bố xin lỗi, xin lỗi. Cơn bão khủng khiếp quá!" Rồi nhìn Yuki, mỉm cười nhẹ nhàng, đề nghị, "Yuki về cùng chúng ta luôn nhé!"

"Gì ạ?"

Shinno đứng dậy đeo cặp và cũng nói, "Nào, đi thôi Yuki!"

Yuki biết rất rõ bố của Shinno. Ông là thế hệ thứ ba của cửa hàng đồ gỗ lâu đời, nhưng dáng vẻ lúc nào cũng khiêm tốn. Với Yuki thiếu vắng bố từ nhỏ, ông đối xử dịu dàng như với con gái mình vậy. Cũng có hai ba lần em ngủ qua đêm tại ngôi biệt thự lớn nhà họ.

Shinno thúc giục, "Nào, nhanh lên!"

Nhưng sau khi suy nghĩ một lát, Yuki đã nói với bố của Shinno rằng, "Cháu cảm ơn ạ. Nhưng cháu nghĩ mẹ cháu cũng sắp đến rồi." Và điểm thêm nụ cười.

Các em học sinh lớp dưới chơi đuổi nhau chạy ngang qua trước mặt. Yuki nghĩ rằng mình sẽ phải xem cảnh này cho đến lúc có người tới đón bọn trẻ. Sohei đã quay lại lớp học. Nếu chơi bài cho qua thời gian thì rồi mẹ Hana cũng sẽ đến chăng.

"Đừng ngại mà!"

"Đúng vậy."

Hai bố con nhiệt tình thuyết phục Yuki nghĩ lại.

Yuki cảm kích nhìn Shinno, "Chắc chắn mẹ sẽ đến, khi đó sẽ rắc rối lắm."

Bố của Shinno tươi cười nói, "Đúng nhỉ! Vậy chúng ta về trước nhé!" Rồi đứng dậy.

Trên lưng bố, Shinno vẫy tay chào, rồi cả hai rời đi.

"Bye bye!"

"Bye bye!"

Yuki nhìn theo, cũng vẫy tay.

Hai bố con bám chặt lấy nhau trong gió lớn và ra khỏi khu lớp học. Đang đi thì gió mạnh thổi lật ngược cái ô, nhưng ông bố không để tâm mà cứ ôm chặt để che chắn cho cô con gái, rảo chân đi về chỗ đậu xe.

Yuki nhìn ngắm từng nhóm phụ huynh và học sinh ra về. Nào là bà mẹ mặc quần áo thể thao bộ dạng sợ hãi dìu cô con gái đã khóc hết nước mắt vì cô độc. Nào là ông bố hiền từ dắt tay hai anh em ra ngoài như đi picnic. Nào là khuôn mặt vui vẻ của đôi vợ chồng già tới đón cháu.

Em ngồi bó gối, trông theo họ.

Số trẻ con trong nhà thể chất đã giảm đi khá nhiều. Cậu bé trọc đầu vừa quay trở lại, vặn nắp chai nước một cách dễ dàng và tu ừng ực.

Lúc này, Yuki thắc mắc về Sohei hơn là sốt ruột về mẹ mình. Sohei đi lấy bộ bài đã mười mấy phút rồi mà chưa trở lại.

Em tự nhủ, "Sohei lâu nhỉ!" và tức tốc đứng lên chạy về phía lớp học.

"Yuki!"

Cậu bé rời miệng khỏi cái chai, gọi với theo, nhưng Yuki không để tâm, cứ thế phóng tuốt ra khỏi nhà thể chất.

Rào rào...

Mưa rơi xối xả.

Sương mù đùn lên bảng lảng đầy chân núi.

"Ame...!"

Hana gọi tên con, trên đường núi san sát những thân trúc Nhật.

"Ame, con ở đâu!!"

Giữa bãi sậy.

"Ame....!!!"

Dưới gốc tuyết tùng.

Nhưng chẳng có lời đáp lại.

Ame đã biệt tăm.

Dù bão tố vần vũ, Hana vẫn tìm kiếm tất cả các nơi như bình thường.

Mỗi lúc một thấy bất an, cô leo lên vạt rừng tuyết tùng. Nước mưa chảy ồ ồ như thác trên triền dốc.

"Đã bảo không vào núi nữa. Không phải con đã hứa rồi ư! Vậy mà...."

Cô sẩy chân, đầu gối khuỵu xuống.

"Vậy mà..."

Dù người lấm lem bùn đất, Hana vẫn tiếp tục leo lên đường núi.

Két...

"Ướt hết cả rồi..."

Bọn trẻ con ồn ào thi nhau nhảy lên chiếc minivan cửa trượt của trường đang đỗ cạnh nhà thể chất.

Thầy Tanabe đẩy lưng giúp từng đứa, người ướt sũng dù có mặc áo mưa.

Sau đó thầy Tanabe lại vào nhà thể chất, hò hét gọi các học sinh còn lại lên xe của trường. Trong lúc ấy Yuki đã chạy sang khu lớp học rồi.

Đẩy học sinh cuối cùng lên xe xong, thầy Tanabe cũng hết cả hơi. Thầy nhòm vào trong xe.

"Tất cả đều ở đây rồi chứ? Yuki và Sohei đâu?"

Cô bé buộc mái leo lên băng ghế sau, "Bố của chi Shinno nói là đưa về cùng."

"Tức là đã về rồi sao?"

Cô bé lắc đầu không biết. Vì cũng chỉ nhìn thấy đến đó thôi. Cậu bé trọc đầu khẳng định đã nhìn thấy "hai người đều rời khỏi nhà thể chất rồi."

Tập hợp hai thông tin này, thầy Tanabe phán đoán rằng Yuki và Sohei đã về nhà.

"Vậy à, tôi đã hiểu!"

Sau khi kéo sập cửa trượt và yêu cầu nhân viên giáo vụ đóng chặt cửa hậu, thầy leo lên ghế lái. Chiếc xe lắc lư băng qua vũng nước và rời khỏi trường học.

Trong khu rừng sồi, sương mù dày đặc. Mưa đã thưa hạt hơn.

"Hôc... hộc... hộc!"

Có thể nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của Hana.

Cô đã đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ trên núi để tìm Ame. Việc leo núi gập ghềnh trong thời tiết xấu không những rút cạn sức lực mà còn làm cô hết cả hơi.

"Hộc... hộc... hộc!"

Thình lình, cô trượt một chân, bọp! Khi nhận ra thì đã ngập trong vũng nước đến tận đầu gối. Vô số gợn sóng loang ra. Cái chân bên ngoài cũng theo đà thụt tiếp xuống. Cô vừa rên rỉ vừa cố bò ra khỏi vũng nước bằng cả hai tay hai chân. Theo mỗi bước đi, nước trong đôi ủng cao su lại kêu óc ách. Cảm giác thật tồi tệ! Phải dốc nước ra.

Hana ngồi xuống, dựa lưng vào thân cây sồi để tháo ủng. Bàn tay trơn trượt, đã hết cả sức nên cô phải loay hoay một lúc lâu. Cuối cùng cũng tháo được ra. Bàn chân đã sưng vù, vì lúc nhảy vội ra khỏi nhà cô đã không kịp đi tất vào. Cô lộn ngược cái ủng, đổ nước bùn ra và xỏ lại vào. Chỉ thế thôi mà hơi thở cũng rối loạn.

Trong lúc đưa tay với chiếc ủng cao su kia thì Hana nhận thấy một cái gì đó.

Soạt... soạt...

Ở bên kia cây sồi lấp ló giữa sương mù đằng xa, cô nhìn thấy bóng người.

"Ame!"

Hana đứng bật dậy, không do dự đuổi theo cái bóng. Khi mưa to chẳng ai lại leo lên những đường núi mình không thông thuộc. Nhưng Ame thì lại khác. Hana rời xa con đường, chạy vào trong rừng rậm. Dù vấp phải bụi cây cô vẫn không để tâm, cứ thế đuổi theo con.

"Ame!!"

Soạt...

Rất khó nhìn rõ trong sương mù thế này, nhưng Hana chắc chắn là Ame, trông giống lắm. Cô tiến vào trong bóng đổ của một tán cây. Chỗ này, hình như cô chưa hề biết.

"Hãy đợi... Hãy đợi đã!"

Hana vẫn gọi liên hồi. Những bụi thảo dược tươi tốt và những cây non phiền hà cản trở bước chân nên mãi mà không tiến đến gần được. Nhưng niềm vui tìm thấy Ame đã thôi thúc Hana đều bước, rút ngắn khoảng cách, nhờ đó mà đường nét của người nọ đã rõ ràng hơn.

"Ame...!"

Thật may là con bình an vô sự.

Nào, chúng ta về nhà thôi. Trở về nhanh để còn đi đón Yuki.

Và...

Tõm!

Bất ngờ sục chân vào vũng nước, Hana khựng lại.

"...!"

Cô từ từ rút chiếc ủng dính đầy lá rụng về.

Từ trong bóng đổ dày đặc sương mù của cây sồi dần dần xuất hiện một dáng hình. Đó không phải là người, mà là con gấu đen trưởng thành.

Rào rào...

Mưa bỗng nhiên nặng hạt. Hana choáng váng, vừa dè chừng con gấu vừa thận trọng lùi lại phía sau. Cây sồi non bật vào lưng, những giọt nước rỏ xuống tong tong. Lưng đã chạm thân cây, không thể lùi thêm được nữa. Và cũng không thể thoát khỏi tầm ngắm.

Con gấu đen chậm chạp nhìn về phía Hana, giọt nước từ cằm chảy xuống. Trông nó to lớn hơn cô tưởng. Theo kiến thức của

mình, cô biết nó không hung tợn như gấu nâu. Nhưng mặt đối mặt thế này Hana không khỏi sợ hãi, chân cứng đờ, toàn thân bất động. Nước lăn theo cằm cô, chảy dài xuống. Nhưng cô chỉ biết nhìn chằm chằm con gấu đen.

Đây là lần đầu tiên Hana trông thấy một con gấu đen đang còn sống. Lúc mới chuyển đến vùng này, nhân viên tòa thị chính đã cảnh báo rồi. Khu vực miền núi có nhiều nhà để trống, những năm gần đây thì gấu, heo rừng và khỉ vẫn tràn xuống làng phá hoại ruộng vườn. Cũng không phải không có trường hợp bị gấu tấn công.

Thực tế đã vài lần Hana nghe kể có gấu xuống làng xâm nhập nhà dân. Số người bị tấn công không phải là ít. Về mặt nguyên tắc, gấu và heo rừng gây thương tích cho người sẽ bị giết theo chính sách tổn hại động vật hoang dã của thành phố. Chú Hotta làm công tác liên quan đến việc săn bắn tại phòng chính sách đó, bản thân Hana cũng nhiều lần nhìn thấy xác người chết. Chú Hotta cười và nói rằng nếu gấu xuất hiện thì hãy liên lạc ngay để chú cầm khẩu súng đến giúp.

Tuy nhiên, trong suốt bảy năm ở đây, Hana không gặp con gấu sống nào, thậm chí chưa lần nào bị phá hoại ruộng vườn. Có lẽ mùi chó sói của Ame và Yuki đã đẩy lùi các động vật hoang dã. Thế nhưng Hana cảm giác rằng không chỉ như vậy. Vì với gấu thì không phải lo đến chuyện nó xâm nhập khu vực sinh sống của gia đình mình.

Cô từng nghe ông Nirasaki kể rằng: Trước kia, ở những ngôi làng trong núi nơi con người khai khẩn xây dựng, có một thỏa thuận ngầm về ranh giới giữa gấu và người, việc người và gấu gặp nhau là rất hiếm. Hana cho rằng, nếu cuộc sống vùng núi của cô cứ tiếp diễn như vậy thì sẽ chẳng chạm trán gấu bao giờ. Nhưng trường hợp hôm nay lại khác. Chính Hana đã xâm nhập khu sinh sống của gấu. Thường thì đây là lý do hoàn toàn không thể chấp

nhận được.

Nếu có vấn đề gì thì chỉ còn nước bỏ cuộc.

Con gấu đen tiếp tục nhìn chằm chằm vào Hana. Cái nhìn có lẽ chỉ gói gọn trong vài giây. Nhưng với Hana thì cảm giác như dài đến hàng giờ.

Bấy giờ mưa lại ngớt đi.

Hana nghe thấy tiếng kêu.

Ken...

Gấu đen nhìn sang ngang. Có hai con gấu con nhảy ra từ bụi cây.

Hana sững người khi nghe thấy tiếng kêu của gấu con.

Một con liếc mắt nhìn cô. Rồi có vẻ chán, nó quay trở lại bụi cây. Con kia tiến sát đến mũi gấu mẹ và kêu ken như giục giã.

Con gấu đen dường như vẫn còn cảnh giác, nhưng cuối cùng vì gấu con thôi thúc nên nó đã từ từ biến vào sương mù.

Gấu mẹ!

Hana đoán rằng kia chắc chắn là gấu mẹ. Có lẽ nó đã để lạc mất con trong mưa lớn và đã tìm thấy được. Mẹ con nó thật hạnh phúc vì đã có thể đoàn tụ.

Ngược lại, bản thân mình thì sao!

Mình đang làm gì ở nơi này?

Cô lẩm bẩm kêu, "Ame!"

Sức lực đã cạn kiệt hoàn toàn. Cô trượt theo thân cây sồi đang

dựa vào và ngồi thụp xuống chỗ đó.

Trời đã tối.

Mặt bàn bắt ánh sáng xanh từ bên ngoài rọi vào nổi bật lên trong phòng học mất điện tối om.

Đang ngủ gật, Sohei choàng tỉnh, từ từ nhỏm dậy, vừa vươn vai vừa ngáp. Bất chợt cậu nhìn về phía cửa ra vào, cất tiếng nói lớn, "Oai! Tại sao lại ở đây?"

Yuki giật mình, lộ vẻ bối rối trước câu hỏi của Sohei, "Tại vì... thấy lâu quá!"

Lúc quay lại nhà thể chất thì đã không còn ai ở đó, chỉ còn ánh đèn thủy ngân lành lạnh phản chiếu dưới sàn.

"Không có ai à? Tất cả đã về nhà rồi sao?"

"Chỉ mình tôi là không có ai đến đón chăng!" Sohei nhặt chiếc ba lô của mình, dáng vẻ như bị bỏ rơi.

Yuki cũng xách cặp lên.

Hẳn là mẹ đã bận việc gì đó... Em nghĩ không có lẽ nào mẹ lại không đến đón mình. Mẹ đi nhầm đến nơi nào đó chăng, hay vướng bận điều gì nên không thể đến chăng.

Yuki loanh quanh mãi với những suy nghĩ đó nhưng vẫn không kết luận được gì.

"Lạnh quá!" Em xoa xoa hai bàn tay. "Chúng ta đi loanh quanh đi!"

Sohei liếc nhìn dáng điệu của Yuki rồi tiến đến lối ra. Ở đằng sau, Yuki lộ vẻ lo lắng. Rồi tiếng gọi của Sohei vang lên, "Yuki!" Em giật minh quay ra và chạy bước nhỏ theo sau.

"A, đợi tôi với!"

Sau đó, hai đứa đi quanh quẩn khu lớp học vắng tanh vắng ngắt. Đèn điện hành lang đã tắt hết, chỉ có đèn thoát hiểm màu đỏ soi vào ánh sáng màu xanh nơi cửa sổ. Qua cánh cửa vẫn mở cửa phòng y tế có thể nhìn thấy cái giường lạnh ảm đạm. Trước phòng ăn, chất thép không gỉ của xe đẩy thức ăn phát sáng xin xỉn. Lịch làm việc được viết trên bảng đen trước phòng nhân viên trông như từ ngữ của một thế giới khác. Trường học không còn ai bỗng trở nên thật cô độc.

Sấm rền lên đằng xa.

"Nếu vẫn không có ai đến đón thì phải làm sao?"

"Sống ở trường cũng tốt."

"Điều đó là không thể mà."

"Buổi tối có thể ngủ tại phòng y tế."

"Ăn uống thì sao?"

"Có thức ăn thừa từ trưa."

"Nếu không bao giờ có ai tới đón? Sẽ sống ở trường mãi sao?"

"Chúng ta có thể đi làm. Giao báo chẳng hạn."

"Không ai dám mướn trẻ em đâu "

"Thì khai man tuổi. Nói là học sinh trung học."

Bóng hai người phản chiếu trong tấm gương lớn treo ở chiếu nghỉ cầu thang.

Sohei nhìn mình trong gương.

"Có thể nhìn ra là học sinh trung học không?"

Yuki cũng soi gương, thấy dáng dấp trẻ con gầy yếu không đáng tin cậy.

Nhìn thế nào cũng không thể ra học sinh trung học được.

"Không giống."

"Vậy à?"

Sohei tự ngắm mình và nghiêng đầu.

Yuki từ từ hạ ngón tay mắc trong tóc, lẩm bẩm với khuôn mặt buồn rầu của mình.

"Tôi muốn lớn thật nhanh."

Sohei liếc khuôn mặt trông nghiêng của Yuki, rồi lại nhìn mình trong gương, "Tôi cũng..."

"Hộc... hộc... hộc..."

Trên áo mưa của Hana bám bao nhiêu là lá.

"Hộc... hộc... hộc..."

Cô bị sẩy chân ngã trên con đường lõng bõng vũng nước, phải tì vào triền dốc ngổn ngang đất đá vì trận mưa để lấy đà nâng người dậy.

"Hộc... hộc... hộc..."

Đường lên núi rất hẹp. Ở quãng dốc, độ rộng của nó chỉ đủ cho một người qua. Đất bị rửa trôi, rễ cây phơi ra.

Cây bu lô núi mọc rậm rạp dưới vách đá. Thân cây màu nâu vằn vện khiến Hana nghĩ tới bộ xương của những sinh vật kỳ lạ.

Nghe nói ban đầu cây này mọc trên cao nguyên khô cằn đã bị phá hủy. Có lẽ nơi đây trước kia cũng từng bị phá hủy chăng.

Hình như cô đã leo lên khá cao. Lang thang lâu như thế trong núi mà vẫn không thấy bóng dáng Ame. Đến khi để ý lại thì đã lạc đường. Cô không biết mình đang ở đâu, mắt mờ đi và chẳng thể nhìn rõ phía trước.

Lạnh nữa.

"Hộc... hộc... hộc.. "

Ame...

Con ở đâu?

Ame...

Đúng lúc đó cô trượt chân nơi gốc cây bu lô ẩm ướt.

"...!?"

Cô giật mình quay người lại và nhìn chằm chằm xuống vách đá.

Bất thần...

Soạt!!!

Cô bị trượt xuống đáy vực lổn nhổn kia. Liền cuống quýt bấu tay vào đất. Không ghìm lại được. Cho dù là vậy cô vẫn điên cuồng vung tay ra.

Sựt! Có cảm giác. Tay vừa vặn bám được cành bu lô non. Nó bật lên, nước trên những chiếc lá rụng tứ tán đổ rào rào xuống khuôn mặt đầy bùn đất của Hana.

"Hộc... hộc... hộc..."

Cô thở lấy thở để. Nếu rơi xuống sâu hơn thế này thì chắc không thể trở về.

Cô gồng sức, duỗi nốt cánh tay còn lại.

Cánh tay vươn dài hết cỡ, bằng cách nào đó, những đầu ngón tay đã chạm được cành cây.

"Hộc... hộc... hộc!"

Hana thu toàn bộ sức tàn, cố gắng trườn lên. Cành bu lô kêu răng rắc. Cô ghim chặt bên tay đang có vẻ trơn.

Nhưng một tích tắc sau, đột nhiên cả hai tay cùng hẫng lên.

"!?"

Cây bu lô non đang gánh trọng lượng của cô đã bật gốc. Sự việc diễn ra trong chớp mắt. Cô nảy lên và rơi thẳng xuống mặt dốc ướt sũng, sượt qua một cái cây thấp. Cành cây cào rách da cô. Chưa hết, có tiếng cành gãy rất to.

Rắc!

Âm thanh đó mau chóng lặng tắt, chỉ còn tiếng mưa rơi.

Dưới vách đá với cây cối lòa xòa che lấp, Hana rên lên yếu ớt. Cảm giác kỳ lạ bao trùm toàn bộ cơ thể, lúc này không còn cả đau đớn hay tê buốt. Cô định cử động tay, để rồi nhận ra rằng không làm như thế được nữa. Dù vậy cô vẫn kiên trì nhúc nhích, nhưng cố thế nào cũng chỉ thấy phản ứng chút ít ở phần đầu ngón tay mà thôi.

Cô đã kiệt sức.

Mưa rơi dữ dội hơn.

Tầm nhìn bị mờ đi và không thể thấy gì cả. Nhiệt độ giảm rất

nhanh. Đôi môi run rẩy vì giá lạnh. Đầu óc đã mụ mẫm, Hana nghĩ tới Ame.

"Ame, con ở đâu? Con không rét run đấy chứ? Không về được nhà... con đang khóc phải không?"

Nghĩ lại thì ngay từ nhỏ, đứa bé đã luôn bị lạnh rồi. Nó hay khóc, yếu ớt, thường ốm vặt và bướng bỉnh. Đứa bé ấy chỉ biết trông cậy vào một mình tôi.

Chính vì thế...

"Tôi... phải... bảo vệ."

Nước mưa quất không thương tiếc xuống người Hana.

"... tôi... bản vệ..."

Cuối cùng Hana ngất đi.

Nhân viên quản lý trường kiểm tra khóa cửa của từng lớp học. Ánh đèn pin rọi lên chiếu nghỉ nơi cầu thang lớn. Không có một ai. Cửa phòng học lớp Sáu mở toang.

"Có ai không?"

Tiếng người quản lý vang lên trong bóng tối. Lớp học vẫn im ắng. Ánh đèn pin quét vào lớp học, sau đó có tiếng đóng cửa. Tiếng bước chân ken két xa dần. Sohei nấp dưới gầm bàn khẽ khàng thò mặt ra, trườn mình vào bóng tối, nói như hết hơi, "Đi rồi."

Nghe thấy thế, từ cái bàn khác, Yuki nhẹ nhàng nhô lên. Trông theo hướng người quản lý trường đã đi khuất, em vỗ vỗ ngực và đứng lên.

"Vẫn còn hồi hộp..." Và liếc Sohei. "Này, tại sao phải nấp vậy?"

Sohei co gối ngồi lên bàn, nhìn ra ngoài, không trả lời gì cả.

"Này!"

"..."

Sohei vẫn không trả lời. Yuki đành từ bỏ, đưa mắt nhìn về phía cửa sổ.

Sân đã ngập. Gió thổi qua tạo thành rất nhiều ngọn sóng xô đẩy trên mặt nước. Cứ như biển vậy, Yuki nghĩ. Và thấy mình bị hút vào trong chiều sâu xanh thẳm của nó. Không thể nhìn xa quá sân, vì khung cảnh mù mịt hết cả rồi. Mưa lớn làm nước chảy vào từng khu lớp học, tưởng đâu trường sắp trôi ra biển. Những giọt nước bám trên tính chầm chậm lăn xuống. Đứng ở nơi này, em có cảm giác rất xa với nhà mình.

Nếu như vậy...

"Sẽ bí mật sống mãi ở đây chăng!"

"Nếu bố mẹ không đến thì chẳng còn cách nào khác."

"Tại sao? Mẹ của Sohei chắc chắn sẽ đến mà."

Yuki chợt nhớ tới việc người mẹ đó từng gay gắt đe dọa Hana.

"Không đâu."

"Tại sao?"

Vừa dứt lời, Yuki liền nín thở. Sực nhớ lại câu chuyện đồn đại nghe được bữa trước, về mẹ của Sohei. Như cảm nhận được suy nghĩ của Yuki, Sohei vừa nhìn ra ngoài vừa chậm rãi kể.

"Mẹ tôi đã lấy chồng mới. Trong bụng đã có em bé. Sinh nó ra rồi thì sẽ không cần tôi nữa."

Yuki câm lặng. Chẳng nhẽ có việc như thế trên đời này sao.

"Chuyện như vậy... Lo quá nhỉ!"

"Dù thế nào tôi vẫn vô tư."

"..."

"Từ bây giờ tôi sẽ bỏ nhà đi, sẽ trở thành võ sĩ quyền Anh hoặc đô vật và sống cô độc như chó sói."

Cậu hạ đầu gối xuống, đứng lên, "Thế nào? Đi được không?"

Trước cách nói có vẻ rất nghiêm túc đó, Yuki không biết nên trả lời ra sao. Em cố gắng gượng cười.

"Sohei có thể làm ngay ư! Nhưng rất chông chênh."

Sohei nhìn ra ngoài và nói, "Tôi sẽ rèn luyện. Rèn luyện được, sẽ sống một mình."

Nụ cười của Yuki biến mất.

"..."

Vẻ mặt Sohei rất nghiêm túc, nhận ra Yuki như vậy, đột nhiên cậu phì cười khoe hàm răng trắng, như thể muốn nói, đây là bí mật của riêng tôi và Yuki thôi.

Yuki chợt thấy tim mình se lại.

Không thể chịu đựng thêm được nữa, em cúi mặt xuống, đưa tay giữ ngực, ôm ghì lấy lý do nỗi đau đớn của mình. Cảm nhận được rõ ràng có điều gì đó đã sinh sôi trong trái tim mình.

"Sohei... Ước gì tôi cũng có thể kể ra sự thật về mình, mà vẫn mỉm cười như cậu."

Em như nói với chính bản thân mình. Em đã quyết tâm. Và nhanh như chớp, em kéo cửa kính.

Roẹt!

Gió thổi ào ào vào lớp học. Tấm rèm đăng ten căng phồng lên.

Sohei chăm chú theo dõi. Yuki nhắm mắt lại, để toàn bộ cơ thể đón nhận những giọt mưa đang táp vào mình.

"..."

Yuki mở mắt, quan sát Sohei đang đứng ờ mé bên kia tấm rèm rung giật vì gió.

"Sohei..."

Sohei sững sờ ngắm Yuki.

Cơn gió mạnh đánh rối mái tóc đen dài đẹp đẽ củaYuki.

"Hôm ấy, con sói làm Sohei bị thương là tôi."

Yuki lặng lẽ thú nhận. Sau đó phô bày hình dạng thật.

Chó sói.

Yuki trong hình dạng chó sói.

"Là tôi đấy."

Sohei nhìn Yuki chằm chằm. Yuki cắn chặt môi, nói trên tư cách đứa con của chó sói, "Tôi đã suy nghĩ suốt về những điều có thể nói."

Sohei vẫn im lặng và nhìn chằm chằm. Yuki đã quay lại hình dạng con người. Và nói với tư cách một thiếu nữ, "Tôi đã đau khổ cho đến bây giờ..."

Những giọt nước mưa hắt vào, trông như nước mắt. Sohei bất ngờ lên tiếng, "Tôi cũng đã đoán ra, từ lâu rồi..."

Giọng nói rất bình tĩnh. Nhưng từ ngữ thì khiến Yuki ngạc nhiên.

Sohei ngẩng mặt lên, nhắm mắt lại.

"Bí mật của Yuki, tôi sẽ không nói cho ai cả. Không một ai." Và lại mở mắt nhìn Yuki. "Chính vì thế, đừng khóc!"

Nghe đến đây, tự nhiên Yuki trào lệ.

Những điều mình đã phải chịu đựng, phải cất giấu bấy lâu nay... đều đã được phơi bày. Yuki không biết phải làm sao để ngăn những giọt nước mắt. Vì thế em cố cười, lắc đầu để Sohei khỏi thấy khuôn mặt đẫm lệ của mình.

"A ha ha... Đừng khóc chứ! Nước mắt đang rơi kìa..."

Nước mắt hòa cùng nước mưa chảy trên má. Ở mé kia tấm rèm căng phồng gió, em gạt nước mắt như để che giấu. Nhưng sau đó nước mắt lại rơi. Em vừa lau đi vừa lưu ý tới sự thật cần phải được nói ra là, còn một điều nữa. Gồm một từ thôi. Và em hướng khuôn mặt ướt đẫm về phía Sohei.

"Cảm ơn cậu!"

Rào rào!

Mưa thối đất thối cát và vẫn tiếp tục kéo dài, làm khắp nơi ngập lụt.

Không biết đã bao lâu rồi.

Mưa đổ xối xả xuống những cây bu lô. Trong bóng tối có vô vàn con sóng lặng lẽ loang rộng rồi biến mất. Dập dềnh giữa khung cảnh đó, là Hana.

Áo mưa rách dính đầy nhành cây, lá và bùn đất. Khuôn mặt và bàn tay chi chít vết thương còn rớm máu. Cô ngất đi đã rất lâu rồi,

mà không tỉnh lại.

Bỗng nhiên...

Sột soạt...

Ai đó tiến đến gần Hana. Sột soạt...

Cái bóng phản chiếu trên mặt nước, tiến đến sát mặt Hana. Cô vẫn đang mê man.

Bấy giờ, Hana mơ thấy một giấc mơ: Nắng tỏa êm đềm, hoa cỏ rung rinh trong gió nhẹ.

"Ame... con đã đi đâu vậy? Ame!"

Cô lặng lẽ tìm kiếm Ame. Trên mình là chiếc váy màu xanh ngày nào. Bất chợt ngoái lại, cô trông thấy bóng người phía bên kia quả đồi.

Đang xoay lưng lại, trông như Ame.

"Ame!"

Hana từ từ tiến đến, tà váy bay lật phật trong gió.

"Mẹ đã tìm con đấy. Nào mau trở về, đi đón Yuki thôi!"

Gió mơn man thổi, Hana nhận ra có điều khác lạ. Ở đầu kia ngọn gió, cái bóng quay lại...

Là anh. Giọng nói thật êm ái, "Hana."

"...!!"

Hana không thể tin nổi, sững sờ mất một lúc.

Nhưng không sai, người đứng đó, chính là anh.

Cô cười vang, chạy tới như nai và lao vào lòng anh.

"Em đã rất muốn gặp...!!"

Anh nhẹ nhàng ôm lấy Hana.

Cái mùi đầy thương nhớ...

Cơ thể ấm áp và giọng nói trầm trầm.

"Bấy lâu nay em đã vất vả quá! Xin lỗi em."

"Ừm..."

Hana dụi mặt vào ngực anh, lắc lắc đầu. Thân hình cao lớn hơi cong xuống để vừa với Hana.

"Lâu rồi mới thấy anh."

"Ừ, anh biết."

Vì quá vui mừng nên nước mắt giàn giụa.

Anh dụi cằm vào trán Hana như ve vuốt. Anh xoa đầu cô và nói, "Em đã nuôi các con khôn lớn rồi."

Việc xoa đầu, có từ hồi nào đó!

"Hừm. Hoàn toàn thất bại." Hana dụi trán vào ngực anh, lắc đầu.

Anh nhìn Hana, "Thế ư! Yuki và Ame đều lớn lên tuyệt vời mà.

"Hừm, nhưng..." Nói đến đây, Hana mở choàng mắt như sực nhớ điều gì.

"Ame... Đúng rồi, không thấy Ame đâu."

Cô từ từ tách mình ra khỏi anh. Cô nhìn quanh và đi bộ lên

đồi. Đến đâu cô cũng gọi, "Ame!"

"Ame sẽ không sao đâu."

"Nhưng..." Cô nhìn anh, vẫn thấy lo lắng.

Trong gió nhẹ, anh mỉm cười hiền lành.

"Sẽ ổn thôi. Con đã lớn rồi mà."

Hana ngạc nhiên quay hẳn về phía anh.

"Đã lớn rồi ư?"

Nhất thời, cô chưa thể thẩm thấu được ý nghĩa của những từ đó.

Làn gió bay qua, anh nói với ánh mắt hiền từ, "Ame đã tìm thấy thế giới của nó."

Vẫn trong trạng thái bất tỉnh, Hana được một vòng tay mạnh mẽ ẵm ra khỏi rừng, ra khỏi vùng sương mù buổi sớm.

Hana đã được cứu thoát, từ một nơi mà chắc chắn con người không thể tìm thấy được. Xuống tới làng, mưa đã tạnh hẳn.

Trời đã gần sáng.

Hana được nhẹ nhàng đặt nằm xuống bãi đỗ xe thênh thang ven núi.

Người cứu cô quay lưng đi, trở về núi.

"Hự..."

Hana tỉnh lại. Không mở mắt ngay được, cô rên rẩm, rồi để nguyên đôi mắt nhắm, nâng thân trên lên. Từ đầu đến chân đau như dần. Đôi mắt kèm nhèm nhìn ra phía trước. Liền đó, cô loáng

thoáng trông thấy cái lưng đang đi bộ lên núi.

"Ame..."

Đúng là Ame rồi.

Cô mau chóng lấy lại tỉnh táo, mở mắt thật to.

"Ame!" Cô luôn miệng gọi.

Chỉ một lát sau, em dừng chân và ngoảnh lại.

"..."

Một con sói với thân hình to lớn mà Hana chưa từng thấy bao giờ.

Ame.

Chó sói Ame.

Hana lẩm bẩm trong vô thức, "Con đi thật sao?"

Vẫn ngoảnh lại, Ame-sói nhìn chằm chằm vào Hana. Ánh mắt thật kiên định.

Hana trào nước mắt, "Nhưng... mẹ vẫn chưa làm gì cho con."

Ame tha thiết nhìn Hana như thể đã hiểu những lời đó.

Hana không thể ngăn được dòng nước mắt rơi, "Vẫn chưa làm được gì. Vậy mà..."

Ánh nhìn của Ame cho thấy em khó xử với cảnh tượng đó. Lông bờm lất phất trong gió phản ánh sự dao động của em. Em mở miệng, như thể định nói.

Nhưng cuối cùng lại ngậm miệng vào, ánh mắt khôi phục sự điềm tĩnh.

Gió đã ngừng thổi. Tận dụng cơ hội đó, Ame-sói quay gót thật nhanh.

Soạt!

Hana chưa kịp nói gì, Ame đã nhanh chóng thoát khỏi bãi đậu xe, nhảy vút qua hàng rào.

Lần đầu tiên, Hana ngước nhìn vách đá khổng lồ trước mặt. Vách đá đã bị nước sông bào nhẵn, dài chừng 2 kilomet, cao tới 500 mét. Từ trên cao, băng tan đổ ào ào xuống như thác. Nơi này thuộc vào những khu vực mà người ta thường kể là con người không đặt chân đến được. Nó được mệnh danh "tường thành của quỷ".

Ame-sói leo lên vách đá, nhanh như tia chớp.

"Đợi đã... Ame!"

Hana lảo đảo đứng dậy. Nhưng cảm giác đau nhói chạy suốt chân, cô khuỵu xuống, chỉ còn cách nhìn theo, nhưng cô bất chợt với tay ra.

Ame cứ đều đều băng mình trên vách đá với sức mạnh đáng kinh ngạc. Em trượt dọc thân cổ thụ và nhảy qua thác lớn.

Chẳng mấy chốc Hana không còn nhìn thấy Ame đâu nữa.

"Ame!"

Hana hét gọi, kiên trì đưa tay với lên phía trên. Nhưng chắc chắn không thể chạm tay tới được vách đá cao chót vót với mây trôi lờ lững trên kia. Dù thế, cô vẫn duỗi căng hết cỡ cánh tay đầy những vết thương.

"Ame!"

Các ngón tay vươn cao, bám lấy bầu trời. Cuối cùng...

Hoàn toàn kiệt sức, cô gục xuống. Nỗi đau mất mát quất vào đáy lòng cô. Ame đã đi đến nơi mà bàn tay của cô không thể chạm tới. Ame sẽ không trở lại hình dạng người lần nữa. Em không còn là Ame. Không còn gì nữa....

"Ame... Ame!"

Cô vẫn thổn thức. Nhưng chỉ có vách đá nhìn xuống Hana.

Đúng lúc đó, trên đỉnh của nó xuất hiện bóng dáng sói Ame. Em đứng ở nơi khởi nguồn thác nước, hướng mặt lên trời và hú dài với sức mạnh làm rung chuyển cả thinh không.

"Hú..."

Hana ngẩng phắt lên.

Y như làm theo hiệu lệnh, vầng dương ban mai lập tức xuất hiện từ dãy núi phía Đông.

"Húúúúú..."

Hình dáng con sói đang hú vang dần hiện lên rõ nét, đương đầu với ngọn gió, bộ lông lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hana bị cuốn hút hoàn toàn vào cảnh tượng như được chúc phúc đó. Nỗi đau mất mát tạm thời dịu xuống. Một luồng sức mạnh kỳ lạ thay vào, dâng tràn khắp cơ thể.

"Húúúúú..."

Nước mắt lại giàn giụa.

Bao kỷ niệm từ lúc Ame chào đời cứ dội về liên tiếp.

Tiếng Ame bi bô trong buổi đầu xuân.

Cảnh đền đêm vói tiếng Ame i ỉ khóc.

Bãi sậy nơi em bị ngã và thút thít.

Một ngày tuyết đầu mùa, bên dòng suối, cô đã cố gắng đến tuyệt vọng để sưởi ấm lại cơ thể lạnh giá của em.

Đó là những kỷ niệm không bao giờ quên được.

Chỉ vậy thôi, đứa trẻ này đã mang đến cho cô biết bao hạnh phúc.

Hana buột miệng, "Hãy bảo trọng..."

Và ngẩng mặt cười rạng rỡ.

"Hãy sống thật tốt nhé!!!"

Nắng mai căng tràn chiếu soi vạn vật. Dư âm của tiếng hú lan mãi đi xa. Con sói từ từ nhìn xuống Hana.

Gió thổi.

Hana nhìn con với vẻ mặt tươi tắn. Một con sói trưởng thành mạnh mẽ và tuyệt vời. Nhưng ánh mắt lại đầy hoài niệm. Bộ lông bao phủ toàn thân óng ánh nâu, rung nhè nhẹ trong cơn gió hiền hòa.

Hana khẽ nhắc lại lần nữa với nụ cười thật tươi, "Hãy giữ gìn sức khỏe!"

Con sói nhìn Hana như thể đã nghe được lời căn dặn, rồi nhẹ nhàng nhảy lên đầu dòng thác và biến mất trên đỉnh vách đá.

Hana còn lại một mình trong bãi đậu xe.

Nước đọng trên nền đường nhựa phản chiếu bầu trời tươi sáng. Cô trân trân nhìn mãi cái nơi mà con sói đã biến mất.

Nghĩ rằng sẽ không bao giờ quên được buổi sáng hôm nay.

Lá cây sồi đã được rửa sạch.

Mạng nhện đã được rửa sạch.

Bầu trời đã được rửa sạch.

Cái gì cũng sáng lấp lánh dưới nắng, tưởng chừng thế giới đã hồi sinh chỉ qua một đêm, Hana nghĩ.

Sau đó, mùa hè lại đến.

Những đám mây tuyệt đẹp cứ trải rộng mãi ra trên nền trời xanh mát mắt. Ngôi nhà của Hana ngập mình trong hương sắc mùa hè.

Ngoài sân muôn hoa nở rộ.

Hiên nhà thoáng đãng không có ai.

Phòng khách không có ai.

Phòng bếp không có ai.

Nhìn về phía tủ lạnh thì thấy có lá thư và bức ảnh được dính bằng nam châm.

Trong ảnh có khuôn mặt cười hớn hở của Yuki đang vui đùa với những người bạn mới trong bộ đồng phục trung học.

Năm nay Yuki đã rời khỏi nhà để vào sống trong ký túc xá của trường trung học.

Chính Hana đã khuyến khích con gái. Yuki hỏi rằng mẹ sống một mình có buồn không? Và Hana đã nói là không buồn.

Cô nói dù sống cách xa nhưng mẹ vẫn mãi là mẹ của các con. Cô tủm tỉm hồi tưởng mười hai năm qua, tất cả cứ như một câu chuyện cổ tích. Cô thấy mãn nguyện. Và nhìn lên sườn núi phía xa

xa.

Khuôn mặt phấn khởi đó khiến Yuki thấy rất hạnh phúc.

Ở ngôi nhà trên núi này, giờ chỉ còn Hana sống một mình lặng lẽ.

Nơi phòng học vẫn để nguyên chiếc bàn học của Yuki, đã được xếp dọn ngăn nắp.

Kế bên là chiếc bàn của Ame, y như ngày xưa.

Con thú bông chó sói vẫn ngồi đó cho đến bây giờ.

Thi thoảng căng tai ra, thì vẫn có thể nghe loáng thoáng tiếng sói hú nơi núi rừng xa theo gió vọng về.

Như thế là đủ rồi.

Hana mỉm cười.

Hôm cô gặp anh là một ngày đầu hè thời tiết rất đẹp. Bản thân cô lúc đó không cảm thấy lạ vì đã yêu một người đàn ông sói.

Nhưng lúc này nghĩ lại, cô cảm thấy rất kỳ lạ.

Hana một mình ăn món thịt nướng thơm phức, ngay cạnh đó là chiếc bằng lái xe của anh.

END